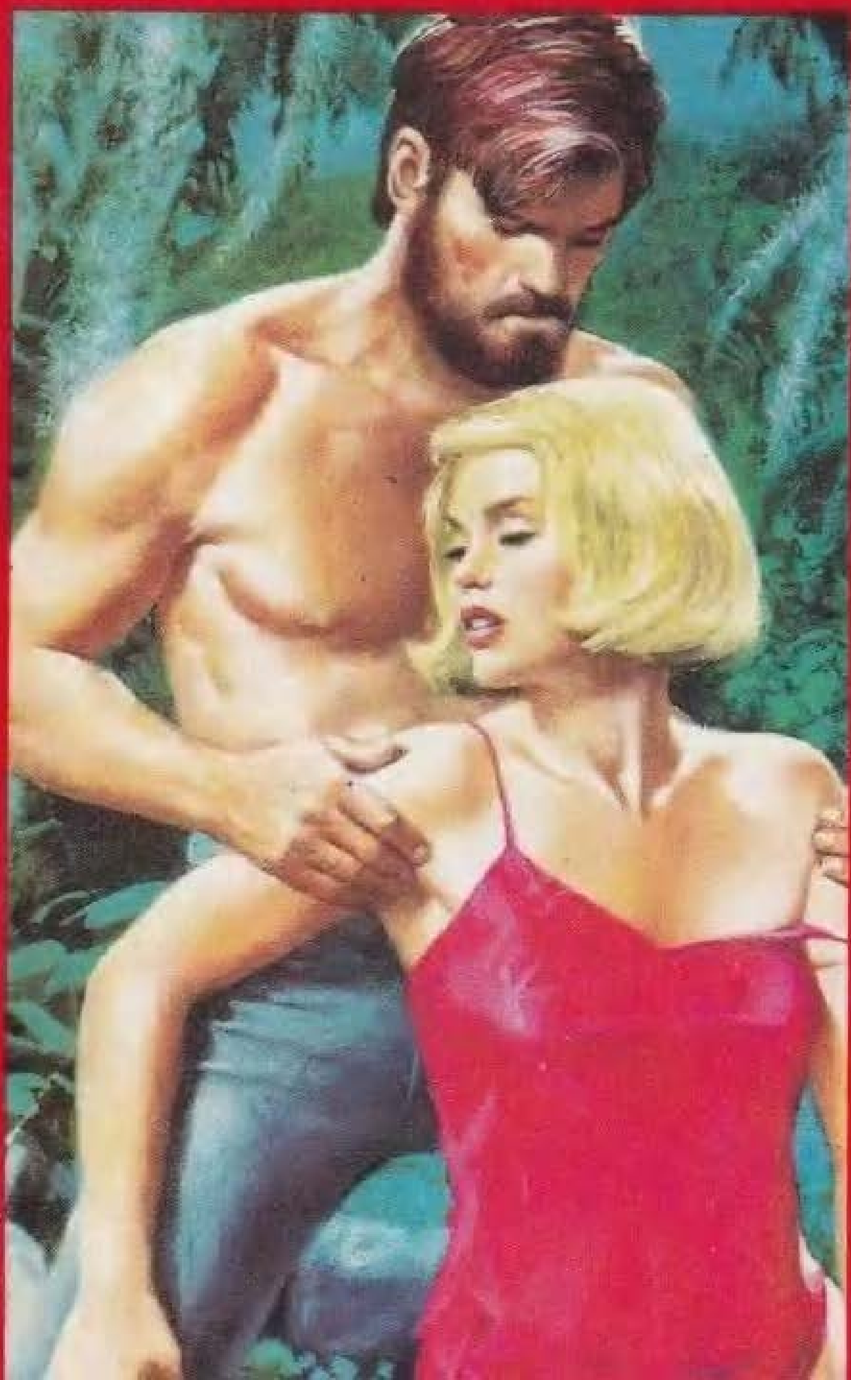
Daniele Estelle

ATRACȚIE TRECĂTOARE

© COPYRIGHT 1994 by DANIELE ESTELLE
TRADUCEREA DE ALEXANDRU ŞTEFĂNESCU
ISBN 973–95397–1–7

Daniele Estelle

ATRACŢIE TRECĂTOARE

PROLOG

Adam Gantry parcă maşina , opri motorul şi stinse farurile. Privi apoi în întunericul nopţii târzii spre casa pe care o căutase atâta şi pe care o găsise numai cu ajutorul agendei lui Astrid şi după ce studiase o hartă cumpărată de la un magazin de băuturi non-stop.

Casa era o construcţie joasă , cu acoperiş drept , fără a avea ceva special. Adam se gândi că este un loc surprinzător de obişnuit , având în vedere că era vorba de unul dintre foştii iubiţi ai lui Astrid.

Se întrebă dacă va apuca vreodată să doarmă şi el ca lumea o noapte , apoi îşi masă muşchii încordaţi de la ceafă. Noaptea trecută avusese insomnie şi nu putuse să închidă ochii toată noaptea. Iar acum , precis că urma o nouă pierdere de vreme. Ochii îi erau împăienjeniţi , cravata îl strâgea. Strânse între degetul mare şi arătător rădăcina nasului sperând că prin această

încercare inutilă va goni oboseala. Apoi îşi slăbi cravata.

Un sentiment amestecat de vinovăţie , teamă şi furie în acelaşi timp îl adusese în această stare. Dar acum ezita. Făcea bine ceea ce era pe cale să facă ? Stătu o vreme pe gânduri , privind în gol la ceas. Era ora 3.30 dimineaţa. Nu-i venea uşor să-i deranjeze pe cei din casă la ora aceasta nepotrivită.

Dacă ar avea cât de cât minte , ar fi mai bine să renunţe , să se întoarcă la L.A. şi să-şi ducă viaţa mai departe.

Dar nu putea. Era mult prea înngrijorat de soarta lui Astrid. Deşi fusese crescut de ea ca de o mamă adevărată , asta nu însemna că el considera educaţia primită ca fiind perfectă. Dar în orice caz , ea făcuse tot ceea ce putuse pentru el. Totuşi o iubea şi îi era îndatorat. Şi biletul pe care ea îl lăsase pentru logodnicul ei stupefiat , atunci când fugise de la petrecerea de la logodnă se întipărise sinistru în mintea şi inima lui Adam.

Max ,

Sora mea secretă , pe care nu o ştie nimeni , are nevoie de mine la Palm Springs , aşa încât trebuie să mă duc la ea , la hotelul unde stă.

Şi vreau să fiu onestă cu tine , dragul meu. Trebuie să-l văd pe Arthur Utulo mai înainte ca să mă mărit cu tine. Am fost îndrăgostită de el cândva , de mult. Şi acum locuieşte acolo. Am nevoie de un răgaz ca să fiu sigură de ceea ce vreau. Te rog să mă înţelegi.

Astrid

Max îi dădu bileţelul fără nici un cuvânt , după care îi spuse pe un ton liniştit că doreşte să rămână singur. Numai când se gândea la expresia năucă şi disperată de pe faţa bătrânului , Adam se simţea apăsat de un sentiment de vinovăţie.

Maxwell Hollander era partenerul mai în vârstă la firma lor de avocatură , era sfătuitorul lui Adam şi tatăl pe care nu l-a avut niciodată. Max însă n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Astrid Gantry dacă Adam nu i-ar fi prezentat-o cu doi ani în urmă.

Dar mai rău decât orice sentiment de vinovăţie , mai rău chiar decât supărarea pe mama lui care acţionase cu atâta cruzime , era teama care îl cuprinsese.

" Sora mea , pe care nu o cunoaşte nimeni..." Aşa scrisese ea. Cum naiba să aibă o *soră necunoscută* ? Lui Adam îi era teamă că ştia deja

despre ce era vorba. Ştia bine ce slăbiciuni dezastruoase avea mama lui pentru tot soiul de persoane şi grupuri de la marginea societăţii.

Adam era îngrozit de gândul că , dacă nu o găsea la timp , ar fi în stare să semneze că dă tot ce are acestei surori misterioase. Se temea că ar fi în stare să renunţe la şansa ei de fericire *şi* la banii ei. Având în vedere că el era singurul ei copil , nu putea sta cu braţele în sân şi să o lase să-şi nenorocească viaţa.

Convins că avea dreptul să o facă , Adam ieşi din maşină. Porni hotărât pe aleea cimentată , trecu de umbrele încovoiate ale arbuştilor cu frunze ascuţite şi pe lângă vreo doi yuccas pitici. Pe o firmă de lemn de sub arcada porţii luminate scria : Casa Utulos.

Adam sună la uşă. Cum nu primi imediat răspuns , aşteptă vreme de nouăzeci de secunde şi sună din nou. La o fereastră laterală se aprinse o lumină. Mai aşteptă o vreme , apoi uşa , la care era pus un lanţ , se întredeschise.

O femeie între două vârste , cu aspect de matroană , cu capul acoperit de bigudiuri roz din plastic şi cu o plasă de păr înflorată pe cap , îl privi din spatele uşii.

Mintea sprintenă a lui Adam trase imediat

concluzia logică. Asta trebuie să fie nevasta fostului iubit. Probabilitatea de a o găsi pe Astrid cuprinsă în braţele lui Arthur Utulo scăzu simţitor.

– Da ? Prin ochii adormiţi , femeia îl privea obosită.

Ştia că hainele şi felul lui de a se purta îl prezentau ca pe un om serios şi avu grijă ca să nu fie de la început provocator. Îi dădu răgaz să-l poată examina , mai înainte ca să înceapă să vorbească.

– Scuzaţi-mă că vă deranjez... , începu Adam.

– Este foarte târziu , murmură femeia arătând mai puţin îngrijorată.

– Ştiu , dar caut o persoană şi mă temeam că , dacă aş aştepta o oră mai rezonabilă... se opri cu înţeles , sperând că tactica îi va reuşi , i-aş pierde urma.

Femeia făcu ochii şi mai mici.

– Sunteţi de la poliţie ?

– Nu. Tuşi politicos şi apoi coborî tonul la nivelul unei şoapte spuse la ureche. Este o chestiune personală.

Îi vârî sub nas fotografia cu Astrid , în faţă la Atracţiile stelare " , un salon de coafură pe care-l cumpărase Max.

Femeia se uită repede la fotografie şi apoi înjură într-un mod prea puţin politicos.

– Trebuia să-mi fi închipuit că de asta este vorba.

– Deci ai mai văzut-o ?

– Ce a făcut ?

– Nu pot să vă spun. Cred că înţelegeţi.

– Înţeleg. Ea privi peste umăr , dornică să o bage la apă pe Astrid cât mai mult , mai înainte ca soţul ei să o poată opri.

– Tot ce pot să-ţi spun este că azi pe la ora şapte a venit la " Delicatese îngheţate " , magazinul cu produse din iaurt îngheţat care este proprietatea mea şi a lui Artie. Intră ca o furtună , sigură de ea şi se proţăpi în faţa galantarului la care Artie aşeza nişte mărfuri. I-a spus : " Salut, Art " cu o voce profundă , atrăgătoare. Apoi îl luă pe după gât şi-l sărută drept pe gură într-un fel care nu lăsa nici o îndoială asupra faptului că ei fuseseră , mai înainte , înţelegeţi dumneavoastră. După care se depărtă puţin , scutură din cap şi plecă dintr-o dată. Artie s-a jurat că n-a mai văzut-o de patruzeci de ani , dar eu...

– Enid , ce se petrece aici ? Vocea bărbatului se auzi de undeva din spatele casei.

– Nimic , Artie ! Zâmbi apoi spre Adam ,

uşor jenată. În noaptea asta el a dormit în camera din spatele casei.

Se întoarse când auzi paşi care se apropiau.

După o clipă , Artie , ceva mai în vârstă decât Enid şi complet chel , apăru în deschizătura uşii.

– Ce se petrece aici ? Nu poate omu' să doarmă în afurisita asta de casă a lui ?

– Îmi pare rău că vă deranjez...

– Atunci nu mai continua.

Adam îşi vârî pantoful în deschizătura uşii , mai înainte ca Artie să apuce să trântească uşa.

– Vă rog , domnule Utulo. Am de pus o singură întrebare.

– Cât mai scurtă , vă rog.

– Aveţi idee unde poate fi Astrid Gantry ?

Artie răspunse repezit.

– Nu.

Dădu din cap şi în ochii lui umezi apăru o luminiţă.

– Ce figură !

– Artie ! se auzi Enid scrâşnind printre dinţi, în spatele lui.

– N-a pomenit din întâmplare despre vreo *soră secretă* ?

Artie scutură din cap.

– Ia acum piciorul din uşă , băiete. După

cum vezi , am acum o mică problemă de familie pe cap.

– Vă mulţumesc.

Adam scoase piciorul din uşă şi Artie închise uşa. Rămase o vreme pe aleea cimentată auzind vocile celor doi care se certau şi întrebându-se ce are acum de făcut. Apoi se întoarse la maşina lui.

Partea dificilă era că nu avea nici o idee despre această misterioasă soră secretă. Sună la Rafael Potts , asistentul lui Astrid la salonul de coafură şi află că Rafael " crede că e ceva în legătură cu vreun grup de femei " , ceea ce pentru Adam era mai mult decât nimic. Sună la două , trei prietene apropiate ale lui Astrid şi nu află nimic nou. Toate îi spuseră că nu înţelegeau despre ce vorbea , dar că Astrid era tot timpul în legătură cu persoane " interesante ".

Hotărât să găsească un indiciu cât de mic , Adam luă bileţelul mototolit din sertarul cu mănuşi şi îl citi din nou la lumina slabă din interior.

Sora mea secretă are nevoie de mine la Palm Springs , aşa încât trebuie să mă duc la ea , la hotelul unde stă...

Adam stinse lumina ,şi rămase în întuneric ,

privind la umbrele munţilor din împrejurimi care se profilau pe cerul întunecat al nopţii.

Câte hoteluri ar putea fi într-o staţiune cum este Palm Springs ?

– În orice caz , foarte multe , răspunse el la propria lui întrebare cu voce tare şi adăugând şi un oftat obosit.

Dar ce altceva ar putea face ? Nimic.

Îşi imagină cum arată Aleea Palm Canyon. Câţiva kilometri de-a lungul străzii principale , bucşite cu magazine scumpe , restaurante şi , mai ales , nenumărate hoteluri.

Cătrănit , vârî cheia în contact şi porni mai departe. Dacă va trebui să viziteze fiecare hotel din Palm Springs , în speranţa că mama lui s-a înregistrat la unul din acestea sub numele ei adevărat , atunci ar fi mai bine să înceapă cât mai repede. Va reuşi într-un fel s-o găsească pe Astrid mai înainte ca " sora cea secretă " să-i poată lua tot ce ar avea mai de valoare.

Capitolul 1

Lorna Smith se răsfăţa în apartamentul ei închiriat cu ocazia lunii de miere , când auzi , în uşa de la sufragerie , o bătaie uşoară , timidă , care abia ajunse până în dormitor.

Lorna se vârî mai adânc în cearşafurile de mătase simţindu-se nemaipomenit de bine. Apoi se rostogoli încet. Pielea ei devenise mătăsoasă în urma unei băi lungi şi delicioase într-o cadă plină cu săruri spumoase. Sărurile miroseau a căpşuni proaspete şi la fel mirosea şi săpunul special pe care i-l cumpărase Astrid.

Pe jumătate adormită , Lorna zâmbi când se gândi la Astrid. Indiferent de câte eşecuri a avut în viaţa ei Lorna , de data asta dăduse peste o comoară atunci când reuşise să şi-o facă soră secretă pe Astrid.

Astrid venise cu maşina până la Palm

Springs , cu trusa ei de cosmetice , să-i vină în ajutor Lornei la opt în seara precedentă , purtând un sacou sport cadrilat bărbătesc , aruncat neglijent pe umeri , agitând în mâini o sticlă de şampanie scumpă.

– Te anunţ că am trecut pe la bar ca să iau această şampanie , fură primele cuvinte pe care le spusese Astrid. Apoi femeia mai în vârstă tremură scurt. Lăsând în urma ei o dâră de parfum de mosc , mirosul ei caracteristic , Astrid pătrunse valsând în cameră şi-şi aruncă nonşalant pardesiul cadrilat.

– Era o *gheţărie* la bar. De ce oare ţin hotelurile astea pustii la temperaturi sub zero grade ?

Îşi aruncă trusa de cosmetică pe canapeaua din sufragerie.

– Dar , noroc că am întâlnit pe mititelul acela dulce şi cu părul roşu care mi-a împrumutat haina lui. Orice s-ar spune , cavalerismul nu a dispărut de tot. Acuma , gata , cheamă serviciul la cameră şi cere nişte pahare de şampanie şi hai să sărbătorim frăţia noastră şi noua libertate de care o să te bucuri de acum încolo , *pe deplin* !

Acum , în dimineaţa care a urmat , Lorna îşi

permise un căscat de mulţumire. Continua să zâmbească cu ochii închişi. Aşa cum subliniase atât de înţelept Astrid viaţa depinde de felul cum o priveşti. Lorna se putea considera sau părăsită în faţa altarului sau eliberată în mod miraculos. Dacă te gândeai astfel , alegerea era o treabă uşoară.

Lorna oftă , fericită. O să fie o zi frumoasă , pentru că *ea* o să aibă grijă să fie aşa. După o vreme , o să se scoale şi o să facă un duş fierbinte , cât timp va dori. Apoi , o să se răsfeţe cu un mic dejun elegant în cel mai bun restaurant din hotel - nu ca în fiecare zi la cafenea. O , nu. O să mănânce încet , cu satisfacţie din vase de porţelan , într-un decor elegant. Şi apoi o să ia cu asalt toate buticurile din Palm Springs , o să-şi cumpere o garderobă complet nouă , în care să nu fie nici măcar o singură garnitură de culoarea ei de fiecare zi - bej.

Lorna Smith ar putea de fapt să nu fie cu nimic mai mult decât orice doamnă , practică , obişnuită , care avea o librărie în oraşul Westwood. Dar aceasta nu însemna că nu ar avea dreptul să înceapă să se îmbrace în culori mai vii. " Dacă vrei să fii altfel, trebuie să doreşti să te schimbi " , îi spusese Astrid în seara trecută. Şi

Lorna dorea să îndeplinească întocmai sfatul surorii ei secrete.

În camera de alături , se auzi din nou bătaia în uşă , ceva mai tare şi mai insistent.

– Bine , bine vin ! Lorna se ridică în mijlocul nesfârşitelor cearşafuri din pat şi se mai întinse o dată , pe îndelete. Apoi se mai privi iar în oglinda uriaşă de pe peretele de pe cealaltă parte a camerei.

Părul ei castaniu şi de obicei drept cădea în valuri pe umerii ei goi. Astrid îl tăiase în trepte , aşa încât să scoată în evidenţă ondulaţia lui naturală , după care i-a îngheţat capetele firelor, încât acum aveau luciri de bronz. Machiajul ei care arătase aşa de bine în seara trecută încât nici nu îndrăznea să-l cureţe la culcare , arăta acum groaznic , dar asta nu o mai interesa pe Lorna. Cu rimelul puternic , ochii ei albaştri o priveau dezvăluindu-i necazuri dar şi speranţe. Arăta aurie şi decadentă, aşa hotărâse ea să se definească , aşa îmbrăcată în cămaşa de mătase şi fără absolut nimic pe dedesubt.

Se auzi iar bătaia în uşă. Lorna aruncă aşternuturile şi trecu în baia imensă din apartament. Un capot vaporos din tercot , pus la dispoziţie de administraţia hotelului , atârna de un umăraş pe

spatele uşii. Îl înşfăcă , vârându-şi mâinile în mâneci , legându-l la întâmplare pe când se îndrepta spre uşă.

Când deschise larg uşa , omul care aştepta de cealaltă parte a uşii fu extrem de încântat. Înghiţi în sec şi o privi fără să spună nimic.

Lorna îi acordă un zâmbet strălucitor.

– Da ?

El începu nervos o explicaţie.

– Ă... în fine... noaptea trecută mi-am împrumutat haina doamnei din camera de vizavi. Dar atunci când am întrebat despre ea la recepţie , acum , mi-au spus că doamna a plecat deja. Aş vrea să vă întreb dacă dumneavoastră...

Vocea lui se pierdu când Lorna îşi prinse neglijent capotul. Era clar că o găsea deosebit de atrăgătoare. Părea vrăjit de bucăţica de mătase de culoarea caisei pe care o dezvelise cu ocazia încingerii capotului.

– Mi-aş da Mercedesul meu să pot fi ca tine, oftase Lorna în seara trecută pe când o privea pe Astrid.

Astrid o privise lung pentru un moment după care răspunsese:

– Nu , este mai bine să rămâi tu însăţi. Orice s-ar întâmpla.

În colţul gurii ei bine conturate apăruse un zâmbet plin de mister.

– De altfel , o să fii surprinsă când o să vezi ce fată fermecătoare vei fi când o să-ţi termin coafura.

În timp ce omul cu părul roşu o privea vrăjit, cu gura deschisă , Lorna se simţea jenată şi , în acelaşi timp , minunat. Noua ei înfăţişare avea efectul pe care scontase. Faţa sărmanului om devenise la fel de roşie ca şi părul său.

– În fiecare din noi se găseşte ascunsă o sirenă , îi spusese Astrid în noaptea trecută trebuie numai să o scoţi la iveală.

Desigur , Lorna nu avusese nici o intenţie să devină o sirenă pentru restul vieţii , dar nu strica să se joace puţin din când în când. Îşi mări potenţialul farmecelor zâmbetului ei , simţindu-se o femeie complet nouă şi foarte frumoasă , ca o persoană agitată înaintea unei mari aventuri.

Auzi din nou vocea lui Astrid în urechi : " Şi ce dacă te-a părăsit logodnicul ? Ducă-se. O să-ţi apară în cale altcineva , mult mai bun. Asta ţi-o spune o soră cu multă experienţă în jocurile inimii. Acum ideea de a continua luna de miere fără mire este de-a dreptul genială. Dar o să strici

totul dacă o să stai aici în camera ta şi o să aştepţi.

Cu ochii ei verzi , sclipind , Astrid agita în aer foarfecele ei scump care lucea puternic în lumina lămpii din apropiere al cărei corp era de culoarea ghimbirului.

– Ce-ţi trebuie ţie este puţină aventură ceva deosebit şi teribil de sălbatic. Mai întâi , totuşi o să scăpăm de părul acesta de bibliotecară la Marian şi o să-ţi deschidem puţin tenul. Aici se fac schimbări mari , drăguţo. O să-ţi schimbăm complet chipul , începând cu ceea ce vei vedea când vei privi în oglindă...

Omul cu părul roşu , aştepta încă să-şi recupereze haina , aşa că îşi drese vocea jenat. Lorna continua să zâmbească.

Ce femeie extraordinară este Astrid ! se gândea Lorna cu încântare. Astrid era sora pe care şi-o dorise toată viaţa , mama pe care ar fi trebuit s-o aibă , o prietenă adevărată pentru totdeauna. Astrid era...

Se opri din gândurile ei când îşi aminti de primele cuvinte ale tânărului.

– Scuză-mă , nu am fost atentă , spuse Lorna. Spuneai că Astrid tocmai a plecat ?

– Aşa mi-au spus la recepţie.

Lorna se încruntă. Se gândise ca împreună cu Astrid să ia cu asalt magazinele astăzi. Dar peste un moment sentimentul de mulţumire şi de emoţie pe care îl datora darului făcut de Astrid învinse orice alte gânduri.

Desigur. Era tipic pentru Astrid să facă ceea ce trebuia să facă şi apoi să-şi vadă de drumul ei. Ca un soi de zână a timpurilor noastre , Astrid a făcut un semn cu bagheta ei magică. Şi tot ca zâna din poveşti a dispărut înainte de ivirea zorilor. Şi mai mult ca sigur că o va reîntâlni la L.A. în curând.

Admiratorul Lornei scoase un sunet din gât. Lorna îşi dădu seama că îl ţinea la uşă de câteva minute , timp în care ea era cu gândurile alături de Astrid.

– Îmi pare rău. Haina dumitale , îţi cauţi haina , nu-i aşa ?

El dădu din cap , zâmbind ruşinat şi ea observă o strungăreaţă la dinţii lui din faţă. O găsi încântătoare pentru că îi stătea bine cu ea , aşa timid cum era , roşind cu atâta uşurinţă.

– Da , cred că pot să-ţi rezolv problema asta.

Îl întrebă cum îl cheamă şi apoi repetă după el

– Teddy.

După care se dădu la o parte din uşă şi îi făcu semn să intre în apartament.

Haina era pusă pe un braţ al sofalei. O luă şi i-o dădu înapoi.

– Mulţumesc , spuse el. Privi la sticla de şampanie , care ieşea din frapiera în care se topise gheaţa , la cele două pahare înalte de pe măsuţa cafenie. Sper că nu v-am deranjat.

Lorna zâmbi şi îi luă braţul , conducându-l din nou către uşă.

– De fapt , *sunt* în luna de miere.

– O , îmi pare rău , zău că-mi pare rău. Roşise de furie. Sper că soţul dumneavoastră...

Ajunseseră în dreptul uşii , care rămăsese larg deschisă. Lorna se înălţă pe vârfuri şi îl sărută pe obraz.

– Nu-ţi face griji în privinţa lui , spuse. Are un somn foarte profund. De fapt - aici coborî vocea până când deveni o şoaptă intimă - până nu aţi întrebat uitasem cu totul de el.

Teddy clipi din ochi şi roşeaţa îi cuprinse toată faţa , încât până şi urechile îi deveniseră roşii. Privi nervos la uşa întredeschisă de la dormitor.

– Ă , doamnă...

– Lorna , spuse ea.

– Chiar că trebuie să plec acum.

Lorna ridică din umeri şi se abţinu să nu izbucnească în râs.

– Şi doamnă...

– Da , Teddy ?

– N-ar trebui să vorbiţi aşa.

Fără să mai spună altceva porni pe coridor.

Lorna se sprijini de tocul uşii şi-şi încrucişă braţele pe piept.

" Zău , nu ştiu ce m-a apucat. "

Teddy , sub impresia imaginii unui bărbat solid şi gelos care-i stăruia în minte , ajunse până la lift. Nici nu atinsese bine butonul că uşile se deschiseră larg , imediat. Dispăru îndărătul lor , fără să se mai uite înapoi la Lorna.

Sprijinită în continuare de tocul uşii , Lorna îşi vârâse adânc mâinile în buzunarele capotului, privi la picioarele ei goale , cărora Astrid le făcuse o manicură atât de frumoasă , şi-şi dădu seama că , de data aceasta , mersese cu gluma puţin prea departe. Îi plăcuse de Teddy. Şi felul cum îl speriase cu soţul ei imaginar fusese cam nesăbuit. În mintea ei însă gluma era îndreptată împotriva propriei persoane , dar Teddy nu avea cum să ştie asta.

Blamându-se în gând , Lorna dădu la o parte

o şuviţă de păr cu capătul ca bronzul , o trecu pe după ureche şi apoi îşi muşcă degetul arătător cu dinţii. Această nouă Lorna poate fi niţeluş mai sălbatică , gândi ea , dar pe viitor se va abţine să mai fie rea.

Cineva tuşi încet în spatele ei. Lorna întoarse capul în direcţia de unde venise sunetul.

În spatele ei , de cealaltă parte a camerei stătea un om , în uşa deschisă de la apartamentul în care stătuse Astrid. Avea peste un metru optzeci , era bine îmbrăcat purtând un costum în dungi peste o cămaşă albă , purta pantofi din cord şi la gât avea o cravată de mătase maro închis care era asortată cu batista împăturită cu grijă din buzunarul de la piept. Un păr blond închis şi des era tuns cu grijă încadrând faţa lui ovală şi uşor pătrată. Ochii lui verzi de culoarea jadului , o fixau distanţi.

Deşi părea niţel obosit şi cravata îi stătea puţin într-o parte, întreaga lui fiinţă părea că radia succesul - şi încrederea de nezdruncinat că lucrurile sunt aşa cum le-a dorit el să fie. Era exact tipul de om pe care Lorna îl considera prea exemplar ca să poată exista cu adevărat. În mod normal , ar fi trebuit să fie intimidată de un asemenea om. Dar Lorna cea nouă , cea uşor

răutăcioasă , decise că este prea preţios şi avea prea multe aere de superioritate şi deci nu era omul potrivit pentru ea.

După ce l-a categorisit ca fiind neinteresant pentru persoana ei nu mai merita să se sinchisească de faptul că tocmai o văzuse dând un sărut de adio pe coridor , în timp ce nu purta pe dedesubtul capotului nimic mai mult decât o boare de mătase şi mirosul persistent al sărurilor de baie cu parfum de căpşuni.

– Scuzaţi că vă întrerup din gândurile dumneavoastră , spuse el cu o voce liniştitoare şi frumos modulată. Ezitarea lui înainte de a spune cuvântul "gânduri "arăta clar că presupunea deja că ea era supusă unui efort mintal de tipul sfâşietor cum ar fi , de exemplu , ce să faci când ţi-ai rupt o unghie sau cum să scapi de un iubit mai înainte ca să apară celălalt.

Lorna hotărît nu-l suporta. Dacă voia să creadă că ea este o fiinţă fivolă şi şireată , n-are decât. Se îndreptă decisă spre uşă.

– De fapt , de cât timp stai aici ? Deşi se gândise că n-o interesează ce crede el , nu se putu abţine să nu îl întrebe cât văzuse din toată scena.

– Destul de mult , răspunse el.

Lorna simţi cum i se aprinde toată faţa pornind de la gulerul pufos al capotului şi-şi impuse să o oprească. La capătul coridorului , uşile liftului se deschiseră din nou. Omul privi spre ele. Era ceva în mişcările lui , în felul în care îşi întoarse capul care i se păru misterios de cunoscut Lornei. Uşile de la lift se închiseră din nou deoarece nimeni nu intrase sau ieşise. Ochii verzi reveniră asupra ei şi momentul de familiaritate încetă.

Această întrerupere servise unui scop folositor , deoarece îi dăduse timp să-şi dea seama că această discuţie cu un domn complet străin şi obraznic nu era cu nimic mai cuviincioasă decât aţâţarea lui Teddy cel timid. Lorna cea nouă avea nevoie să mai înveţe despre discreţie de la cea veche. Întinse mâna spre clanţa uşii.

– Aşteptaţi un moment domnişoară... Zâmbi suficient de politicos. N-am reţinut numele dumneavoastră.

– Nici nu vi l-am dat , ripostă ea înciudată , apoi se linişti şi-i spuse : Lorna Smith.

Îi aruncă o privire neîncrezătoare , care spunea parcă; "*Desigur , toate femeile ca tine au numele de familie Smith*

Lorna îşi îndreptă umerii şi îl privi aspru.

– Am doar o singură întrebare , domnişoară Smith , continuă el după o clipă.

– Bine.

– Femeia care a locuit în această cameră... ştii cumva unde a plecat ?

– Care femeie ? întrebă Lorna fără cea mai mică ezitare , simţind în adâncul ei o dorinţă puternică de a o ocroti pe Astrid. Nu ştia de ce o căuta pe Astrid acest individ. Poate că Astrid nu dorea ca el să o găsească. Şi în definitiv nici nu ştia unde se dusese Astrid.

– Una blondă , de şaizeci de ani , dar care arăta mai tânără.

Omul înşiră ca pe o listă de cumpărături trăsăturile fizice ale lui Astrid cu o voce profundă , de om de afaceri.

– Ochi verzi ; un metru şaizeci şi cinci. Am şi o fotografie.

Începu să caute în buzunarul interior al hainei.

– Nu , scutură Lorna din cap , îmi pare rău dar nu am cum să vă ajut.

Şi închise uşa în faţa lui frumoasă şi dominantă.

* * *

Adam privea la uşa închisă şi se gândea dacă să mai bată iar sau nu. Femeia ştia ceva , era limpede. În calitate de jurist , se obişnuise să remarce cea mai fină nuanţă a vocii şi cele mai neînsemnate gesturi ca să afle adevărul ascuns sub o minciună deşteaptă. Observase ezitarea care îi trecuse peste chipul acela drăgălaş , atunci când adusese vorba despre mama lui. Micuţa seducătoare îi ascundea ceva. Adam ridică hotărât pumnul şi izbi în uşă.

– Cară-te , strigă creatura enervată de după uşă.

Bătu din nou.

– Am să chem paza hotelului , ameninţă ea cu o voce dulce cântată , dar tot nu deschise uşa.

Adam aşteptă. Era sigur că ea nu va rezista tentaţiei de a se uita să vadă dacă a plecat cu adevărat. Femeile frumoase şi provocătoare de acest gen erau asemenea pisicilor - prea curioase ca să nu rişte.

Dar domnişoara Lorna Smith nu procedă aşa cum se aşteptase el. Trecură minute întregi dar ea nu-şi făcu apariţia. Ţinând cont că ea reprezenta singura lui legătură cu ce-ar constitui o cât de mică informaţie , el hotărî să aştepte.

Dezgustat şi enervat , traversă coridorul şi

reveni în apartamentul pe care îl închiriase după ce omul de la recepţie îi spusese că Astrid plecase deja. Luă scăunelul din camera de toaletă şi , deschizând un pic uşa , se puse pe aşteptat ca să prindă momentul când păsărica îşi va părăsi cuibul.

Timpul se scurgea încet. Adam îşi petrecu vremea studiind desenul de pe covorul navaho de sub picioare , zgâindu-se la tablourile de pe pereţi şi ascultând cum îi chiorăie stomacul , care nu mai fusese alimentat din după-amiaza precedentă.

Exact patruzeci şi şapte de minute mai târziu , aşteptarea lui fu răsplătită. Ea ieşi fredonând o melodie , bucuroasă. Tot părul ei şaten cu auriu , era strâns cum s-a nimerit pe cap , aşa încât şuviţe rebele se încolăceau de-a lungul gâtului în timp ce era ocupată să închidă uşa camerei. În mod surprinzător , ea nu purta decât o pereche modestă de bermude de plajă şi o bluză albă , simplă.

Considera urmărirea asta ca absurdă şi se simţea ca un prost. Nu era nici pe departe un caz serios de nivel internaţional. Dorea doar un răspuns cinstit în privinţa lui Astrid şi nimic mai mult. De aceea faptul că se va strecura fără să fie

observat în timp ce ea străbătea piaţa Desert Fashion era o acţiune de un ridicol inexplicabil. Dacă ştie cineva despre mama lui , sau despre secta " surorilor secrete , asta o va afla Adam foarte curând , cerând să i se spună pur şi simplu adevărul.

De fapt , privind-o pe seducătoarea lui cu părul de culoarea bronzului vizibil proaspăt spălat cu ocazia unui duş revigorant, în timp ce el nu-şi putuse permite un duş , neputând să-şi părăsească postul - şi tare şi-ar fi dorit aşa ceva - pornind la drum să descopere distracţiile noi pe care le oferea Palm Springs, el începu să simtă că este mai mult decât provocator. Şi atunci îşi dădu seama că nu avea nici un sens să se simtă provocat. Nici măcar nu o cunoştea pe femeia aceasta - ce făcea ea în timpul liber nu avea de ce să-l intereseze. Când îşi dădu seama că se comporta fără nici un sens i se întări senzaţia că este provocat.

Dezamăgit de sine furios pe Astrid şi plictisit de femeia aceasta pe care nici măcar nu o cunoştea , se ridică în picioare , pătrunse în hol şi întrebă cu o voce atât de liniştită şi stăpânită încât ar fi pus pe fugă toţi paraziţii de la Engalls , Holander and Gantry " :

– Gata pentru micul dejun ?

Lorna se întoarse către el.

Aşa deci , nu plecase , gândi ea. Probabil că a aşteptat în apartamentul lui Astrid , urmărind momentul când să atace. Se îndrepta spre ea , cu o înfăţişare calmă şi hotărâtă în acelaşi timp încât ea nu putu să nu îl admire pentru felul cum se comporta. Remarcă cu o uşoară satisfacţie că cravata lui era şi mai într-o parte faţă de momentul când îi trântise uşa în nas. Domnul Impecabil , cum începuse ea în taină să-l numească în gând , devenise ceva mai puţin impecabil pentru moment.

– Nu cu dumneata , îi răspunse cu un ton dulceag.

Dar el o luase deja de braţ. Surprinsă de căldura atingerii lui, ea merse alături de el.

– Cred totuşi că am spus nu , îi reaminti ea fără prea multă convingere în timp ce aşteptau liftul.

– O doamnă are întotdeauna dreptul să se răzgândească , răspunse el cu curtoazie. Felul cum accentuase el cuvântul " doamnă " era atât de delicat încât ea hotărî să se facă pentru moment că nu a observat.

Capitolul 2

În cel mai bun restaurant al hotelului , gravuri executate de Georgia O'Keefe care reprezentau liliac , cale şi flori de hibiscus decorau cu eleganţă pereţii. Culorile delicate turcoaz pentru cer şi auriu pentru nisip erau odihnitoare.

Domnul Impecabil comandă ouă a la Benedict , suc de roşii, lapte bătut , o brioşă englezească în plus , o porţie de clătite şi un pepene cantalup.

– N-am mâncat nimic de ieri , explică el , ca să se disculpe când remarcă uimirea de pe faţa ei.

Lorna comandă o cafea , pepene şi un ou ochi românesc.

– Ar trebui să nu mai bei cafea , spuse el cu un ton imperativ după ce chelnerul se

îndepărtase. Şi nu ţi-ar strica să serveşti pâine uscată. Cerealele sunt baza în orice dietă echilibrată.

Ea se abţinu să nu mârâie. Nu este numai impecabil dar se pricepe şi la alimentaţia raţională. Lorna cea veche ar fi fost topită în faţa lui.

– Îmi controlez greutatea.

– De ce ? El bău din paharul cu suc de roşii care tocmai îi fusese adus la masă. Nu ai probleme cu greutatea.

– Doamne ! Asta este aproape un compliment.

El ridică din sprâncene.

– Eşti o frumuseţe. Ştii asta. Şi eu o ştiu. E normal să ştii că toti bărbaţii pe care îi cunoşti ştiu asta. Trebuie neapărat să se discute toată vremea numai pe această temă ?

Zâmbetul acru pe care ea i-l acordă l-ar fi pătruns chiar şi prin plumb.

– Nu ştiu.

El răspunse cu un fornăit , neîncrezător.

Trecură câteva momente de tăcere apăsătoare , timp în care Lorna se gândi ce-i venise să-şi strice micul dejun alături de...

– În definitiv cum vă numiţi ?

– Adam Gantry.

Din fericire , Lorna nu mai sorbea din cafea, pentru că altfel s-ar fi înecat cu ea.

Bineînţeles , se gândi încruntându-se Domnul Impecabil era fiul lui Astrid.

În faţa ochilor o văzu clar pe Astrid cum stătea cu picioarele încrucişate în scaunul cu spătar înalt de la Biblioteca din strada June , acolo unde se vedeau în fiecare săptămână.

– Îmi iubesc mult fiul , spusese Astrid , şi sunt mândră de el. Are doar treizeci şi şase de ani şi este deja copartener la conducerea firmei lor de avocatură. Munceşte din greu şi este foarte conştiincios. Dar este... cum să spun , dominant şi... şi nu a fost niciodată de acord cu felul în care îmi duc viaţa. Tatăl său a murit înainte de venirea lui pe lume. În Corea , o poveste tristă. Şi , din păcate , n-am apucat să mă mărit cu sărmanul om mai înainte ca el să calce pe o blestemată de mină. Nici acum nu cred că Adam m-a iertat că am dat naştere unui copil fără să fi avut un inel de căsătorie pe deget. Adam este atât de îngrijit şi de perfect cum nu s-a mai pomenit. Consideră o treabă extrem de imperfectă povestea asta care l-a adus pe lume fără să aibă un tată.

Aşezat în faţa ei , Adam mormăi cu un ton sever , acuzator:

– Ştii cine sunt eu.

Lorna oftă distrată.

– Zău , ştiu ?

– Haide , doamnă Smith , spune adevărul. Cine eşti dumneata şi ce ştii despre Astrid ?

Nu , atâta vreme cât nu sunteţi cinstit cu mine. Domnul Impecabil , spuse ea în gând. Apoi întrebă cu o figură inocentă :

– Numele dumitale trebuie să-mi fie cunoscut ?

– Nu-ţi este ?

Ea se prefăcu că se gândeşte o clipă , apoi răspunse :

– Ei bine , pare un nume perfect.

– Asta-i tot ? întrebă el. Ea zâmbi uşor. După un moment de tăcere , el reluă bănuitor :

– Ce vrei să spui prin cuvântul " perfect " ?

Ea începu să mănânce din pepene , mulţumită de felul în care se comportase , recăpătându-şi controlul de sine după ce aflase cine era de fapt.

– Vreau să spun că ţi se potriveşte , Adam. Numărul unu în toate şi imperturbabil. Numele de familie este puţin nepotrivit pentru a corespunde caracterului tău. Este puţin cam

cum să spun , repezit , dar nu-ţi face griji. Când te privesc , constat că ai dominat total repezeala care ar putea fi în adâncul sufletului tău.

– Nici nu-ţi dai seama cât de mult m-ai liniştit , murmură el sec.

– Sunt convinsă.

– Ai mai descoperit şi altceva la simpla audiţie a numelui meu ?

– Poate doar faptul că ai o profesie foarte distinsă şi de invidiat , am dreptate ? Ceva în care străluceşti în mod natural , cred.

Clipi des din ochi , provocator.

– Jurist , probabil. Legislaţie de afaceri probabil.

El îşi strânse nodul la cravată.

– Hai , recunoaşte. Ştii cine sunt eu.

– Nu recunosc nimic.

– Pari tulburată.

– Eu ? Nu sunt deloc.

– Vrei să schimbăm subiectul ? Să încetăm cu jocul de a afla ce meserie am ?

– Ar fi foarte bine , spuse în timp ce chelnerul îi puse oul fiert în faţă. Îl culese cu lingura.

– Atunci despre ce să discutăm ? atacă el.

Lorna dădu din umeri şi înghiţi o bucată mare din ou.

– Spune-mi tu despre ce să discutăm.

– E-n regulă. Să revenim la Astrid.

Bine , gândi ea , am ajuns iar aici.

– Cine ? întrebă ea , prefăcându-se că nu ştie despre cine este vorba.

Între timp , el tocmai întindea untul peste clătite.

– Haide , domnişoară Smith. Ştiu precis că ai stat de vorbă cu ea. Te-am privit în ochi atunci când i-am pomenit numele. Nici măcar o femeie de genul dumitale nu poate ascunde perfect adevărul.

– Am fost insultată ? întrebă Lorna încet.

– Numai dacă consideri că a fi onest este ceva insultător.

Lorna era cât pe ce să scape bucata de pepene în poală. Onestă , într-adevăr. Omul ăsta avea nervii de oţel , să stea faţă în faţă cu ea şi să discute cu ea despre adevăr când de fapt nici nu voia să-şi recunoască identitatea. Hotărî că este îndreptăţită să fie total decepţionată , aşa că spuse pe un ton foarte seducător , torcând ca o pisicuţă:

– Hmmm , genul meu de femeie... şi anume

ce fel de gen , dacă pot să întreb ?

El ridică ochii din farfurie , privind la părul ei prins neglijent şi la umbrele de sub ochi pe care Astrid o învăţase cum să le aplice cu efect. Privirea lui se opri asupra buzelor ei pline şi doar uşor rujate.

– Sălbatică. Veşnic în mişcare. O femeie care nu-şi face probleme în privinţa persoanei care plăteşte notele de plată pentru că întotdeauna este cineva care s-ar da peste cap să-i prindă din zbor facturile şi să i le achite.

Îl privi deodată atent.

– Nu poţi fi sigur că sunt exact aşa.

– Nu pot ?

– Nu mă cunoşti absolut deloc.

– Ba da , te cunosc , Lorna Smith , te cunosc chiar foarte bine.

Vocea lui liniştită şi rafinată deveni deodată catifelată , ochii lui de jad se întunecară.

Într-un moment de viziune limpede , Lorna înţelese că acest om prea perfect şi arogant o găsea într-adevăr ca fiind foarte frumoasă.

Şi rea.

Şi probabil periculoasă dacă s-ar fi apropiat de ea.

El era atras de ea , la fel ca şi timidul Teddy,

pentru că ea avea acea forţă şi puterea magică pe care o promiteau sirenele antice ca şi riscul imediat de a fi distrus de această forţă.

O asemenea înţelegere era extrem de seducătoare. Inima ei bătea ceva mai repede şi simţea cum în vine urca ceva încântător, În obraji simţi un val fierbinte care o învăluia.

– Termină , interveni el , de parcă ea făcuse ceva insuportabil de senzual. El îşi şterse cu grijă gura cu şerveţelul şi apoi îl strecură sub marginea farfuriei.

Lorna se simţi frustrată , ca atunci când Teddy dispăruse în lift. Ce se întâmpla oare cu ea , în definitiv ?

Pe de o parte , ar fi dorit să-l privească drept în ochi pe Adam şi să-i spună tot adevărul , purul adevăr ; că ea era o persoană obişnuită , ca nenumărate altele. Că îşi câştiga existenţa din propria ei activitate pe care o făcea după cum considera mai bine. Că îşi păstra silueta pe care el o admirase ţinând un regim strict şi făcând gimnastică de trei ori pe zi fără să neglijeze măcar o singură dată exerciţiile. Că este pe cale să facă o criză pentru că a fost părăsită în faţa altarului. Că , din această cauză , va trebui să se dea peste cap şi să se comporte cu mai multă

prudenţă pentru a evita reacţiile naturale atunci când eşti îndurerat sau nesigur pe tine.

Acesta era adevărul. Dacă spui adevărul nu se întâmplă nimic rău...

Adam urmărea cu atenţie acea umbră de dorinţă stăvilită care se citea în ochii ei.

Această umbră va dispărea atunci când va afla cine era adevărata Lorna Smith. Nu conta că va dispărea , oricum după aceea nu-l va mai vedea vreodată. Ca să nu mai vorbim de faptul că orice dorinţă pe care el ar încerca s-o nege ar fi pentru o persoană care nici nu există în realitate.

Dar , atunci , dacă ea dezvăluia tot adevărul despre ea , cum va mai putea explica transformarea ei de peste noapte , fără să recunoască că ea o cunoştea pe Astrid ?

Şi mai departe , ca să lămurim lucrurile , de ce naiba o caută atâta pe Astrid ? Şi dacă nu voia să-l vadă pe propriul ei copil acum , ce fel de soră secretă ar mai fi Lorna dacă i-ar spune acele detalii care i-ar permite s-o găsească ?

– Spune-mi doar ce ţi-a spus ţie , continuă el , interpretând corect ezitarea ca o slăbiciune în atitudinea ei.

Ca să tragă de timp , Lorna dădu o adevărată

reprezentaţie scoţând din poşetă cutia de machiaj , rujându-se şi pudrându-şi nasul.

– De ce naiba alergi atâta după femeia asta nefericită ? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Deci recunoşti că ai stat de vorbă cu ea ?

– Am spus eu aşa ceva ?

– Ţi-a spus ceva despre...

Lorna îi tăie vorba nevrând să mai audă nimic şi să fie atrasă în vreo cursă.

– Ia-o încet , domnule consilier. Încerci să păcăleşti martorul.

El se fâţâia pe scaun , pregătindu-şi fără îndoială următorul val de întrebări. Lumina de la o fereastră din apropiere căzu pe faţa lui , reliefându-i puternic trăsăturile aspre. Arăta destul de solemn ca să poată sta alături de galeria de portrete de la Muntele Rushmore.

– Ai de gând să răspunzi la întrebările mele? reluă el atunci când liniştea atinsese limita suportabilităţii.

Lorna se gândi la această întrebare şi apoi reluă întrebarea care o pusese şi mai înainte :

– Dacă vrei să-ţi răspund la întrebare , am dreptul să ştiu de ce o urmăreşti pe femeia aceasta.

– Asta este treaba mea.

– Asta nu-mi spune nimic. A făcut ceva împotriva legii ?

– E...

– Ceva ilegal. Da sau nu ?

– Cine vorbeşte acum ca un avocat ? întrebă el.

– Tragi de timp.

– Bine. Nu , nu chiar ilegal.

– Ceva aproape ilegal ?

– Nu. O privi insistent. Nu ilegal dar mai puţin etic. A călcat o promisiune făcută unei anumite persoane pe care o iubea. Acum , mă laşi şi tu pe mine să-ţi pun câteva întrebări ?

Lorna cântări răspunsurile. Ce-i dezvăluise el cu atâta greutate încât să merite să o trădeze pe Astrid ? În definitiv , ea îi datora lui Astrid foarte mult deoarece îi sărise în ajutor atunci când întreaga lume i se părea că se năruia în jurul ei şi îi arătase cum să schimbe lucrurile în bine.

– Nu. Lorna se întinse după poşetă. Destul cu întrebările. Îşi scoase portofelul din poşetă.

– Ce crezi că faci acum ?

Scoţând câteva bancnote , ea le lăsă să cadă pe masă.

– Îmi plătesc micul dejun. Orice ai vrea să

crezi despre mine, nimeni nu mi-a plătit obligaţiile până acum.

– Ţi-am spus eu că eşti sălbatică. Asta nu înseamnă că gândesc că ai fi o...

– Te rog. Îl opri mai înainte ca să spună cuvântul dezagreabil. Nu este nevoie să fii atât de grijuliu.

– Atunci ia-ţi banii şi ia loc. Ţi-am oferit micul dejun şi tot eu trebuie să plătesc.

– Am terminat de mâncat şi am treabă.

– Stai jos , n-am terminat încă.

– Să fii sănătos , Adam Gantry.

Fără să se mai uite îndărăt , Lorna îşi făcu drum printre mesele acoperite cu feţe de mese de in şi trecu şi de recepţie cu luminile ei şi palmierii din vaze , pe a căror frunze se juca soarele. Odată ce a ieşit din restaurant , se duse drept la grupul lifturilor din holul central.

Apăsă pe butonul " Jos " pentru a coborî la parcajul de la subsol. În momentul acela , Adam o ajunse din urmă.

– Ăsta-i un comportament copilăresc şi brutal , spuse el cu condescendenţă.

Ea apăsa mai departe pe buton.

– Te rog , încetează , spuse el.

– De câte ori trebuie să-ţi repet ? Nu am ce

să-ţi mai spun, aşa că cu asta asocierea noastră s-a încheiat.

– Lorna...

Uşile unuia dintre lifturi se deschiseră şi Lorna se pomeni faţă în faţă cu Teddy , care purta chiloţi pentru antrenament de jogging , pantofi şi o bentiţă în jurul frunţii , părând să fie gata pentru sala de gimnastică din hotel. Când o văzu pe Lorna , roşi din cap până în picioare.

Hotărî să fie curajoasă.

– Salut , iată-mă ! spuse ea vesel. Ai avut un antrenament zdravăn ?

El înghiţi în sec şi privi dincolo de ea. Lorna îşi dădu seama că roşcovanul cel timid crezuse că Adam Gantry era soţul ei , gelos şi uriaş.

– Fir-ar să fie , Lorna.

Adam o apucă de umeri. Lorna se eliberă din strânsoarea lui şi trecu pragul în timp ce sărmanul Teddy se îndrepta clătinându-se spre spatele maşinii.

Tenace ca un dulău când a dat de urmă , Adam se luă după el. Mai înainte ca uşile să se închidă , mai multe persoane , printre care şi o femeie cu părul vopsit în albastru , care ţinea în braţe un pudel , precum şi trei adolescente cu

nişte sacoşe , pe care le ţineau la spate , se înghesuiră în lift.

Când îşi dădu seama că liftul pornise , Lorna se pomeni înghesuită la perete de către doamna cu pudelul , iar de o parte era Teddy care roşea întruna şi Adam cel neliniştit de cealaltă parte. Adolescentele gângureau între ele pudelul strănuta cu dispreţ.

La etajul trei , adolescentele coborâră , dar în locul lor intrară două perechi. Doamna cu pudelul se tot înghesui până când intră între Lorna şi Teddy. Ca urmase , Lorna se apropiase mai mult de Adam , care se retrase în colţ ca să-i facă mai mult loc după care o trase lângă el.

– Mâinile , şopti Lorna.

Stăteau înghesuiţi ca lingurile într-un sertar, iar Adam îşi ţinea ferm o mână pe talia ei.

– Încetează fandoseala , situaţia este şi aşa destul de incomodă.

Lorna nu mai zise nimic în timp ce liftul urca în continuare.

Puţin înainte de a se opri la etajul următor , ea îşi dădu seama cât de intim ajunseseră unul lângă celălalt , cât de lipit era el de ea. Ţesătura aspră a pantalonilor lui îi gâdila pielea dinapoia genunchilor pieptul lui îl simţea

tare şi neclintit în spatele ei.

Lorna se uita disperată la năsucul umed al pudelului , care părea să-şi arate dezaprobarea lui de câine.

– Ce s-a întâmplat ? Simţi răsuflarea lui Adam la ureche şi i se păru că simte o notă de ironie în şoapta lui.

– Te temi cumva că se va purta urât acum când ţi-ai găsit pe altcineva , aşa de repede ?

– Cine ? Încercă să pară cât mai nevinovată.

– Individul cu genunchii rotunzi şi cu faţa roşie ca să se asorteze cu părul din cap.

El vorbi însă suficient de încet încât nu fu auzit decât de ea.

Liftul se opri. O pereche ieşi. Teddy profită şi , strecurându-se prin spatele doamnei cu părul albastru , ieşi exact mai înainte ca uşile să se închidă.

– O altă zi , o altă inimă zdrobită , murmură Adam , cu un ton destul de ceremonios , gândi Lorna.

– Acum chiar că nu mai trebuie să mă ţii aşa de strâns , i se adresă ea mieros. Este loc din plin... dacă nu cumva a început să-ţi placă.

Mâinile lui îi dădură drumul imediat. Ea se apropie mai mult de pudelul cel ţâfnos.

Deasupra uşii indicatorul etajului îi aminti că trecuse de etajul ei.

– Apropo , unde mergem noi de fapt ? întrebă Adam cu o nonşalanţă exagerată.

– Nu ştiu unde mergi tu. Eu mă duc la maşină.

– Unde-i maşina asta ? Pe acoperiş ?

– Nu , nu chiar.

Liftul se opri la ultimul etaj. Uşile se deschiseră.

– Am urcat în acest lift ca să scap de tine.

Îi aruncă un zâmbet dulce ca zahărul.

– Nu prea ţi-a plăcut , drăguţule ! femeia cu părul albastru o dădu la o parte ca să iasă cu câine cu tot.

Coborârea până la subsol unde era parcarea păru mai lungă decât urcarea , dar nici Lorna nici Adam nu scoaseră o vorbă.

Când , în cele din urmă , liftul ajunse jos , Lorna se întoarse spre el şi luă o figură foarte hotărâtă.

– Ai de gând să te ţii aşa după mine toată ziua ?

În unul din colţurile gurii lui apăru un zâmbet uşor.

– Numai până îmi vei spune ceea ce vreau să

aflu. Spre regretul amândorura eşti singurul meu indiciu pe care îl am la îndemână.

Pe moment , umorul lui fin şi farmecul pe care îl degaja o surprinseră.

Renunţă la figura ei încruntată , nu era în stare să continue în timp ce se gândea la cât de atrăgător era de fapt. Se întoarse şi porni spre maşină.

În spatele ei se auzeau paşii lui Adam - de fiecare dată când ea se oprea înceta şi zgomotul paşilor lui.

– Fir-aş al naibii , spuse el liniştit.

Lorna simţi ca un gol în stomac şi îşi dori din tot sufletul să nu îi fi jucat cumva vederea vreo festă.

Dar nu era cazul , inima ei îi spunea că aşa este. Acolo , în locul unde era de obicei maşina ei , minunatul ei Mercedes nou, era acum maşina lui Astrid , un Cadillac roz , veche de zece ani.

Capitolul 3

Pe bord se afla un plic. Pe plic erau scrise la repezeală cuvintele: *Lorna, cheia este în poşeta ta.*

– Şi mai spuneai că în viaţa ta nu ai auzit de o femeie cu numele de Astrid , se auzi glasul acuzator al lui Adam.

Lorna îşi deschise poşeta şi găsi setul de chei.

– N-am spus niciodată că nu o cunosc. În orice caz , nu în mod categoric.

– Cine este această femeie ?

– Habar n-am. Dar văd că mi-a luat maşina şi , dacă nu te superi , aş vrea să văd ce se găseşte în acest plic.

Scoase din plic cheile. Pe inel erau acum două chei noi ; în schimb , cheile ei dispăruseră. Probabil că în seara precedentă Astrid reuşise să le înlocuiască.

Adam aştepta , fără să intervină , în timp ce Lorna deschise uşa de la maşină , se întinse şi luă plicul de pe bord şi îl deschise. Hârtia era de la hotel , dar degaja totuşi parfumul lui Astrid.

Lorna ,

Îţi aduci aminte că ai spus că mi-ai împrumuta Mercedesul , chiar dacă nu credeai că va fi vreodată cazul.

Adevărul este , draga mea că un pic de machiaj şi o tunsoare elegantă nu sunt suficiente ca să realizeze transformarea ta completă. Tu ai nevoie de AVENTURĂ , aşa cum îţi spuneam noaptea trecută. Şi am avut grijă ca să ai parte de aşa ceva.

Aventura ta trebuie să fie ceva care să nu aibă un sfârşit conturat - sfârşitul o să-l inventezi tu pe parcurs. Cred că dacă te fac să alergi după maşina ta minunată , am să te aduc pe calea cea bună. Ideea de bază este ca tu să rămâi deschisă tuturor evenimentelor care vor urma.

De asemenea , sunt câteva lucruri în viaţa mea personală pe care vreau să le reglez şi pentru asta am nevoie de o maşină sigură. Maşina ta este exact lucrul care îmi trebuie.

"Cadillacul" a cam fost alergat în ultima vreme,

dar ar trebui să te poată duce măcar până la Prescott , în statul Arizona , unde va trebui să mă întâlnesc cu o veche cunoștință. Fă-i o vizită lui Bucky O'Neill diseară pe la orele zece pentru că am să te sun acolo.

Cu drag ,
Astrid

Cu multă grijă , Lorna împături hârtia și o puse la loc în plic. Plicul îl băgă în poșetă.

– Ei ? întrebă Adam.

Lorna nu răspunse.

– Era o mașină scumpă ? întrebă repede Adam cu răutate.

– Bucuria vieții mele , un Mercedes 450 SL.

Făcu gura mică.

– Nou ?

Ea dădu din cap.

– Cred că vrei să dai un telefon la poliție.

Lorna rămase pe gânduri.

– Lorna , te simți bine ?

– Da , n-am nimic , murmură ea distrată. Se sprijini de Cadillacul cel vechi , privi în pământ și își încrucișă brațele pe piept.

Într-o baltă care ieșea de sub mașină , văzu

imaginea luminată a părului ei prins neglijent , ca un vârtej de bronz care strălucea la lumina becurilor cu halogen de deasupra capului. Faţa însă îi rămase în umbră. În umbră aşa cum era şi ea , gândi Lorna , aşa cum era şi planul lui Astrid.

Într-un mod straniu , totul nu era decât o problemă de încredere. Avea oare încredere în Astrid ?

Dacă ar avea încredere în Astrid , Lorna va trebui să uite o vreme de maşina ei - ca şi faptul că maşina reprezenta o investiţie uriaşă. Lorna va trebui să aibă încredere că maşina ei , la fel ca şi viitorul ei apropiat , era pe mâini în care putea avea încredere.

Pe de altă parte , dacă n-ar avea încredere , n-ar fi nimic altceva decât o femeie de şaizeci de ani care ar conduce pe undeva prin împrejurimi, Mercedesul ei.

Douăzeci şi patru de ore mai devreme , nu ar fi avut de luat nici o decizie. Lorna cea veche ar fi alergat la cartea de telefon şi ar fi anunţat autorităţile.

– Ştii ceva ? întrebă ea , pe jumătate către propriul ei gând şi pe jumătate către omul de lângă ea.

– Ce ?

– Avea culoarea bej.

Adam puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse spre el , aşa încât să o poată privi drept în ochi.

– Lorna , ştiu că eşti tulburată. Dacă îmi spui adevărul , atunci pot spune că tocmai ai pierdut o piesă foarte importantă dintr-un mecanism. Dar sper că vei încerca să înţelegi. Am motivele mele să bănuiesc că Astrid este manipulată de un grup dubios de femei nemulţumite care nu-i doresc neapărat binele.

Lorna abia dacă auzise ceea ce spunea Adam. Simţea că buza de jos îi tremura şi nu era din cauza lacrimilor.

– Adam , omule sărman. Nu înţelegi nimic , nu-i aşa ? Maşina mea , ea era bej.

Îşi dădu capul pe spate şi lăsă să răsune un râs către tavanul de beton de deasupra capului.

Se simţea străbătută de un fior extraordinar, răscolitor şi prevestitor. Dacă este vorba să fie trasă pe sfoară , fie ! O să urmeze calea trasată de Astrid. Ştia că o să fie o nebunie.

– Ascultă-mă , o scutură Adam uşor de umeri , vrei să telefonzi la poliţie ?

Acum , după ce se hotărâse în fine , îşi aduse aminte şi de Adam.

Sprâncenele lui aurii erau adunate , dându-i o expresie acră, resemnată.

Lorna simţea o simpatie pentru el. Era îngrijorat din cauza lui Astrid.

Deodată Lorna simţi nevoia să dezvăluie toate misterele , atât al ei cât şi al lui. Dar nu ştia cum să înceapă , aşa încât întrebă ca din întâmplare:

– N-ai fi chemat poliţia , dacă ai fi fost în locul meu ?

El îşi luă mâinile de pe umerii ei , lăsându-le să atârne în jos şi privi într-o parte.

– Cred că da.

– Dar nu vrei ca eu să fac aşa ceva ?

– Să furi o maşină este o crimă foarte gravă, mormăi el , poate că mai mult pentru sine decât pentru Lorna. O să trebuiască să suporte consecinţele , asta e.

Ea îl luă de mânecă.

– Adam ?

El se întoarse şi atunci când dădu din cap , cu ochii aceia verzi plini de o tristeţe profundă , ea parcă o revăzu pe Astrid. Şi nu mai putu să-l lase să-şi facă gânduri pe mai departe.

– N-am să chem poliţia. Doar am schimbat între noi maşinile, eu şi Astrid , asta-i tot.

El arăta şi mai întunecat , stând aşa ţeapăn în costumul lui scump.

– Eşti sigură ?

– Sigură.

Faţa lui pierdu aerul acela acru şi deveni absolut netulburată.

– Nu asta spuneai acum câteva minute.

– Fusesem surprinsă , asta-i tot. Schimbarea de maşini e o treabă ceva mai curajoasă , ceva despre care am discutat fără ca să trecem hotărâte la fapte. Ai înţeles ?

Lorna se gândi în mintea ei la cât de forţată poate-fi explicaţia aceasta. Dacă ar fi pusă în situaţia ca să audă o astfel de explicaţie , n-ar crede-o nici un moment.

Şi , după cum se pare , nici Adam nu-o crezuse.

– Cine eşti tu şi ce este mai important : ce legătură este între tine şi mama mea ?

Vocea lui luase un ton imperativ neînduràtor.

Lorna hotărî să renunţe la atitudinea de disculpare pe care o arborase până atunci în discuţie ; avea şi ea partea ei de vină. Dar Adam Gantry trebuia să răspundă şi el la câteva întrebări.

– Deci recunoşti că Astrid este mama ta ?

– Având în vedere că o ştiai de mult , ripostă el fără să se mai gândească , de ce nu mi-ai spus asta de la început ?

– Voiam să văd ce intenţii ai. Eu ţin mult la Astrid. Şi vreau să-i respect dorinţele. Este logic de presupus că , dacă nu ţi-a spus unde se duce, aceasta se datorează faptului că nu doreşte să te vadă pentru moment.

Observaţia ei era logică. Adam hotărî să treacă la cealaltă întrebare.

– Cine eşti tu , Lorna Smith ? Şi cum ai cunoscut-o pe mama?

O maşină se opri ceva mai încolo. Un cuplu tânăr , grăbit şi trei copii gălăgioşi ieşiră din maşină. Lorna aşteptă până ce părinţii îşi conduseră trupa până la lift şi abia după aceea îi dădu răspunsul la cea de-a doua parte a întrebării lui.

– Noi am format o grupă de întrajutorare. Ea este sora mea secretă.

– Trebuia să fi bănuit că asta era , spuse el încet.

– Ne-am înţeles *să fim acolo unde trebuie* atunci când una dintre noi va fi în dificultate. Este o formă de a lărgi şi intensifica avantajele întâlnirii noastre din fiecare săptămână , este

foarte important să ştii că există altcineva pe care te poţi baza în orice situaţie.

– Şi în acest caz , cine *este acolo unde trebuie* şi pentru cine?

Ea strâmbă din nas la auzul ironiei lui , dar se strădui să răspundă cât mai liniştit.

– Astrid a venit la Palm Springs să mă ajute să scap dintr-o pasă proastă.

În minte se admonestă singură. Ştia că putea să facă faţă adevărului şi să-i spună adevărul gol-goluţ ; fusese părăsită şi acum îşi trata inima rănită. Dar pur şi simplu nu a fost în stare să o spună.

Adam Gantry habar nu avea cine era ea : o Lorna ştearsă , practică , o femeie care nu se distingea prin nimic , care avea tot atâta succes la bărbaţi cât ar avea şi un registru de cheltuieli.

– Eşti o femeie extraordinară , Lorna , îi spusese logodnicul ei, dar m-am îndrăgostit de altcineva. Nu pot să-mi imaginez că îmi voi petrece tot restul vieţii alături de o femeie care îşi aranjează până şi mirodeniile în dulap în ordine alfabetică. Eşti perfectă şi nu aş suporta asta zi de zi.

Adam Gantry , pe de altă parte nu o considera perfectă. Dimpotrivă. Lui i se părea

seducătoare o sirenă de care nu te puteai apropia şi care îl atrăgea pe orice bărbat din jur. Era nemaipomenit să ştie că poate fi considerată o seducătoare , chiar dacă această schimbare îi cerea să renunţe la onestitate.

Dar minciuna nu era bună. Nu mai putea continua aşa.

În timp ce Lorna îşi făcea complexe de conştiinţă , Adam îşi continuă asaltul.

– Unde este Astrid acuma ?

– Nu ştiu , Adam. A venit în camera mea aseară şi când m-am trezit dimineaţa ea plecase deja.

– Unde plecase ?

– Nu mi-a spus.

Şi acesta era tot un semi-adevăr , pentru că bileţelul din poşetă îi spunea mai multe. Dar Lorna nu putea să-i arate lui Adam bileţelul , asta ar fi însemnat să-i înşele încrederea lui Astrid.

– Lasă-mă să văd bileţelul acela , spuse el , de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Lorna scutură din cap.

– Scrisoarea îmi este adresată mie , nu este pentru tine.

El întinse mâna.

– Scrisoarea , repetă el. Acum.

Înaintă spre ea , încercând în mod evident să o intimideze cu prezenţa şi forţa lui de bărbat.

Pe măsură ce se apropia de masa acoperită cu crom a Cadillacului , în locul nehotărârii apărea, încet , încet un sentiment de enervare. Adam Gantry nu avea nici un drept să îi ceară să vadă corespondenţa ei.

– Parcă te văd la un proces , spuse ea , cum faci ca fiecare martor care te înfruntă să se transforme într-o grămadă de gelatină tremurătoare.

El se repezi spre poşetă , dar ea o trecu repede la spate.

– Las-o baltă , Lorna...

Provocându-l cu bună ştiinţă , ea se aplecă spre el şi îşi plimbă degetele de-a lungul nasturilor cămăşii lui.

– Spune-mi mai întâi , de ce o urmăreşti atâta ?

Îl apucă de cravată.

El îi prinse mâna. Atingerea parcă îl electriză. În ochi îi apăru iar acea privire ceţoasă şi flămândă , care o avusese şi în timpul micului dejun. Puterea miraculoasă a Lornei celei noi îşi făcea efectul. Ea observă că el trebuie să facă un

efort pentru a fi atent la ceea ce vorbeau. Dar reuşi să depăşească momentul.

– Ce-i cu *grupul acesta de într-ajutorare* ?

Mâinile lui erau calde , trimiţând senzaţii care coborau de-a lungul braţului ei ridicat.

– Nimic misterios , spuse ea. Un grup de femei. Ne întâlnim o dată pe săptămână. Ne spunem una alteia problemele noastre, speranţele şi dezamăgirile , ce merge bine şi ce merge rău în viaţa fiecăreia. Noi ascultăm şi comentăm şi încercăm să ne ajutăm una pe alta.

Vocea ei , sesiză ea vag , era asemenea unei pisici mângâiate care toarce.

– Asta-i tot ? La întrebarea agresivă contribuia şi un ton răguşit şi dur.

În interiorul său se purta un adevărat război, observă Lorna. Logic nu avea încredere în ea , dar întreaga lui fiinţă era dominată de înfăţişarea ei. Degetul lui mic se mişcă puţin , uşor ca o mângâiere pe pielea încheieturii mâinii ei , vrăjit parcă de cât de minunat era să facă acest gest. Ea respiră adânc şi-şi umezi buza de jos.

– Da , Adam , asta-i tot.

Strânsoarea mâinii deveni puţin mai tare.

– Ar fi frumos dacă aş putea crede un cuvânt din tot ce spui.

Tot corpul Lornei părea cuprins de o căldură şi în acelaşi timp de un frig pătrunzător. Senzaţiile erau parcă concentrate în mâna pe care i-o ţinea Adam şi de acolo porneau prin tot corpul la comanda degetului lui mângâietor. Joffrey, logodnicul ei pierdut, nu reuşise în mod sigur să o facă să aibă asemenea senzaţii.

– Mă crezi sau nu, eu trebuie să respect dorinţa lui Astrid, îi spuse ea, păstrând acea tonalitate de pisică în timp ce este mângâiată. Te va găsi atunci când va dori să o facă.

– Atunci s-ar putea să fie prea târziu, ştii şi tu la fel de bine ca şi mine.

Oare ochii reci pot mânca pe cineva ? Adam o privea în aşa fel încât ar fi putut să jure că o va mânca.

– De ce prea târziu ?

Doamne, îşi spuse ea, cred că vreau să fiu mâncată. Chiar acum. Aici în parcaj. Nu contează că sunt atâtea familii care trec în maşinile lor pe aici.

Simţea ca o nebunie şi o iresponsabilitate stranie, de parcă nu mai era ea însăşi. În orice caz nu mai era *cea de altă dată.*

– Cred că ştii de ce, răspunse el.

În acel moment ea auzi cum el spune cu o

voce tare ceea ce amândoi gândeau.

– Mai bine spune-mi să nu te sărut. Spune-mi-o chiar acum.

Ea zâmbi , ştiind că zâmbetul ei era plin de promisiuni pe care nu avea voie să le facă.

– Cred că ar fi mai bine dacă m-ai săruta mai întâi. După aceea o să mă gândesc dacă am făcut bine că te-am lăsat.

– Eşti o rea , zise el cu o notă de umor în voce , dar în acelaşi timp cu o dorinţă aspră. Mi-am propus toată viaţa să evit femeile în genul tău. Femeile care seamănă cu mama mea. Nu vă gândiţi niciodată la posibilele urmări atunci când acţionaţi.

– Îhî. Da , deşteaptă idee , să eviţi femeile de genul meu.

Îşi ţuguie buzele cu o invitaţie aprinsă.

– După ce o să mă săruţi , n-ai decât să mă eviţi. Îţi promit.

Buzele lui se opriră la mică distanţă de ale ei.

– Femeile ca tine nu-şi ţin niciodată promisiunile.

– Poate că nu sunt ca femeile care sunt ca mine.

– Arată-mi şi mie cum eşti.

– Eu *îmi ţin întotdeauna promisiunile.*

– Minți.

– Dar este adevărat...

– Taci din gură.

Ordinul fusese spus cu o infinită blândețe.

– Zău , Adam , că este...

Protestele ei fură brusc întrerupte , deoarece în acel moment stăpânirea de sine a lui Adam Gantry clacă , bătălia cu sine era pierdută. Buzele lui le atinseră pe ale ei. Lorna oftă de plăcere. Adam îi dădu drumul la mână și o cuprinse de talie atrăgând-o spre el. Îi împinse buza inferioară și ea deschise puțin gura. Limba lui se plimbă pe suprafața interioară a buzelor ei , mângâind-o cald.

Lorna zâmbi în timpul sărutului. Brațele ei își făcură drum spre pieptul lui neclintit și lat până când îl cuprinse pe după gât lăsându-și geanta să atârne în spatele lui.

– Nu am vrut să fac asta , îi murmură el lângă obraz.

– O , da , știu , murmură și ea la rândul ei răspunsul , dar sunt bucuroasă că ai făcut-o.

El scoase un sunet înfundat și când buzele lui se apropiară iar de ale ei trecură cu nesaț de la explorarea incitantă la preluarea totală. Limba îi pătrunse în interior gustând secretele ei

profunde iar ea se lipi de el , simţindu-se extraordinar de frumoasă şi de dorită. Îşi lăsă capul pe spate , ciufulită. El îi sprijini capul cu mâna fixând-o ca să poată s-o sărute în continuare.

Apoi gurile lor se depărtară pentru o clipă şi ei îi scăpă un oftat uşor. Dar el deschidea o potecă de sărutări mărunte în josul gâtului ei până la gulerul cămăşii ei albe , după care începu din nou să urce. Apoi el puse din nou stăpânire pe buzele ei , după care coborî iar pe partea cealaltă cerând din nou dreptul la plăcere.

Lorna auzi odată cu Adam sunetul făcut de pantofii cu tălpile de piele şi ameninţarea vocilor care se apropiau. Trei oameni îmbrăcaţi în costume , probabil oameni de afaceri , se apropiau. Leneş , Lorna deschise ochii privindu-l pe Adam cum ridică încet capul când ei se apropiară. Faţa lui severă era uşor îmbujorată , dar în ochii cu pleoapele grele licărea o scânteie de ameninţare. Oamenii avură grijă să dea impresia că n-au observat nimic din ce făceau ei doi. O strânse mai tare pe Lorna la pieptul său.

Pe măsură ce paşii se îndepărtau , Lorna înţelese că nebunia momentului trecuse. Sărutul

minunat pasionat trecuse. Mai rămăsese strânsoarea fierbinte a braţelor lui şi dorinţa ca aceste braţe să nu se mai desfacă.

Exact în momentul când îşi dorea să nu-i mai dea drumul din braţe , el îi dădu drumul. Îşi puse mâinile pe talia ei şi o îndepărtă încruntându-se uşor la felul cum îşi ţinea poşeta de o parte , parcă dorind să o ferească de alte îmbrăţişări.

Ea îi studie expresia feţei , care încă mai era uşor îmbujorată. Aprecie că el arăta obosit , dacă elimina roşeaţa din obraji şi puternica lui aureolă a stăpânirii de sine. Ar fi vrut să se întindă până la el să-i mângâie faţa să-i spună...

Lorna se opri la jumătatea gândului. Nu avea ce să-i spună , de fapt , îşi aminti la timp acest lucru. De abia dacă-l cunoscuse. Şi ce ştia el despre ea era o minciună de la un capăt la altul.

Nu chiar o minciună , îşi spuse ea ca să se apere. Nu chiar o minciună ci o fantezie. Şi ce este rău dacă omul are puţină fantezie din când în când ? Absolut nimic rău.

– Dă-mi scrisoarea , auzi vocea lui.

Lorna inspiră adânc ca să-şi revină şi îl privi în ochi.

– Spune-mi de ce o urmăreşti.

– Bine , mormăi el , deşi sunt sigur că ştii deja. Dar am să-ţi spun totul pas cu pas şi după aceea o să mă laşi şi tu pe mine să citesc biletelul acela.

– Cu o corecţie. După aceea o să hotărăsc dacă te las să citeşti biletelul sau nu.

Adam se întoarse şi se sprijini de portiera din faţă a Cadillacului , cu toate că era clar că nu este genul de om care să se reazeme de orice.

– Ea a fugit de cel mai bun om din câţi a cunoscut vreodată. Numele lui este Maxwell Hollander , este mai în vârstă şi este partenerul meu la firma de consultanţă juridică. Au fost fericiţi împreună şi au fost îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt , aşa încât acum nu mai înţeleg nimic. Max s-a închis în camera lui şi nu mai vrea să vadă pe nimeni şi nimeni din prietenii lui Astrid nu are nici cea mai mică idee în privinţa locului unde s-ar fi putut duce Astrid. A lăsat doar un bilet în care spune că sora ei secretă are nevoie de ea şi că trebuie să vadă un prieten vechi înainte să se poată mărita cu Max.

– Pe mine m-ai descoperit datorită biletului ?

El dădu din cap.

– Spunea că stai la un hotel din Palm Springs.

– Pfui.

Lorna scutură din cap.

– Şi ai mers din...

– ...hotel în hotel până am găsit hotelul la care era ea înregistrată. Am dat de tine şi am ştiut că ştii ceva şi cam asta este tot. După cum vezi , am avut dreptate.

– Şi ce s-a întâmplat cu vechiul prieten ? se întrebă Lorna , făcând legătura cu bileţelul din poşeta ei. Astrid spusese ceva şi despre un prieten la Prescott.

– Am sosit aici pe la orele trei dimineaţa , spuse Adam , şi l-am găsit mai întâi pe prietenul respectiv. Nici el nu ştia mai mult decât mine. Povestea spusă de soţia lui menţiona că ea trecuse pe la prăvălia lor de iaurturi îngheţate ieri dimineaţa , că îl sărutase pe gură în faţa mai multor clienţi şi apoi a plecat.

Lorna se gândi la acest crâmpei de informaţie.

– L-a sărutat. De ce oare ?

Felul în care Adam ridică din umeri putea spune multe.

– Asta şi încerc să aflu. Acum dă-mi bileţelul.

Lorna se căţără pe capota Cadillacului şi îşi

încrucişă picioarele ca o adolescentă care n-are nici o grijă pe lumea asta. Adam o privea cu evidentă dezaprobare. Era clar că femeile cu care ieşise el nu se căţăraseră niciodată pe capota unei maşini.

– Max ăsta are de gând s-o dea în judecată pentru încălcarea promisiunii făcute sau ceva de genul acesta ?

– Nu , în nici un caz.

Vocea lui Adam devenise precisă.

– Acum , Max este mult prea şocat ca să se gândească la răzbunare. Şi , în orice caz , nu este omul care procedează astfel.

Lorna îşi puse mâinile la spate , pe capotă şi se lăsă pe ele.

– Atunci lasă-l pe Max s-o caute.

Îşi încrucişă iar picioarele şi adăugă cu greutate.

– Astrid merită să fie lăsată să se ocupe de viaţa şi treburile ei , Adam.

Privind la falca lui care devenise dură ca o stâncă ea îşi dădu seama că el îşi pierde răbdarea.

– Este mama mea. Eu i l-am prezentat. Şi ea este proprietara unui salon de coafură cunoscut care a fost lansat cu ajutorul banilor lui Max.

Îi aruncă o căutătură distrugătoare.

– Doar n-o să piardă salonul ăsta , Lorna. Este viitorul ei , asigurarea ei pe viaţă.

Tulburată de hotărârea din glasul său , ea spuse :

– Nu văd de ce eşti aşa de îngrijorat de asta. Dacă afacerea merge bine , sunt sigură că o să meargă bine şi de la sine o vreme.

Adam spuse cu o hotărâre fermă în glas fiecare cuvânt fu pronunţat limpede şi cu răceală.

– Înţelege-mă. Nu am să permit ca ea să piardă totul de data asta. Indiferent ce trucuri o să încercaţi tu şi *grupul vostru de într-ajutorare*.

– Ce naiba spui acolo ?

– Joci foarte bine rolul celui care nu ştie nimic. Din păcate însă n-ai făcut şi nici n-ai spus măcar un singur lucru care să merite să-l fi crezut , sau care să fi fost tentat să-l cred.

– Adam. Mai bine explică-mi despre ce vorbeşti , vrei ?

– Grupuri dubioase , spuse el cu răceală. Ca al vostru. Ca alte sute de cauze şi culte în care s-a băgat mama. Aşa ca ashramul din Oregon unde au făcut-o să meargă cu picioarele goale în mijlocul lunii ianuarie şi care s-a lăsat cu contul

golit de bani şi cu o bronşită cronică. Ca asociaţia "Salvaţi Pupăza cu Gâtul Albastru" din Santa Monica , căreia i-a donat cinci mii de dolari mai înainte să afle că nu există nici un fel de pupăză cu gâtul albastru , darămite să mai fie salvată. Sau căutătorii de cristale din Vermont care i-au cerut o sumă de cinci cifre pentru o grămadă de pietre şi o explicaţie privind modul de interconectare a lor dacă vrei să le obţii energia. Sau de gigolo-ul cu părul dat cu briantină pe care l-a invitat la ea acasă pentru că el s-a jurat că i-ar fi fost tată în viaţa anterioară. Atunci când el a dispărut , a dispărut şi colecţia ei de figurine Lladro şi echipamentul de lectură discuri compact. Lista asta este interminabilă. Să spun şi alte cazuri ?

Lorna oftă , gândind cât de obosit arăta.

– Nu , cred că este de ajuns. Îmi pare rău că Astrid a fost înşelată , Adam , dar să ştii că asta nu i-a stricat. Trebuie să observi acest lucru. Ea este persoana cu cea mai puternică poftă de viaţă din câte am cunoscut. Şi nu este de loc supărată. Încât trebuie să spun că ea , indiferent ce face sau ce a făcut , se nimereşte să găsească cel mai potrivit lucru pentru ea. Şi trebuie să fie lăsată să facă ce vrea.

Adam o luă de mână şi cu grijă o coborî de pe capota maşinii.

– O fi uşor pentru tine , mai ales când ai tot interesul să îi iei toate bunurile.

Lorna rămase cu gura căscată.

– Crezi că umblu după banii mamei tale ?

Privirea lui era dură ca smaraldul.

– Tu. Sau grupul acela ciudat din care faci parte , sau poate că nu vrei să se mărite cu Max, să fie fericită. Sunt o mulţime de oameni nefericiţi în lumea de azi care se abat din drumul lor numai ca să-i facă pe alţii să nu-şi găsească ceea ce contează cu adevărat.

– Hai să lămurim asta odată pentru totdeauna.

Lorna vorbi tot atât de rar şi de apăsat cum făcuse şi Adam.

– Crezi că sunt membra unui grup marginal şi neconformist care a hotărât să-i desfacă logodna mamei tale şi să-i fure salonul de coafură ?

– Bineînţeles că în felul în care te-ai exprimat pare ridicol. Dar acuma gata , dă-mi bileţelul.

Mâna lui se repezi la poşeta ei.

Ea o smulse din strânsoarea lui.

– Nu.

– Ţi-aş putea suci gâtul , spuse Adam printre dinţii încleştaţi. O să mă aleg doar cu o mustrare , atunci când procurorul va auzi circumstanţele în care s-au petrecut faptele.

– Dacă Astrid ar fi dorit să te vadă...

Lorna îşi strânse la piept poşeta şi continuă:

– ...ţi-ar fi spus unde dorea să se ducă. Mie îmi este foarte clar că ea vrea să fie singură în acest moment.

– Am fost suficient de răbdător , Lorna spuse el cu vocea aceea calmă despre care Lorna învăţase deja că ascundea o furie cu greu controlată.

– Te-am lăsat să mă necăjeşti şi să flirtezi şi să clipeşti din gene tot timpul micului dejun. M-am jucat de-a sardelele în lift , plimbându-ne în sus şi în jos , am stat în parcajul ăsta timp de ..., privi la ceas ,... douăzeci de minute , timp în care era să leşini când ai văzut că ţi s-a furat maşina şi pe urmă ai hotărât că de fapt nu ţi s-a furat şi apoi m-ai sedus ca să mă fac de râs sărutându-te în public...

– Aici stai puţin. Îl privi fix. Nu s-ar spune că te-ai opus şi amândoi ştim asta.

– N-am terminat încă. Şi apoi , după ce ai

avut confirmarea că nu pot să-ţi rezist , ai cerut să-ţi spun de ce îmi urmăream propria mamă cu condiţia ca să-mi spui unde avea de gând să se ducă. Ei bine , m-am ţinut de cuvânt. Acum ştii de ce o caut. Acum spune-mi şi tu unde s-a dus.

– Nu pot. Nu ar fi cinstit. Ea...

Lorna îşi căuta cuvintele.

– ... reprezintă ceva deosebit pentru mine. Iar când va dori cu adevărat să te vadă o să te caute, sunt sigură.

Îşi puse poşeta pe umăr şi porni curajoasă către el.

– Acum trebuie să plec. Te rog , lasă-mă să trec ca să deschid uşa.

– Dă-mi bileţelul.

– Pleacă din drumul meu.

Ea încercă să ajungă la clanţa portierei. El se puse în calea ei , stând liniştit dar hotărât , încât ea renunţă.

– Nu-mi place deloc ceea ce mă forţezi să fac , spuse el.

– Dă-te , te rog , la o parte.

Se strădui să arate cât mai impunătoare.

O clipă se priviră unul pe celălalt , cântărindu-se din priviri , aşa cum fac doi adversari încă din cele mai vechi timpuri. Şi apoi Adam atacă.

Cu o viteză fulgerătoare , care o făcu pe Lorna să-şi piardă suflul , îi smulse poşeta. I-a apucat-o. Lorna simţi cum lunecă în jos cureaua poşetei. Peste o secundă va fi a lui.

Cu degetele închircite , ea apucă cureaua mai înainte ca să treacă în mâinile lui cu totul. Se propti bine pe picioare şi se încordă cu toată putearea , căzu atunci când cureaua cedă şi se rupse în două.

– Ufff ! Căzu pe spate în balta făcută de apa care se scursese de la radiatorul perforat al Cadillacului.

– Măi ,... căută în minte un adjectiv demolator , măi , cămaşă împăiată. Dă-mi înapoi poşeta.

– Imediat ce văd ce scrie în bileţel îi răspunse el. Desfăcuse deja poşeta şi scoase plicul.

Lorna simţi că trebuie să găsească ceva repede.

– Poşeta asta este proprietatea mea!

Se prefăcu că vrea să se ridice şi lăsă să-i scape un geamăt înnăbuşit. Se ţinu de şale.

– O , nu , nu...

Adam care tocmai întindea bileţelul de hârtie se opri să o privească.

Ea continua să se ţină de spate şi să-şi strâmbe faţa arătând o durere cumplită. Gemu printre dinţi , convingător.

El puse poşeta pe capota maşinii şi îngenunche lângă ea , prudent dar îngrijorat.

– Unde te doare ?

Vocea lui era plină de grijă şi amabilă. Ea putea vedea că el era un om care s-ar ocupa de victima unui accident auto , indiferent dacă ar avea vreo legătură cu situaţia respectivă sau nu.

Lorna se simţi cu adevărat şireată şi intrigantă , aşa cum o considera el şi fu pe punctul să renunţe la accidentarea ei înscenată şi să-l lase să citească biletul. Dar apoi se gândi la Astrid , cărei îi jurase credinţă mai înainte.

– Nu... ştiu. Am încercat să mă ridic şi...

– Nu te mişca. S-ar putea să-ţi agravezi starea.

Puse o mână pe umărul ei , ca s-o liniştească. Era mâna în care ţinea biletul.

Ea se uită drept în ochii lui , privindu-l fix.

– O , Adam. Mi-e frică.

– Nu-ţi fie frică. Sunt sigur că nu ai decât o luxaţie. Peste un minut va trece spasmul şi te vei simţi mai bine.

– Crezi ?

– Sunt sigur.

– Vai , Adam.

Îi atinse faţa , de parcă asta ar mai liniști-o, ferind-o de teamă și durere. El clipi și exact în acel moment ea găsi ocazia să-i ia din mână biletul.

El îi aruncă o privire năucă , nevenindu-i să-și creadă ochilor, exact atât cât i-a trebuit ei ca să-și bage bucata de hârtie în gură și s-o transforme într-o masă amorfă înmuiată.

Sprâncenele lui de culoare deschisă se încruntară , așa precum se adună norii înainte de furtună.

– Vrăjitoare mică.

Ea mesteca liniștită , privindu-l în timp ce el se gândea dacă să-i descleșteze fălcile ca să mai salveze ce mai rămăsese din biletul mamei sale. Dar aprecie că e prea târziu , așa că nu mai întreprinse nimic de genul acesta.

Ea înghiți.

El se ridică.

– Eu ți-aș oferi mâna , dar sunt sigur că nu ai avea nevoie de ea.

Fără să-i fie greu , însă regretând că a trebuit să-l păcălească din nou , ea se ridică singură.

– Adam , a trebuit s-o fac.

Cu răceală el luă poşeta de pe capota maşinii şi i-o întinse.

– Spune-mi unde s-a dus Astrid.

– Nu pot.

– Crezi că o să pleci de aici cu maşina ei ?

– Exact asta intenţionez să fac.

– Aş putea să fac să fii arestată. Aş declara că ai furat-o.

– Haide , Adam , termină. O să spun că am schimbat între noi maşinile. Când o vor găsi pe Astrid vor afla că am spus adevărul.

– Poate , dar o să trebuiască să le spui unde s-o caute , nu-i aşa ?

Ea îl privi dispreţuitor.

– Nu. N-o să le spun nimic. O să le spun ceea ce ţi-am spus şi ţie. Că nu ştiu unde s-a dus şi că o să se întoarcă după ce va realiza ceea ce şi-a propus. Vezi , Adam , sunt într-un fel de vacanţă cu sfârşit imprevizibil , deschis. Şi , dacă va trebui s-o închei la închisoarea din Palm Springs , ei bine , fie , probabil că aşa mi-e scris.

El scutură din cap şi , pe faţa lui serioasă şi frumoasă , apăru o expresie amuzată.

– Să ştii , Lorna , că povestea nu se termină aici.

– După sărutul acela , spuse ea cu francheţea

pe care şi-o putea permite doar în rolul temporar de sirenă , aproape că doresc să ai dreptate.

Zâmbetul lui nu era mai puţin atrăgător deşi era în anumită măsură trist.

– Am dreptate. Să fii sigură de asta.

– Nu , Adam.

Ea se lăsă antrenată , se lăsase atrasă de rolul de vrăjitoare aşa cum apărea în ochii lui.

– Am învăţat să nu mă mai bazez pe nimic. Este propria mea natură , îţi aduci aminte ? Sunt ca o sălbatică şi sunt liberă şi trăiesc în prezent.

– Viaţa înseamnă mult mai mult , Lorna Smith , răspunse el liniştit. O să pierzi multe aspecte dacă o să fii mereu în grabă.

– Şi ce anume o să pierd , Adam Gantry ?

– Respectarea îndatoririlor , stabilitatea , o mână fermă care s-o ţină pe a ta. Cineva lângă tine în orele întunecate ale nopţii...

– Sst.

Îi puse un deget peste gura lui cu buze pline.

– Destul. S-ar putea să mă tentezi. Şi nu uita că *eu* sunt aceea care trebuie să seducă , ai înţeles ?

Buzele sale tresăriră la atingerea ei , dar mai înainte ca să scoată un sunet , ea scutură din cap şi lăsă în jos mâna pornind spre maşină.

Deschise portiera şi se aruncă la volan.

Ca să nu se mai gândească la omul care stătea şi o privea prin fereastra laterală , ea îşi concentră toată atenţia pe aspectele practice pentru a putea face faţă la exigenţele vieţii aventuroase , care o aştepta.

Avea nevoie de o hartă pentru ca să găsească drumul până la Prescott , Arizona. Şi trebuia să-l găsească într-un fel pe un individ numit Bucky O'Neill. Mai trebuia să-şi ia valizele şi să elibereze apartamentul , dar nu putea face toate astea fără să simtă Adam. Era limpede că ar deveni suspicios dacă ar sesiza o schimbare bruscă a planului.

Tapiţeria roz din piele păstra încă mirosul parfumului lui Astrid , încât Lorna zâmbi atunci când porni maşina. Adam bătu în geam şi ea coborî geamul portierei.

– Ai scăpa de o mulţime de necazuri dacă ai fi cinstită.

– Vai , răspunse clipind des din gene , dar ce trist ar fi.

Se dădu înapoi şi o luă către rampa de ieşire , aruncând doar o singură privire plină de regret omului chipeş şi bine îmbrăcat care o urmărea cum pleacă. În momentul când el ajunse

la maşina lui şi se luă pe urmele ei ea dispăruse din vedere.

O oră mai târziu , găsise autostrada , avea deja bagajele cu ea şi gonea pe Interstate 10 , în drum spre autostrada naţională care ducea spre Prescott.

Deşertul care se desfăşura lin în ambele părţi ale şoselei era presărat cu cactuşi saguaro, sentinele mândre şi cu ocatillo cel ţepos şi cu flori sângerii. Călătoria la Prescott , dacă ar fi să se ia după hartă , va dura cam cinci ore. Dacă totul va decurge normal ea va ajunge acolo pe la orele şase. Asta i-ar lăsa timp ca să-l găsească pe misteriosul domn O'Neill.

Lorna privea din când în când termometrul de bord care însă, deocamdată arăta că temperatura se menţine la mijlocul scalei. Circulase fără instalaţia de aer condiţionat doar ca să se menţină în zona de temperatură sigură. Mai mult chiar , lăsase storurile pe parbriz şi porni radioul , cântând împreună cu cântăreţii cântecele populare şi cele din vestul îndepărtat în timp ce vântul fierbinte al deşertului îi biciuia faţa cu şuviţele ei de păr.

Trecuse în statul Arizona şi ajunsese aproape de intersecţia cu autostrada statală nr. 60 când

înţelese că vedea Chryslerul acela roşu închis în oglinda retrovizoare cam de multă vreme. Încetini şi o luă pe un drum lateral. Chryslerul făcu la fel. Mări viteza şi Chryslerul acceleră şi el.

De-adreptul enervată , ea scoase un braţ pe fereastră şi îi făcu un semn maşini care ajunsese lângă Cadillac. Acesta se apropie şi Adam coborî geamul şi-i făcu semn cu mâna.

– Am apucat să zăresc cuvintele Prescott Arizona mai înainte ca să mănânci tot biletul , strigă el vesel.

Lorna apăsă pe accelerator şi-l lăsă în urmă. Puse aparatul de radio la maximum şi cântă cât o ţinură puterile şi nu vru să se gândească dacă era bucuroasă sau enervată de faptul că el nu se lăsase bătut.

Din nefericire , uită de termometrul de bord şi atunci când îşi reaminti de el era deja pe autostrada statală 60 înconjurată doar de cactuşi şi ierburi şi cu Chryslerul cel roşu tot pe urmele ei.

Capitolul 4

Mormăind o înjurătură în bărbie , Lorna trase pe dreapta. Se temea să oprească motorul pentru că auzise pe undeva că maşinile supraîncălzite trebuie lăsate să se răcească cu puţin mai înainte de a fi oprite.

Probabil că nu auzise ce trebuie sau o fi fost prea târziu când lăsase motorul să mai meargă , pentru că acum vedea cum se ridica aburul de sub capotă.

Pe când se gândea ce să mai facă , Chryslerul veni dinapoia ei. Adam sări din maşină se apropie de uşa din faţă şi vârând mâna prin geamul portierei , scoase cheile din contact.

– Tocmai mă pregăteam să le scot eu.

Cu o nepăsare prefăcută , ea îşi studie o unghie ruptă în bătălia de la garajul hotelului. În tăcerea apăsătoare a deşertului maşina

fluiera şi mormăia ca un elan în bătaia vântului.

– Poate că ar trebui să ne uităm pe sub radiator , propuse ea după o clipă.

– Poate vrei să te alegi cu nişte arsuri de gradul trei.

El îi aruncă o privire atât de plină de importanţă încât ea îşi dori să fi avut la îndemână un obiect mare şi greu cu care să-l lovească.

– Mai întâi îl laşi să se răcească , apoi o să vezi că tot nu va mai putea să te ducă în locul unde vrei să mergi , e sigur.

– Admir atitudinea ta pozitivă.

Îi aruncă acea privire tipică bărbaţilor care văd că femeia a ajuns aşa cum au prevăzut ei.

– Mai sunt încă vreo sută de mile până la Prescott şi cred că drumul trece mai tot timpul prin deşert. Mă tem că maşina asta cu care ai pornit la drum nu va reuşi să te ducă până acolo.

– Nu s-ar zice că îţi pare rău.

– Cred că va trebui să mergi cu maşina mea.

Ea suflă peste unghia ei ruptă.

– Aş putea aştepta o ocazie. Va trece cineva pe aici.

– Dacă ai noroc.

Meticulos , el îşi scoase haina , o aruncă pe

umăr şi începu să-şi suflece mânecile cămăşii. Braţele lui bronzate aveau peri aurii. Dădeau o senzaţie de forţă. Lorna se gândi că jucase probabil tenis sau altceva în genul acesta la vreun club din L.A. de trei ori pe săptămână.

– Uf , spuse el , este într-adevăr al naibii de cald pe aici.

Era o exprimare foarte blândă. Odată ce nu mai era vântul şfichiuitor când maşina era în mers , temperatura era de peste 40° C. Părul Lornei , care se eliberase din toate constrângerile coafurii , căzuse pe ceafă , transpirat. Ea încercă să readucă claia de păr în neorânduială la loc prinzând-o cu ace pe ici , pe colo.

– Întotdeauna am adorat căldura , mârâi ea, este atât de... senzuală.

– Să te văd că spui asta şi peste o oră sau două , când o să înceapă să-ţi crape buzele şi să ţi se usuce ochii.

Comportându-se în continuare ca un individ enervat , el îşi desfăcu cravata şi o scoase de la gât. Apoi aruncă cheile în sus şi le prinse.

– Bagajele sunt în portbagaj ?

Nu-i răspunse. Nu mai era necesar. Era obligată să călătorească alături de el. El ştia asta

şi ea la fel. El se duse la portbagaj şi transferă bagajele în Chrysler. Apoi , îşi puse vesel haina şi cravata pe scaunul din spate şi reveni la locul unde ea se cocea la volanul Cadillacului care fierbea.

– Hai să mergem.

Îi deschise portiera.

– Ai putea , te rog , să nu mai fii aşa de bucuros ? Zău că mă calcă pe nervi.

Îi oferi şi o sacoşe din maşină , delicat dar hotărât.

– Poate că este potrivit într-o situaţie neplăcută.

– Poate că ar trebui să şi nechezi puţin dacă asta vrei să spui.

El răspunse cu un zâmbet scurt. Apoi , după ce ascunse cheile Cadillacului sub covorul de cauciuc , o conduse spre Chrysler.

Interiorul maşinii era teribil de răcoros. Ea se vârâ în scaunul de piele cu un oftat de mulţumire bine ascuns. Adam trecu la locul său şi porni maşina. Instalaţia de aer condiţionat zumzăia. Lorna simţi deja cum i se răceşte pielea.

– Vă rog , puneţi-vă centura de siguranţă , răsună o voce bărbătească de undeva din podea.

Lorna mormăi.

– Văd că aici până şi maşina dă ordine cu plăcere.

Adam îi aruncă o privire severă.

– Bine , bine , spuse ea pe când executa ordinul maşinii.

Zburau acum pe şoseaua bătută de soare. În retrovizor Lorna privi Cadillacul până când din el nu rămase decât o pată mică argintie şi roz. Apoi nu mai distinse nimic.

Adam o văzu privind cum rămâne în urmă vechea maşină.

– O să solicit să fie ridicat de acolo , spuse el luând receptorul telefonului de bord.

Lorna nu mai spuse nimic cât timp Adam aranjă ca maşina să fie dusă înapoi la Los Angeles , de unde Astrid să o poată recupera mai târziu. După convorbirea telefonică , el nu mai făcu nici un efort să facă conversaţie. Aparent , el arăta mulţumit că controla atât situaţia cât şi pe Lorna. Continuară drumul prin căldura toridă, protejaţi de coconul minuscul de aer rece şi de tăcere.

De mai multe ori , ea se uită la profilul lui , puternic şi cu un aer hotărât , în timp ce privea fix drumul prin parbrizul fumuriu. Probabil că este obosit. Urmărind-o pe Astrid cea de negăsit,

nu mai avusese timp să doarmă de cel puţin douăzeci şi patru de ore. Cu toate acestea , el arăta deosebit de vioi.

– Vrei să conduc şi eu o vreme ? sugeră ea, cu o voce ezitantă în tăcerea care îi despărţea.

– Ai putea să te odihneşti puţin.

Îi aruncă o privire scurtă.

– Nu , mersi , mă simt bine.

– Adică , nu ai încredere în mine.

– În parte.

– Cel puţin eşti onest.

– Măcar unul din noi să fie.

– N-o să onorez această remarcă cu un răspuns.

– Mă bucur.

Îi aruncă încă o privire verde ca jadul.

– Trage un somn măcar tu , dacă vrei. Mai avem cam o oră până la Prescott.

– Poate că o să vreau.

Lorna îşi lăsă capul pe spate pe pielea moale a scaunului şi închise ochii. Roţile se învârteau sub picioarele ei şi instalaţia de aer condiţionat zumzăia. După o vreme , ea deveni conştientă într-un fel greu de exprimat că ei urcau şi că drumul avea mult mai multe curbe decât până atunci. Îşi lăsă corpul să se mişte încoace şi

încolo după cum se mişca maşina , fără să fie nici trează dar nici adormită.

Când deschise din nou ochii , erau în mijlocul unor pini ponderosa. Ieşiseră din deşert şi acum erau în pădurea " naţională ". Adam mută acele ceasornicului în timp ce conducea.

– Am pierdut o oră odată cu trecerea frontierei în Arizona , explică el. Ceasul digital indica ora şase şi treizeci.

În acelaşi moment trecură pe lângă indicatorul limitei oraşului Prescott. Adam trase la prima staţie de benzină pe care o întâlni şi-şi făcu plinul în curtea aglomerată a staţiei.

În timp ce distribuitorul de benzină îi luă cartea de credit lui Adam , Lorna deschise portiera.

– Unde ai de gând să te duci ? întrebă Adam.

– Chiar şi femeile fatale trebuie să meargă la o anumită cameră , din când în când , răspunse ea dulce. Ai ceva împotrivă?

– Bine numai să nu-ţi vină vreo idee. Rămânem împreună până o găsim pe Astrid.

Lorna îi închise liniştit uşa în nas. Trebuia să se ducă la birourile staţiei să ia cheia de la o funcţionară cu părul alb. Adam ieşi şi el din maşină şi se postă în faţa uşii de sticlă de unde

o putea urmări. Rămase pe loc cât timp ea stătu la toaleta de la câţiva paşi mai încolo.

Lorna se aranjă , îşi dădu din nou un ruj pe buze şi se gândea cum să-l păcălească iar ca să-l găsească pe acel misterios domn O'Neill până la ora zece. Fără să-şi fi făcut încă un plan , ea dădu înapoi cheia funcţionarei , care însă o privi curioasă , cel puţin aşa i s-a părut.

Şi nu avea dreptate oare ? Dacă lăsăm deoparte cazurile de fugari arestaţi , puţine sunt cazurile când o femeie are nevoie să fie condusă până la baie. Adam părea să nu dea atenţie expresiei ei de dezgust atunci când trecu pe lângă ea. O urmă de aproape până la maşină.

– Şi acum ? întrebă el , după ce amândoi se instalară în maşină.

Bună întrebare , răspunse ea în gând.

– Hai să... ăă.. să facem o plimbare prin oraş, da ?

– În ce loc şi la ce oră trebuie să te întâlneşti cu Astrid ?

– Eşti neobosit.

– Unde şi când ?

Aruncându-i o privire liniştitoare , Lorna se strădui cât putu ca să-şi aducă aminte exact cuvintele lui Astrid din bilet , lucru dificil pentru

că nu avusese timp să-l studieze ca lumea mai înainte ca să fie forţată să-l înghită. Era ceva în genul vizitează-l pe Bucky O'Neill la orele zece seara , nu se dădea nici o idee asupra modului cum să-l caute pe acesta.

Ar putea fi cunoscut în Prescott ? Poate că este vreo celebritate locală ? Lorna privea în gol pe fereastră , gânditoare.

Chiar atunci , funcţionara care o privise atât de curioasă ieşi din clădire cu cheia de la toaletă în mână. Întrevăzând o şansă ca să întrebe pe cineva din Prescott , fără ca închizitorul ei permanent să poată asculta convorbirea , Lorna ieşi din maşină.

– Unde naiba te duci ? Adam era chiar lângă ea.

– Mi-am uitat rujul la toaletă , îi aruncă ea vorba peste umăr.

Ea se strecură prin uşa din tablă vopsită în alb exact în momentul în care funcţionara o închidea.

După ce uşa se închise şi se blocă automat , Lorna se rezemă de uşă. Se trezi în faţa unei singure chiuvete şi a unei femei obosite care stătea cu spatele la zid , între cutia cu prosoape şi coşul de gunoi , din plastic gri.

– Nu vă temeţi. Vreau numai să vă pun o întrebare , spuse Lorna încercând să pară că glumeşte.

Femeia o privi cu ochii ei înguşti pe deasupra ochelarilor cu lentile bifocale.

– Vă rog , lăsaţi-mă să trec , domnişoară vreau să ies de aici.

Lorna încercă să zâmbească natural.

– Nu este ceea ce credeţi. Serios.

Adam bătu puternic în uşă.

– Lorna , nu are nici un rost. N-ai cum să ieşi de acolo fără să dai de mine.

Vocea lui se auzea puţin înăbuşită prin uşă, însă se înţelegea tot ce vorbea.

– Vin într-un minut răspunse ea cu amabilitate , apoi privi iar spre femeie.

– Vreau să spun că nu este nimic ilegal , adică nu am făcut nimic. El îşi caută mama şi crede că eu ştiu unde se află ea.

Mânerul uşii de oţel se zgâlţâi.

– Lorna , deschise uşa !

– Şi atunci de ce nu-i spui ? întrebă femeia.

– Ea nu vrea ca el s-o găsească.

– Lorna !

– Linişteşte-te , tinere ! strigă femeia. O să vină peste un minut !

Mânerul uşii încetă imediat să se mai zgâlţâie. Nu se mai auzi nici un zgomot de afară.

Lorna şi femeia se priviră faţă în faţă.

– Mulţumesc , spuse Lorna şi zâmbi iar timid. S-a liniştit. Vocea dumitale l-a făcut să-şi dea seama că s-a făcut de râs în public. Adam Gantry nu se face niciodată de râs.

Femeia răspunse la zâmbet.

– Îl cunoşti bine , după cum văd.

– Ne-am cunoscut azi dimineaţă.

– Dragoste la prima vedere ?

– Nu. Nu este deloc genul meu.

Femeia lăsă să-i scape un pufnet în loc de răspuns. Apoi întrebă

– Şi acum ce se întâmplă ?

– Asta , da. Lorna coborî puţin tonul , ca să fie sigură că nu se va auzi afară.

– Ai auzit de numele Bucky O'Neill ?

Femeia mormăi.

– N-oi fi făcut eu şcoli înalte , dar istoria o ştiu.

– Istoria ?

– Căpitanul Bucky O'Neill. Din regimentul Călăreţilor Duri. A luptat în războiul cu Spania.

Lorna înghiţi în sec.

– Războiul hispano-american ?

– Sigur.

– Dar asta a fost la sfârşitul secolului trecut. Deci Bucky O'Neill este acum...

– Mort , spuse femeia cu un ton definitiv. A murit în război. A fost un erou.

Lorna lăsă să-i scape un oftat lung. Şi acum ce mă fac ? gândi ea. Vizitează-l pe Bucky O'Neill , bună trabă ! Oare Astrid îi jucare un renghi ? Dacă da , Lorna nu îl pricepea.

Femeia continuă.

– Avem şi un monument ridicat în cinstea lui. În parcul oraşului , la Gueley.

Lorna se lăsase moale sprijinindu-se de uşă , dar când auzi ultimele cuvinte ciuli urechile.

– O statuie ? A lui Bucky O'Neill ?

Jocul începea să capete un sens.

Femeia dădea semne de nerăbdare.

– Sigur. Ei bine , asta-i tot ce voiai să ştii ?

– Statuia. Unde se află statuia ?

– Mergi drept pe drumul ăsta , până în centrul oraşului. Piaţa Courthouse de lângă Gurley şi Marina. Nu se poate să nu îl găseşti.

Femeia începu să se foiască.

– Acum , dacă nu te superi...

– O. O , da. Scuză-mă.

Lorna deschise uşa , apoi se opri puţin şi o mai privi o dată pe femeie.

– Vă mulţumesc.

– Pentru nimic. Femeia îi făcu cu ochiul. Şi să fie cu noroc cu tânărul acesta care nu este deloc genul tău.

Uşa se închise în spatele ei şi Lorna se pomeni faţă în faţă cu bărbatul îngrijorat mai înalt de un metru optzeci. Adam o apucă imediat de mână şi începu s-o ducă spre maşină.

– Asta a fost o idee ridicolă , Lorna. Încep să mă enervez.

Lorna se împotrivi.

– Şi eu. Dă-mi drumul la braţ.

Surprinzător , el îi eliberă braţul. Ea profită de această mică victorie asupra stăpânirii lui şi forţă niţel mai mult.

– Îţi mulţumesc că m-ai adus până aici. Dar acum pot să mă descurc şi singură. Dă-mi lucrurile din portbagaj , te rog.

– Lorna , fără copilării.

– Nu mă copilăresc , Adam Gantry. Sunt o persoană majoră care are dreptul să meargă unde vrea , când vrea şi cu cine vrea. Şi nu mai vreau să merg cu tine. Este limpede ? Acum , te rog , dă-mi lucrurile din portbagaj.

– Nu am de gând să plec , spuse el aspru.

– O să mai vedem. Acum deschide portbagajul.

Neputând apela la forţă , nu prea avea altceva de făcut. Deschise portbagajul şi puse bagajele lângă cabina telefonică aşa cum îi indicase ea. Apoi se urcă în maşină şi porni. Lorna nu credea că el va renunţa atât de uşor şi avea perfectă dreptate. Nu renunţase. Scosese maşina de pe carosabil şi o parcă lângă bagajele ei , zâmbind satisfăcut , în timp ce ea chemă un taxi.

Taxiul companiei Ace City sosi în câteva minute. După ce se aşeză confortabil şi puseră în maşină şi bagajele , ea ceru să fie dusă la un hotel de lângă piaţa Courthouse.

– Doamnă , ştii că ne urmăreşte un tip ? întrebă taximetristul, în timp ce făceau slalom prin traficul uşor al faptului de seară.

Lorna se întoarse şi privi la maşina lui Adam.

– Din păcate , da. Nu-i da importanţă.

– A , aşa deci , spuse taximetristul cu un aer atotştiutor.

Lorna ridică din umeri şi privi pe fereastră. În câteva minute fu lăsată la Hanul Hassayampa,

o construcţie spaniolă splendidă, modificată , din cărămidă smălţuită în nuanţe de roşu şi albastru. Cornişele din aramă străluceau în lumina soarelui care apunea şi contrastau cu pereţii albi , ornamentaţi cu medalioane din stuc plasate din loc în loc în apropierea acoperişului cu ţigle.

Lorna admiră construcţia şi nu observă maşina Chrysler care veni în dreapta ,·în spatele taxiului.

– Ce hotel vechi şi drăguţ ! îi spuse ea şoferului.

Un băiat în uniformă apăru şi încărcă bagajele într-un cărucior.

– Mare noroc aveţi doamnă , că este luna mai , spuse şoferul de taxi , în lunile iunie şi iulie n-ai şanse să găseşti un loc liber pe-aici.

Arătă cu mâna peste drum.

– Şi aici este piaţa. La câţiva paşi , aşa cum aţi dorit.

Lorna îi dădu banii indicaţi de aparatul de taxat la care mai adăugă şi un bacşiş generos. Apoi intră pe uşa hotelului. Luă o cameră mică dar frumos aranjată , de la etajul doi şi reveni la recepţie după ce scăpă de valize. Adam se ţinea după ea , pas cu pas.

O luă nonşalant pe strada Marina. O să fie nevoie să găsească un truc ca să scape de el , dar pe moment el n-avea cum să ştie că ea era deja în plin proces de căutare a locului unde o va găsi pe Astrid.

Piaţa Courthouse era un loc cu arţari şi iarbă deasă şi verde. Statuia lui Bucky O'Neill călare pe un cal înfocat avea în spatele ei o alee în formă de potcoavă pe care se aflau puse în ordine cronologică evenimentele cele mai importante din istoria oraşului Prescott. Fiind conştientă de faptul că un om o urmărea pas cu pas , Lorna pierdu o mulţime de vreme citind ce scria pe cărămizile plasate de-a lungul aleii.

Când ajunse la statuia propriu-zisă , se opri şi-şi ridică privirea. Placa de pe piedestal o declara una dintre cele mai frumoase statui ecvestre din lume şi Lorna o găsi foarte frumoasă, cu calul plin de forţă şi cu călăreţul lui aspru , întreaga lucrare denotând acţiune şi emoţie turnată în bronz pentru totdeauna.

Ea studie împrejurimile. Copaci. Iarbă. Aleea în formă de potcoavă. Bănci. Un punct de observaţie nu prea îndepărtat. Marea clădire a palatului de justiţie. Marea curte de justiţie retrasă în spatele statuii. La dreapta ei era strada

Gurley , o cutie poştală şi un rând de cabine telefonice. În spatele ei era strada Marina şi Hanul Hassayampa.

Ea spera din tot sufletul că aici era locul căutat.

Bine , îşi spuse , dacă nu este locul ăsta se va lămuri la ora zece.

Şi acum , să scăpăm de Adam...

El stătea pe o bancă din apropiere. Chiar dacă regreta un pic, hotărî că nu avea de ales , trebuia să-l păcălească iar , să-l lase să creadă că ea a acceptat să fie însoţită , ca apoi la momentul respectiv să dispară când se va aştepta mai puţin.

Se întoarse şi o porni încet spre el. El o urmărea , cu privirea aceea verde , atentă.

– Nu ai de gând să renunţi , nu-i aşa ? îl întrebă când ajunse lângă el.

– Nu. Era cu faţa în soare , care se lăsase cer la apus peste delurile acoperite cu pini. Îşi feri ochii de soare cu braţul.

– Spune-mi numai unde şi când.

– Mor de foame , spuse ea şi îi întinse mâna. Hai să mâncăm.

Scuturând din cap , zâmbi fără să vrea şi-i apucă mâna întinsă. Din nou ea simţi căldura

aceea dogoritoare la atingerea mâinii lui. Pe buze îi apăru un surâs intim şi atrăgător. Era aşa de plăcut să fii liber cu desăvârşire pentru prima dată în viaţă şi să atingi pe cineva care o făcea la fel de agitată precum era Călăreţul cel Dur pe calul său înfocat.

Adam o privea cu ochii mijiţi , studiind-o în lumina soarelui.

– Nu o să reuşeşti să mă faci să-mi slăbesc atenţia , spuse. Vocea lui avea acea asprime delicioasă care o făcea să dorească să se lipească de el.

– Doamna de la hotel mi-a spus că este un şir de magazine cu băuturi chiar aici. Arăta spre strada Gurley. După ce se întunecă , toate barurile astea se deschid şi în fiecare se găseşte câte o formaţie muzicală. Vreau să mănânc , Adam. Şi pe urmă o să dansez. Vrei să vii ?

El mârâi. Ea râse şi-l trase în picioare şi-l duse spre hotel.

Buticul din hol era deschis aşa că îl făcu să aştepte puţin cât a cumpărat nişte lucruri atractive pe care îşi pusese în cap să le ia , inclusiv o pereche de cizme de cowboy , albe , şi o geantă la culoare , o pereche de blugi strânşi pe corp , roşii , o cămaşă de mătase şi o jachetă

de piele întoarsă cu o mulţime de franjuri. Probă îmbrăcămintea în faţa lui , învârtindu-se de la scaunul pluşat , albastru , pe care stătea el , la oglinda înaltă pentru probe.

– Este exact stilul tău , lăsă el să-i scape după o vreme. Vocea lui încerca să fie dispreţuitoare, dar ea văzu focul din ochii lui în timp ce o urmărea involuntar cu privirea de-a lungul blugilor ei roşii care îi conturau formele.

Se întoarse către vânzător.

– Cred că o să îmbrac chiar acum blugii , spuse ea. Vânzătorul promise că va trimite la camera ei de la hotel celelalte lucruri noi şi hainele vechi.

După ce merseră până la maşina lui Adam , unde el îşi lăsase haina luară masa la restaurantul hotelului care era după aleea Peacock , un acces acoperit cu cărămizi albastre de unde şi denumirea de păun ; cu care se fălea hotelul.

Lorna comandă o sticlă bună de Chardonnay, dar Adam refuză să se atingă de ea. Adam o privea cum comenta veselă în timpul mesei , în timp ce el mesteca liniştit mâncarea excelentă, parcă arătând că nu-şi poate permite să nu fie atent măcar o fracţiune de secundă.

Pe la ora nouă terminară de mâncat.

– Acum , hai la dans , hotărî ea când stăteau pe sub medalioanele din stuc din fața vechiului hotel.

O luă pe stradă în jos către locul de unde se auzea muzica , în apropiere de Gurley. Cu coada ochiului ea observă umbra lui Bucky O'Neill în parcul luminat și noaptea. Trebuia să scape într-un fel de Adam și , peste o oră , să aștepte la picioarele calului de bronz.

Când ajunseră în strada Whiskey , speranțele Lornei de a scăpa de însoțitorul ei crescură considerabil. Deși părea o simplă stradă comercială în timpul zilei , sâmbătă noaptea locul devenea teribil de animat. Grupuri vesele se tot împingeau pașnic trecând de la un club la altul. Dacă avea noroc , peste o oră locul va deveni aglomerat. N-o să-i fie ușor să se piardă de Adam în toată vânzoleala de pe stradă.

Se luă după un grup de petrecăreți îmbrăcați cu cizme sclipitoare și cu pălării , târându-l și pe Adam în " Palace " , primul salon care-i sări în ochi.

Lângă barul lung și aglomerat , sala uriașă avea și o sală de dans cu lambriuri din lemn de pin. Orchestra era la celălalt capăt al sălii și

cânta muzică country îndrăcită în timp ce perechile țopăiau iar câțiva aventurieri făceau demonstrații de pași complicați de-a lungul unei linii desenate pe podeaua de lemn.

Măsuțele înalte și câteva scaune permiteau admirarea agitației. Lorna ocupă repede un loc gol din întâmplare și se cățără pe scaunul înalt. Adam , care arăta cu totul deplasat în costumul lui scump , stătea lângă ea. Fața lui era cea mai bună ilustrare a cuvântului " stoic ".

O chelneriță în blugi și cu un bust impresionant îl întrebă ce comandă.

Adam scutură din cap. Lorna comandă un daichiri cu căpșuni și auzi pufnetul obișnuit al lui Adam.

Chelnerița plecă.

– Ce vrea să zică asta ? întrebă ea.

El se apropie puțin , ca să poată fi auzit în timp ce orchestra cânta.

– Ce ?

– Sunetul acela pe care l-ai scos atunci când am făcut comanda.

El ridică din umeri.

– Nimic. Atâta doar că mă așteptam să comanzi ceva roz cu o umbreluță pe deasupra.

Ea își scoase jacheta cu franjuri și o aruncă

pe măsuţa din faţă. Mai multe perechi de ochi de bărbaţi se plimbară pe umerii ei goi şi strălucitori dezvăluiţi de bluza ei decoltată.

– Pune-ţi la loc jacheta , spuse Adam într-o doară.

– De ce ?

El apucă jacheta din piele moale şi o puse pe umerii ei.

– Să zicem că e cam curent pe aici.

Băutura ei roz îşi făcu apariţia. Luă repede o înghiţitură şi apoi sări jos de pe scaun.

– Vreau să dansez , Adam. Şi aşa cum stai tu ca un paznic lângă mine , nimeni nu îndrăzneşte să mă invite la dans.

Sfidător , ea îşi dădu jos jacheta de pe umeri şi o aruncă pe măsuţă.

– Aşa că hotărăşte-te : ori îmi eşti partener, ori preferi să mă fac de baftă şi să invit pe altcineva la dans ?

Era clar, era de preferat să o ţină în braţe decât s-o lase să dănţuiască cu vreun cowboy săritor şi să-i scape de sub control. O conduse pe ringul de dans.

Orchestra cânta un cântec lent. În jurul lor , alte cupluri se ondulau într-un ritm şi mai lent , mai intim , cu corpurile lipite unul de altul ,

Adam , conformist , luă o poziţie de dansator de vals. Puteai vârî fără dificultate o minge de plajă între cureaua lui de piele de Cordoba şi banderola de la brâul ei.

Ca de fiecare dată când îl atingea , Lorna simţi că inima îi bate mai tare. Şi simţi şi acel neastâmpăr , acea sălbăticie care nu seamănă deloc cu felul ei de a fi , că o cuprindea tot mai mult. Ceva stârnit de comportamentul reţinut al lui Adam o împingea să dea frâu liber la orice numai să-l învingă.

Cu o mişcare molatecă , pierdută , ea îi cuprinse gâtul cu ambele braţe şi se lipi de el.

– Lorna , spuse el. Probabil că dorise să o spună cu un ton de reproş , dar vocea lui pierdută îl trădă.

Trupul lui era atât de plăcut şi de solid. Lipită de el , ea se simţea protejată şi în acelaşi timp emoţionată. Ea îşi ridică uşor capul şi îşi apropie faţa de faţa lui.

– Mi-am schimbat părerea despre numele tău, îi spuse.

El o privi fără să scoată un cuvânt , cu sprâncenele lui aurii adunate întrebător.

– Poate că Gantry nu se potriveşte deloc. Poate că undeva în interiorul tău sălăşluieşte un

foc pe care nu ai fost în stare să-l omori de tot , ca un tăciune care nu se stinge. O scânteie adormită.

— Urmează să-mi spui că misiunea ta este de a face vânt acestui tăciune ca să se aprindă.

Vocea lui era tristă , apropiindu-se în mod periculos de tonul tandru.

Ea desenă mici opturi cu unghia pe ceafa lui.

— Aş vrea...

— Zi mai departe.

Ca o dată în viaţă un om să se uite la mine, *cea adevărată* , în felul în care mă priveşti tu acum. Vorbele le şoptise în minte, dar bineînţeles că nu le pronunţă.

— Hei , de ce aşa de tristă dintr-odată ?

O luă de bărbie aşa încât ea îl mai privi odată în ochi.

— O , Adam...

Degetele lui alunecaseră în spate , cuprinzânu-i ceafa , pe lângă claia ei de păr , cuprinzându-i faţa într-o strânsoare care era în acelaşi timp dureros de senzuală dar şi plină de înţelegere caldă.

— Poţi să-mi spui.

— Nu.

O singură lacrimă trădătoare căzu de-a lungul

obrazului ei. El o șterse , cu o grijă uimitor de compătimitoare , cu buricul degetului mare.

– Scuză-mă , Adam. Nu mai pot.

În mod miraculos el păru să-i accepte refuzul de a i se destăinui. El îi sprijini capul pe pieptul său lat și o ținu așa fără să mai spună ceva. Ea asculta bătaia inimii lui , constantă și liniștitoare, amărăciunea lui risipindu-se pe măsură ce dansul se apropie în mod inevitabil de sfârșit.

Când începu un dans cu un ritm mai vioi , o conduse îndărăt, la măsuța ei. Îi puse iar jacheta, i-o potrivi pe umeri , trecură apoi pe la barul cel lung și o conduse în strada luminată și aglomerată.

– Undeva cu mai multă liniște , îi aruncă el peste umăr explicația în timp ce o trăgea după el.

Își făcu drum prin mulțime.

– Ei , așteaptă , vreau să mai dansez.

El nu mai ascultă protestele ei și Lorna știa de ce. Vocea ei era cu totul neconvingătoare. Sentimentele care se iviseră la suprafață la " Palace " îi temperaseră într-un fel dorința de petrecere.

– O să trecem strada , spuse el , fără să înceteze să o tragă după el. Sunt câteva banchete

în jurul statuii de acolo.

Lorna trebui să se abţină de la vreo exclamaţie. Fără să ştie , el voia s-o ducă acolo unde o va aştepta Astrid - privi iute la ceas - peste douăzeci şi cinci de minute.

– Nu , Adam ! Ea se opri ferm , mai înainte ca ei să ajungă la colţ şi îşi smulse mâna din strânsoarea lui. Îşi vârî mâna pe mâneca jachetei cu franjuri , pe care o purtase până atunci îmbrăcată doar pe o mânecă deoarece Adam nu-i dăduse timp nici măcar s-o îmbrace ca lumea.

El se întoarse spre ea.

– Acum ce mai este ?

– Eu , hmm , am venit aici să dansez şi mă simţeam foarte bine.

Oamenii treceau pe lângă ei , dar Adam nu mai avea ochi pentru ei.

– Lorna , fii măcar cinstită cu tine însăţi. Erai nervoasă acolo. Trebuie să te lămureşti. Vine un moment când petrecerea se termină şi trebuie să faci faţă lucrurilor care te deranjează cu adevărat.

Fără să-i mai răspundă , Lorna se întoarse şi se îndepărtă de el , luând-o după colţ , pe strada întunecoasă în direcţia parcului şi hotelului. În spatele clădirii din colţ era un parcaj mic.

încercuit de un zid scund , din cărămidă. Lorna se aşeză pe zid şi privi la cizmele ei albe şi noi.

Încet Adam veni lângă ea. Se aşeză alături.

O vreme nici unul din ei nu vorbi. Estompată de aerul nopţii, muzica orchestrei se auzea amestecată cu forfoteala mulţimii de după colţ.

Lorna se lupta cu sine. Era obosită de atâta alergătură , obosită de efortul de a fi mereu cu un pas înaintea omului acesta fără astâmpăr de lângă ea. A fost aşa de tandru , atât de înţelegător în cele câteva momente ale dansului, încât începu să se gândească dacă face bine că îl ţine departe de Astrid.

Dacă te gândeşti mai bine , se pomeni ea filozofând , Astrid nu-i spusese nici un cuvânt despre problemele ei , atunci când a venit în camera de hotel , noaptea trecută. Se vedea că Astrid nici nu o rugase pe Lorna să-i păstreze un secret. Noaptea trecută Astrid nici măcar nu-i *pomenise* despre fiul ei , ca să nu mai vorbim de omul pe care îl lăsase să o aştepte la petrecerea de logodnă.

Şi în definitiv , nici Adam nu mai părea a fi un soi de monstru. El era sincer îngrijorat de situaţia mamei sale , de bunăstarea şi viitorul ei,

şi de aceea era atât de insistent ca s-o găsească.

De ce , se întrebă Lorna , să nu-i lase pe mamă şi fiu să-şi rezolve problemele între ei ? De ce să nu se dea la o parte şi să-i lase să-şi rezolve problemele între ei ? De ce să nu se dea la o parte şi să-i lase să-şi aranjeze treburile de familie fără să se bage ?

Îi aruncă o privire piezişă ! El arăta calm şi netulburat ca întotdeauna , aşezat lângă ea pe zidul scund de cărămidă.

– Putem acum să discutăm ? întrebă el.

– Îţi dai seama că , de cel puţin două ore , nu m-ai mai întrebat unde şi când o s-o întâlnesc pe mama ta ?

Pe buzele lui apăru un zâmbet.

– Până acum de câte ori te-am întrebat nu prea am avut succes. Şi în afară de aceasta , cred că , dacă vei începe să fii deschisă cu mine , ai putea deveni onestă în toate privinţele , inclusiv în privinţa locului unde se află Astrid.

Nu chiar totul , gândi ea , sfâşiată în acelaşi timp de un sentiment de prudenţă dar şi de tristeţe. Pentru că nu pot să nu-ţi spun , Adam, că îmi place felul în care te uiţi la mine. Este exact ceea ce am mai mult nevoie acum , să ştiu că un om vede în mine şi atracţie sexuală şi

feminitate şi pericol ca peste tot în lumea asta. Vreau să continui să simt astfel , pentru încă o vreme, pentru încă puţin mai mult...

– În regulă. Lorna se ridică deodată. Să mergem.

– Unde ?

– Vrei să ai ocazia să vorbeşti cu Astrid , nu-i aşa ?

Se ridică şi el în picioare.

– Arată-mi drumul.

Capitolul 5

– Astrid a spus că te va contacta la ora zece şi atât ? întrebă Adam.

– În scrisoare zicea să-l vizitez pe Bucky O'Neill şi că o să mă contacteze acolo. Cum omul a murit de mai bine de o sută de ani, statuia era locul cel mai potrivit descrierii.

Stăteau pe o bancă la câţiva paşi de statuia respectivă. Era zece fără cinci.

– Tot nu pricep , Lorna. Poţi să-mi spui totuşi ce naiba se petrece aici ?

Ea îi aruncă o privire directă.

– Adam , zău că nu ştiu.

Era purul adevăr , acum că hotărâse să fie deschisă. Nu avea nici cea mai vagă idee despre planul lui Astrid. Iar în ceea ce priveşte propriile ei acţiuni , se simţea de parcă în interiorul ei prinsese viaţă o cu totul altă femeie. Şi Lorna

cea veche adesea nu avea habar despre ceea ce avea de gând să facă Lorna cea nouă.

– Este în legătură cu grupul acela din care faceţi voi parte ? Vă manipulează pe amândouă şi aţi jurat să nu spuneţi la nimeni.

– Adam , zău că ai o imaginaţie prea bogată, mai ales că eşti un cetăţean serios.

– Sunt îngrijorat în privinţa mamei mele.

Surprinse privirea ei.

– Şi , Dumnezeu mi-e martor , am început să am şi grija ta.

– Vrei să spui că eşti îngrijorat ?

– Da.

Ea îşi luă o poziţie de fată rea care bravează.

– Nu e cazul. Pot să-mi port şi singură de grijă.

El scutură din cap.

– Viaţa ta este o aiureală. Uită-te la tine. Este evident că nici măcar nu ştii de la o zi la alta unde o să dormi noaptea. Şi ce meserie ai - ai vreo slujbă ?

– Da.

– Ţi-o ţine şeful rezervată până o să te hotărăşti să te întorci iar la lucru ?

– Sunt în concediu , Adam. Şi , în orice caz ,

sunt proprietara afacerii mele.

– Ce fel de afacere ?

Ea se gândi la librăria ei , la rafturile frumos aranjate cu etichete beletristică , istorie , psihologie , grădinărit şi artă. Acum el n-ar crede nici în ruptul capului , dacă i-ar spune că Lorna Smith , cea rea , are o librărie în Westwood , că de obicei îşi făcea coc şi că prefera canalul PBS în loc de televiziunea comercială.

– Lucrez în comunicaţii , îi spuse.

– Lorna...

Nu-l lăsă să continue.

– Uite , ai vrut să vorbeşti cu Astrid. De asta am venit aici. Dacă vrei să fii îngrijorat de ceva , de ce nu te frămânţi în jurul problemei dacă acest loc este cu adevărat locul unde trebuia să fim şi dacă , văzându-te pe tine , ea o să-şi mai facă apariţia ?

– Bine , Lorna. Dacă vrei aşa.

El părea atât de răbdător şi de simpatic încât din nou simţi că Lorna cea sălbatică e pe punctul de a pune stăpânire pe ea.

Dacă misiunea lui Adam Gantry era să o salveze pe Lorna cea rea , gândi ea , atunci poate că Lorna aia are menirea să-l dezumfle un pic pe " cămaşă împăiată ".

Se urcă sprintenă cu genunchii pe bancă şi-şi apropie gura de urechea lui.

– Dacă ţi-aş spune *într-adevăr* ce vreau , mi l-ai da acum pe loc ?

Ea auzi cum el respiră scurt în timp ce-şi întorcea capul spre ea , dându-l puţin pe spate , de parcă ar fi un om care simte pericolul înfruntându-l , dar având nevoie de distanţă.

Şi apoi zâmbi.

– *Eşti* rea.

Avu înţelepciunea să nu-i răspundă la întrebare.

– Şi , de acord , o să schimbăm subiectul.

Ea luă o poziţie mai decentă pe bancă.

– Mulţumesc.

Aşteptară în tăcere în timp ce minutele treceau.

– Este zece şi zece , spuse el.

Lorna ridică din umeri , întrebându-se cu melancolie ce-o fi făcând acum Mercedesul ei.

– Cum ţi-am mai spus , nici măcar nu sunt sigură că ăsta este locul exact.

Chiar atunci sună telefonul într-una din cabinele telefonice de dincolo de gazon , lângă alee. Pentru o zecime de secundă privirile lor se încrucişară. Apoi , Adam se ridică

şi o luă la fugă pe iarbă.

Cum , în orice caz , nu putea ajunge înaintea lui , Lorna îl urmă într-un ritm ceva mai lent.

– Ce naiba se petrece ? îl auzi ea pe Adam cum întreba cu o voce intensă , groasă , atunci când ajunse lângă el pe alee.

– Spune-mi unde eşti ?

Lorna se dădu înapoi , depărtându-se ca să-i dea posibilitatea lui Adam să discute neascultat cu mama lui.

Vocea lui îşi ridică tonul.

– Astrid , fii rezonabilă. Sunt îngrijorat în privinţa asta. Ascultă , indiferent despre ce este vorba , spune-mi. Lasă-mă să te ajut... bine. Nu închide. În regulă.

Tonul vocii lui trăda resemnare totală.

– Vrea să vorbească cu tine , spuse.

Lorna luă receptorul.

– Noroc , surioară , se auzi o voce groasă , ca din butoi. Mai bine , lasă-mă pe mine să vorbesc.

Lorna mormăi ceva că este de acord.

– Doamne , dragă , continuă Astrid , îmi pare rău că a ieşit astfel. Crede-mă , ţi-aş fi povestit situaţia mea dacă m-aş fi gândit că Adam ar avea cum să mă poată urmări. Sunt puţin uimită,

să fiu cinstită. Am nevoie de puţin timp ca să mă gândesc la problema asta - Mercedesul tău este în bună stare , apropo , Caddy merge ?

– A murit în deşert , spuse Lorna sec.

– O , nu. Dar totuşi te-ai descurcat într-un fel.

– Adam era pe aproape.

– Bine.

De la celălalt capăt al liniei se auzi un oftat vag.

– Orice este binevenit.

Lorna acoperi microfonul receptorului cu mâna şi şopti astfel ca Adam , care era prin apropiere , să nu poată auzi ce spune.

– Şi acum ce urmează , Astrid ?

Tonul vocii ei era la fel de aspru ca şi cuvintele.

– Să mă gândesc.

– Te poţi gândi mai repede ?

– Bine , uite. Am să iau legătura cu tine mâine dimineaţă , să spunem la ora şapte. La cafeneaua Boca Grande din Winslow. Ştiu că m-ai strânge de gât acum , dar dacă ai vrea...

Vocea lui Astrid se auzi tot mai slab , de parcă nu-i venea să mai ceară ceva. Lorna îşi

dădu seama că acum Astrid avea nevoie de îmbărbătare.

– Fac orice , spuse Lorna hotărât. Spune-mi.

– Păstrează-l pe Adam pe lângă tine , până când o să hotărăsc ce o să fac , dar nu-l lăsa să vină cu tine mâine dimineaţă la cafenea.

Lorna tăcea.

– Ştiu , este insistent , continuă Astrid.

– Asta-i o caracterizare tolerantă , remarcă Lorna.

– Crezi că o să reuşeşti ?

La câţiva paşi mai încolo , Adam o privea suspicios.

– Accept misiunea , spuse ea în microfon.

– Mulţumesc , colega , răspunse vocea aspră din receptor. Atunci , pe mâine.

După care nu se mai auzi nimic.

– Unde se află ea ?

Adam puse întrebarea cu o voce monotonă , de parcă ar fi fost obligat să o rostească , ştiind că nu va primi nici un răspuns pe măsura aşteptărilor.

– N-a spus.

Lorna aproape că se dispreţuia pentru că nu avea ce să-i spună mai mult decât ceva la care se aşteptase deja. Adăugă după un moment :

– Trebuie să merg.

– Unde ?

– Eu...

– Ştiu , nu poţi să-mi spui.

Ea lăsă ca el să priceapă răspunsul din tăcerea ei.

– Trebuie să închiriez o maşină , spuse ea , de parcă şi-ar fi vorbit singură.

– Nu , n-o s-o faci , sugeră el de parcă ar fi fost sigur că nu o va face. O să te duc eu.

Ea scutură din cap , ştiind că nu trebuie să cadă de acord cu el aşa de uşor. Se gândea păcăleală după păcăleală şi cine ştie când se va termina oare ? Urma să-l facă pierdut dimineaţa şi era foarte important ca să nu-i ofere nici cel mai mic indiciu asupra momentului şi locului unde o va face. Singura cale care să-i dea o şansă ca să-l facă să-şi lase garda jos la momentul oportun era să-l ţină în cea mai neagră neştiinţă în ceea ce priveşte intenţiile ei.

Din nefericire , orice *nu-i spunea* îi dădea un nou prilej de a-l face şi mai sigur că ea şi mama lui erau manipulate de vreun cult misterios cu femei care urau bărbaţii.

– Este prea târziu să mai poţi găsi o maşină, interveni el cu chibzuinţă.

Ea se prefăcu că se gândeşte la propunerea lui.

– N-aş putea să-ţi spun mai mult , Adam. Va trebui să mergi acolo unde am să te rog eu să mă duci.

– Bine , răspunse el.

– Să înţeleg că acum ai terminat cu nesfârşitele tale întrebări?

– Să înţelegi că o să te duc oriunde doreşti, dar *n-o să renunţ* la încercarea de a afla ce naiba se petrece. Să-ţi promit altceva ar însemna să te mint.

Îi aruncă o privire întrebătoare şi adăugă :

– Am urât întotdeauna minciuna.

Lovitura îşi atinse ţinta. Lorna Smith cea din toate zilele era mândră de onestitatea ei deosebită. Dar într-un fel , Lorna cea rea se dovedea preocupată permanent cu pritocirea adevărului în aşa fel încât să corespundă intereselor ei.

De cealaltă parte a străzii orchestra continua să cânte. Lorna bătea din picior în ritmul muzicii, urmând îndeaproape toba care se auzea mai tare decât celelalte instrumente.

– Urăşti minciunile , îl provocă ea , simţind o ostilitate generată de adevărata ei vină , deci până la urmă mă urăşti şi pe mine , am dreptate

sau nu ? Pentru că de fapt crezi că te mint.

– Ştiu că mă minţi , dar nu te dispreţuiesc pentru asta , Lorna.

Tonul lui era acela al unui om iertător şi asta o puse în mare dificultate. Nu se simţea în stare să reziste , nici măcar de dragul lui Astrid , în faţa unei asememea atitudini cavalereşti.

– Să trecem peste asta.

Se răsuci pe călcâie.

– O să mă descurc singură cu transportul.

El o ajunse din trei paşi , o apucă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

– Bine , promit că o să *încerc* să nu mai pun întrebări.

Ea îşi eliberă braţul din strânsoarea lui.

– N-o să poţi , ştii asta. Şi eu o ştiu la fel de bine ca şi tine. N-o să renunţi , până când n-o să te duc la Astrid.

El mârâi. Apoi zâmbi.

– Dar tot o să trebuiască să mergi în noaptea asta. Şi eu îţi stau totuşi la dispoziţie.

Încântată încă o dată de şarmul şi umorul care se zăreau dincolo de faţada autocontrolului puritan , ea răspunse :

– Aşteaptă-mă să-mi iau lucrurile.

* * *

Erau două posibilităţi ca să ajungă la autostrada interstatală numărul 40 şi pe urmă la Winslow. Lorna alese şoseaua 89 care părea un acces mai direct. Drumul şerpuia printre munţi şi apoi revenea în deşert.

După ce trecură de pădure peisajul se deschise şi Lorna îl contempla , vrăjită de frumuseţea severă a lumii deşerturilor care defila de o parte şi de alta a maşinii. La lumina argintie a lunii pale , pământul dădea impresia că va continua la infinit , punctat ici , colo de boscheţi de preerie , de mândri cactuşi saguaros şi de umbrele torsionate ale copacilor joshua. Ea se forţă să admire fără prea mult entuziasm aparent peisajul impresionant şi să nu se mai gândească cum să scape de omul de lângă ea atunci când se vor ivi zorile.

Drumul urca iar , spre petele verde-gri de pini ponderosa. Spre miezul nopţii , ajunseră la şoseaua interstatală şi o luară spre Flagstaff. Acolo , îl rugă pe Adam să oprească în faţa unei cabine telefonice de unde se prefăcu că vorbeşte la telefon.

– Va trebui să fiu în Nex Mexico , mâine la prânz , spuse când reveni lângă Adam în maşină. Era o minciună sfruntată , menită să-i adoarmă atenţia.

– Unde în New Mexico ? întrebă el uimit.

Ea scutură din cap.

– Ştii că nu pot să-ţi spun.

El luă harta de pe podeaua maşinii şi o întinse pe capotă.

– Sunt mai puţin de două sute de mile până la graniţa cu New Mexico , spuse el. De ce n-am înnopta aici la Flagstaff , să apucăm câteva ore de somn ? Ne putem scula mâine dis de dimineaţă şi...

Ea scutură din nou din cap.

– Te rog , vrei să mergem mai departe ? Suntem încă prea departe ca să mă pot gândi la o oprire.

El ridică din umeri.

– Tu conduci.

Ea se făcu că nu auzise ironia din cuvintele sale şi se înfundă-în scaunul ei de lângă şofer.

Au mers toată noaptea , trecând prin oraşe ca Winona şi Two Guns , chiar pe lângă bifurcaţia care ducea la craterul Meteor. În ciuda orei târzii , Lorna simţea cum se lăsa

pradă imaginaţiei aprinse.

Pe drumul pe care o luaseră , erau sute de bifurcaţii , avea de unde alege. Fiecare putea fi începutul unei aventuri deosebite. Şi, în definitiv asta şi căuta o aventură. O schimbare în perspectiva vieţii ei , un mod nou de a privi lumea. Şi dacă se gândea mai bine la ultimele evenimente din viaţa ei ei bine asta şi obţinea : ceea ce dorise. Şi , dacă Adam a fost aşa de insistent şi sâcâitor , nu înseamnă că şi ea trebuie să fie la fel cu el.

Frământată să menţină lucrurile aşa cum erau , luate în glumă şi după cum se nimerea , nici nu observă când ajunseră la Winslow.

Lorna se întinse pe-ndelete şi spuse :

– Bine , hai să găsim un loc unde să dormim.

Cele două străzi principale ale oraşului Winslow , numite A Doua şi A Treia erau amândouă străzi cu sens unic , aşa încât Adam a trebuit să facă un ocol complet în timp ce Lorna se prefăcea că vrea să caute un loc convenabil când , de fapt , ea urmărea cu atenţie cafeneaua Boca Grande , pe lângă care treceau şi care era în apropiere de autostradă , pe strada A Doua.

Ea aşteptă până ajunseră în dreptul cafenelei, pe strada A Treia , mai înainte ca să se hotărască

să tragă la motelul Super Duper. Trebuia să traverseze o stradă și să meargă până la a doua intersecție și ajungea drept la cafenea , când va trebui , mâine dimineață. Era o distanță mică chiar și pentru mers pe jos.

Cu toate că motelul Super Duper nu era cine știe ce grozăvie, lăudându-se cu patruzeci de camere la parter , fiecare dând direct spre parcare , Lorna văzu ceva atrăgător în denumirea lui.

Când traseră la recepție , Adam se întoarse spre ea.

– O cameră , ce zici ?

În nici un caz , gândi. O cameră ar fi prea periculos de intim, fără să mai pună la socoteală că ar fi mai greu să plece neobservată dimineața.

Dar apoi își schimbă părerea. Lorna cea rea n-ar pregeta să refuze ceva așa de obișnuit cum ar fi să împartă camera cu un om de care se simțea atrasă. Dacă ar refuza , nu s-ar potrivi cu caracterul ei. El ar începe să devină și mai bănuitor. Va începe să fie atent și n-o să-l mai poată păcăli dimineața.

Îi zâmbi - seducător , cel puțin așa speră.

– Hmm. O cameră. Să o consider ca o invitație ?

— Nu-ţi face griji. Vocea lui era netulburată. O să cer paturi separate.

Ea schiţă un zâmbet cuceritor , sperând în van să primească ceva asemănător în schimb.

— Sper că nu sforăi ?

— Nu răspunse el. Faţa lui rămase impasibilă.

Oftând , Lorna îşi puse mâna pe braţul lui.

— Adam , hai să facem puţină pace , ce zici? Vreau să spun că suntem în situaţia asta împreună şi am putea să facem ceva ca să fie şi plăcut.

— De acord , zise el şi se duse la recepţie să reţină camera.

Camera avea două paturi duble cu o cuvertură roşie cu franjuri. Televizorul era fixat de suport şi se auzea cum picură apa în baie.

— Încântător , spuse Lorna. Îmi place mai ales draperia. Arată ca arta modernă creată de un urangutan înnebunit.

— Tu ai ales , mormăi Adam.

— De acord să folosesc baia prima ? întrebă ea , enervant de bine dispusă.

— Dă-i drumul.

Lorna închise uşa de la baie şi puse zăvorul.

* * *

Auzind apa cum umple cada , Adam zâmbi satisfăcut. Avea acum ocazia să se lămurească puţin asupra misterioasei Lorna. Luase o valiză mare şi valijoara cu ea în baie , dar poşeta albă, pe care o cumpărase ca să se asorteze cu cizmele cele noi , stătea pe noptiera de lângă uşa băii.

Adam nu îndrăzni să se privească în oglindă când deschise poşeta. Scormonitul în lucrurile altuia nu-i cădea bine căci încălca sentimentul lui moral despre ceea ce este bine şi ceea ce este rău. Totuşi , în cazul de faţă , nu vedea ce altceva putea face. Aşa că trecu peste mustrarea de conştiinţă când răsturnă pe un prosop conţinutul poşetei , ca să nu se audă vreun zgomot.

Zări imediat că avea la ea un număr impresionant de cecuri turist şi câteva cărţi de credit importante.

Permisul de conducere arăta că avea aproape treizeci de ani şi că era ceea ce îi spusese. Însă, când văzu poza , rămase trăznit timp de câteva secunde. Era o versiune fără nimic atractiv , fără aranjamente a acelei Lorna pe care o cunoştea el. De parcă şi-ar fi frecat faţa ca să fie mai

curată şi şi-ar fi întins părul la spate ca să ia examenul de conducere. Nu se putu abţine să nu zâmbească privind la poză. Arăta aşa de speriată şi de vulnerabilă cu înfăţişarea asta.

Pe o bandă cu poze , avea fotografiile a trei bebeluşi şi o fetiţă cu codiţe. Mai avea trei poze , una cu doi bătrâni şi alta cu două femei foarte drăguţe. Luându-se după trăsăturile asemănătoare , deduse că bătrânii erau părinţii Lornei şi cele două femei erau verişoare sau surori. Toţi arătau bine , cu feţele atrăgătoare şi zâmbete calde. Îşi dădu seama că Lorna trebuia să fi fost oaia neagră a familiei.

Stătu încă vreo câteva momente privind ţintă la poze , închipuindu-şi copilăria ei şi cum crescuse. Dar între timp , în camera de alături apa se opri şi el îşi aminti că trebuie să termine.

Deschise port-vizitul ei. Pe o hârtie albă ca fildeşul , cărţile ei de vizită afirmau că este proprietara librăriei The Book Nook", specializată în cărţi rare şi de anticariat.

Am propria mea firmă , îi spusese ea. Deci era adevărat , să fie chiar aşa ? Sau ar putea fi atât de mincinoasă încât să aibă până şi cărţi de vizită false ?

Hotărî că acum nu e momentul pentru

asemenea întrebări.

În viteză , Adam extrase o carte de vizită şi copie adresa ei de acasă de pe permisul de conducere. Apoi , puse totul la loc în poşetă şi o aşeză aşa cum fusese lăsată de Lorna. Scutură prosopul şi-l agăţă la locul lui în cui.

Se gândi dacă să rişte să dea un telefon , dar renunţă. Ea poate ieşi din baie în orice moment. În afară de aceasta , detectivul pe care o să fie nevoie să-l caute va fi greu de găsit , mai ales sâmbăta şi nu era cazul ca Adam să lase un număr de telefon unde să fie căutat.

Tulburat de informaţiile peste care dăduse , Adam se întinse pe unul din paturi şi încercă să se odihnească. Ştia totuşi că nu va putea să se relaxeze cu toate exerciţiile de respiraţie profundă pe care le învăţase de la antrenorul său de gimnastică.

Îmbolnăvit de insomnie , devenise adesea dificil să aibă ocazia unui somn pe durata unei nopţi întregi , chiar şi atunci când nu-l deranja nimic. În noaptea aceasta , într-un pat străin şi deşălat, cu gândul la Astrid şi întrebându-se ce năzbâtie va mai face Lorna mâine , nici nu spera să poată adormi.

Nu pentru că aşa dorea el să fie. Nu , mai bine să stea treaz şi gata de acţiune. Cu Lorna Smith prin apropiere , era singura cale de a face faţă.

În baie , Lorna alese una din cămăşile de noapte mai modeste din trusoul ei de mireasă , dintr-o mătase albă ca fildeşul , care o acoperea de la linia gâtului până la glezne , dar care se mula puţin cam prea provocator , mai mult decât s-ar fi cuvenit. Pelerina cu care era asortată acoperea unele curbe , dar făcea ca ceea ce nu se vedea să fie şi mai atrăgător.

Îşi scutură capul , privindu-se în oglinda crăpată. Nu , săracul Adam va muri de necaz dacă va ieşi din baie îmbrăcată astfel. Va fi convins că s-a îmbrăcat aşa ca să-l dea gata.

Lăsă să cadă cămaşa de mătase pe jos şi căută altceva în valiza deschisă , găsind până la urmă un uriaş tricou cu un unicorn roz desenat pe piept , cadoul făcut de nepoţica ei de opt ani.

Tricoul va merge. Îl îmbrăcă peste cap şi tivul ajunse până la jumătatea genunchilor.

– Gata ? o întrebă Adam absent când ea intră în cameră. El stătea întins pe cuvertua roşie a unuia din paturi şi citea o broşură pe care o găsise pe noptieră.

– Rândul tău acum.

Fără s-o privească , el sări în picioare şi-şi luă trusa de dormit din valiză.

– Merg să fac un duş , anunţă el. Un duş lung , fierbinte.

– Bună idee , răspunse ea.

Dispăru în baie , luându-şi vizibil cu el cheile de la maşină de pe televizor. După câteva minute se auzi duşul.

Lorna îşi puse ceasul de voiaj să sune la ora 5:30 dimineaţa, gândindu-se că i-ar trebui vreo două ore ca să scape de Adam. Apoi se băgă sub cuvertura celuilalt pat şi stinse lampa de pe noptiera ei. Îşi aranjă cele două perne şi se gândi într-o doară să se uite la televizor , să vadă cum arăta programul de noapte la Winslow. Dar nu avea telecomandă şi asta ar fi însemnat să se scoale din pat ca să-i dea drumul. Era însă prea obosită şi patul i să păru foarte confortabil încât , mai înainte ca să-şi dea seama că îi este somn , pleoapele îi căzură grele şi se închiseră.

* * *

Lorna habar n-avea ce o trezise în timpul nopţii. Privind la ceasul de voiaj văzu că era ora

3:30 a.m. Trezită , privi spre partea unde era Adam.

El stinsese lumina. Camera era în întuneric total , singura lumină era cea care trecea prin draperiile acelea urâte , provenind de la firma luminoasă a hotelului , totuşi putea distinge conturul lui. El stătea ridicat pe perne , rezemat de tăblia patului. Pieptul îi era dezgolit şi cearşaful era tras până la talie.

– Adam ?

– Dormi mai departe.

– Adam , ce se întâmplă ?

– Nu se întâmplă nimic. Dormi mai departe.

– Nu ai dormit deloc ?

– Sunt bine.

Se trezi de-a binelea şi aprinse veioza de pe noptiera ei , strângând din ochi din cauza luminii puternice. Apoi se frecă la ochi şi îl privi. Stătea sprijinit de tăblia patului , cu o faţă tristă, cu pieptul muşchiulos , acoperit cu o mulţime de perişori de aceeaşi culoare aurie ca şi sprâncenele lui.

– Stinge lumina. Dormi mai departe , repetă el.

– Adam , ştiu că n-ai dormit nici noaptea trecută. Ai nevoie de puţină odihnă.

– Sunt bine.

– Spui aşa într-una , cu dinţii încleştaţi. Nu prea este convingător. Nu eşti obosit ?

– Vreau să fiu cu ochii pe tine.

– Totuşi , trebuie să şi dormi.

– Asta este părerea ta.

Vorbea cu o tristeţe sfâşietoare încât simţi deodată că e gata să dea cuvertura la o parte şi să meargă la el.

Se stăpâni.

– Ce vrei să spui ? întrebă ea prudent.

– Vreau să spun că nu pot să dorm , asta-i tot. Nu este nici un mister.

– Vrei să spui că ai insomnie ?

– Da.

– Dar pentru aşa ceva există tratamente. Clinici pentru bolnavi de insomnie , ceva în genul acesta , nu ?

El se apără.

– Am fost la un terapeut pentru asta.

– Şi ?

– A spus că în cazul meu se pare că este o problemă de exagerare a controlului. Când dorm, trebuie să nu mai fac uz de control. Şi nu prea reuşesc.

Simţi că ceva o cuprinde ca o durere

blândă. Lorna îşi dădu seama că este o emoţie: tandreţea. Uite , în faţa ei stă acest bărbat mare, puternic , dominator , dar el este speriat ca nu cumva să fie vulnerabil dacă va dormi un somn profund în timpul nopţii.

– De când n-ai mai dormit ?

– Am dormit răspunse asemeni unui băieţel recalcitrant.

– Răspunde la întrebare , Adam.

– Am dormit cinci ore joi noaptea.

– N-ai mai dormit de două nopţi ? murmură ea neîncrezătoare. Deloc ?

– Altă dată şi mai mult. Crede-mă.

– Dar nu este *sănătos* să nu te odihneşti.

– Lorna , n-a murit încă nimeni din cauza insomniei. Gândeşte-te. Când o să oboseşti , culcă-te la loc.

– Şi cât te ţine ?

– O dată a ţinut mai mult de o săptămână.

– Groaznic.

Deodată ea îşi dădu seama că comportamentul lui de când au luat camera la hotel era în strânsă legătură cu incapacitatea lui de a dormi. Ştia că vine ora de culcare şi ştia că va mai petrece o noapte privind pereţii.

– Stinge lumina şi culcă-te la loc. Nu ai de ce

să te agiţi , spuse el după o clipă.

Lorna dădu la o parte cuvertura şi se ridică.

– Întoarce-te cu faţa în jos , îi spuse. Stai pe burtă.

Privirea lui alunecă repede la picioarele ei şi la cămaşa ei uriaşă , oprindu-se în cele din urmă asupra feţei ei roşii de somn.

– Du-te îndărăt în patul tău.

Ea-şi încrucişă braţele pe piept şi se încruntă cu severitate.

– Întoarce-te. O să-ţi fac un masaj.

– N-am chef de joacă , Lorna.

– Nici eu. Trebuie să te odihneşti , indiferet dacă vrei să dormi sau nu. Masajul o să te relaxeze.

El o privea , prudent. Ea îi arătă mâinile , cu palmele în sus.

– Adam , te rog. Vreau doar să te ajut.

– Serios , spuse el după o tăcere grea. Era o afirmaţie , nu o întrebare.

– Da. Te rog , lasă-mă să te ajut.

– Nu pot să adorm , aşa că îţi pierzi vremea. Mai ales dacă te gândeşti să o ştergi când voi fi adormit.

– Termină. Nu sunt prizoniera ta , ştii bine. Pot ieşi pe uşa asta oricând , indiferent dacă eşti

adormit sau nu.

– Păi , dacă adorm nu te mai pot urmări.

– Uite. Ce zici dacă ţi-aş promite să nu încerc să fug ?

Sau , dacă o s-o fac , o să fie pentru puţin timp , adăugă ea în gând.

El o privea neîncrezător pe sub sprâncene.

– Nu încalc niciodată o promisiune odată făcută , Adam , spuse ea încet , indiferent ce crezi tu despre mine. Se îndreptă hotărâtă spre masa de toaletă , simţind în tot acest timp privirea sfredelitoare a lui Adam aţintită asupra spatelui ei. Scoase din cutia de toaletă un tub cu loţiune.

Când se întoarse spre el , din nou , el stătea tot încruntat şi sprijinit cu spatele de tăblia patului. Se apropie de el , căutând să pară vioaie şi zăpăcită , ca o soră medicală în faţa unui pacient dificil.

El îşi ridică privirea spre ea.

– Vrei să mă ajuţi , nu-i aşa ? În vocea lui apăru iar acelaşi ton grav , răguşit.

Aşa cum stătea , cu picioarle goale pe carpeta rece a motelului , Lorna Smith strânse puternic tubul cu loţiune şi se gândi la problemele ei. În gând ea recunoscu că

motivele care o animaseră erau amestecate. Își întoarse privirea spre tabloul atârnat deasupra tăbliei patului care reprezenta un copil cu ochi mari.

Da , vreau să te ajut , se gândi ea. Dar mai vreau să dormi profund ca să mă duc la întâlnirea cu Astrid mâine dimineață. Și în afară de asta... Își mușcă buza în timp ce își mărturisi , vreau să te ating...

– Poți răspunde când vrei , interveni el.

Se forță să-l privească și , imediat ce o făcu, își dădu seama că niciodată nu dorise altceva. Era atât de frumos. Pieptul lui era puternic și reliefat , mușchii brațelor dovedeau vigoare. Perii aurii de pe piele arătau aspri și parcă invitau să fie mângâiați. Degetele ei ardeau de dorință să parcurgă burta lui netedă , acolo unde perii dispăreau sub cuvertura roșie. Ea își dădu seama că un bărbat la treizeci de ani , cu o slujbă sedentară nu-și putea păstra un asemenea trup decât cu multă muncă și disciplină. Și în privința asta , dacă era un singur lucru de care Adam Gantry făcea abuz , acesta era disciplina.

Disciplina lui era partea care o atrăgea atât de puternic. Lorna care fusese până noaptea trecută o diviniza. Iar Lorna cea nouă și rea

dorea să înfrângă această disciplină măcar pentru o noapte.

Lorna înghiţi în sec.

– Ai dreptate.

Îl salută cu tubul de loţiune.

– E o idee proastă. Mă întorc mai bine la patul meu.

Porni spre pat.

Mâna lui ţâşni pe neaşteptate şi o cuprinse de încheietura mâinii. Atingerea caldă şi fermă îi dădu fiori care o cutremurară până în vârfurile degetelor de la picioare. Îl privi în ochi.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare , spuse el.

– Nu şi nici nu am de gând acum.

Dintr-un motiv greu de înţeles , asta se dovedi că îl linişti. Îi dădu drumul şi se întoarse pe burtă , ţinând cuvertura pe talie.

– Mi-ar prinde bine un masaj , spuse cu o voce egală. Ai dreptate. O să mă facă să mă simt mai puţin încordat , dacă nu altceva.

Capitolul 6

Lorna înghiți iar în sec, sperând că nodul din gât n-o să mai urce iar. Privea la imaginea oferită de spatele mușchiulos auriu-maroniu al lui Adam și de umerii lui. De unde să înceapă ?

Se gândi să se urce pe marginea patului, dar asta ar fi însemnat să-l maseze din lateral, ceea ce n-ar fi așa de eficient ca masajul de-a lungul corpului.

Ținându-se de tubul cu loțiune ca de un colac de salvare, își ridică genunchiul dezgolit pe marginea patului lui și apoi trecu cu celălalt picior peste el, încât ajunse călare pe mijlocul lui, acolo de unde începe linia curbă a fundului lui bărbătesc.

– Sunt prea grea ? întrebă ea, sperând că el n-o să observe vocea ei întretăiată de respirația grea.

– Eşti bine. El aruncă pe jos pernele şi-şi întinse braţele muşchiuloase înainte , dar îndoite din coate , încât palmele erau paralele cu capul. Ea înţelese că aşa el îi permitea accesul la toţi muşchii lui.

Nodul din gât nu se dusese încă. Înghiţi în sec şi-şi turnă puţină loţiune în palme. Îşi frecă apoi mâinile , pregătindu-se să înceapă masarea umerilor.

Aşa şi trebuie să gândesc asta , ca despre o muncă. O activitate destinată să-l ajute pe sărmanul Adam să se relaxeze.

Atent , ea puse o mână dată cu cremă de o parte şi de alta a gâtului lui puternic. El mormăi profund şi cu satisfacţie pe măsură ce ea începu să-i lucreze muşchii înnodaţi care ajungeau până la umeri.

Încet , profund ea masa , lovea şi bumbăcea de la umeri până la braţe. Se concentra numai asupra uşurării muşchilor lui sub acţiunea mâinilor ei şi se bucura pe măsură ce simţea cum se relaxau unul câte unul. Pe măsură ce continua masajul , trupul său solid se destindea vizibil la atingerea mâinilor ei tămăduitoare.

După ce trase şi întinse de mâinile lui , până la capătul degetelor , reveni la umeri şi începu

un masaj prelung , profund pe fiecare parte a coloanei.

El oftă mulţumit sub apăsarea mâinilor ei.

Lorna zâmbi , când constată că nodul din gât dispăruse. Nici ea nu ştia cum , dar concentrându-şi atenţia asupra masajului , devenise un scop în sine. Nu se mai gândea la ceea ce s-ar putea întâmpla între ei dacă... Nu exista nimic altceva decât pielea lui şi muşchii pe care îi masa.

Lorna îşi închise ochii , bucurându-se de senzaţiile pe care i le dădea faptul că-l simţea sub degetele ei. Îşi apăsă degetele mari pe oasele vertebrelor coloanei , masând într-un cerc larg , coborând tot mai jos până când ajunse să-şi ridice coapsele de pe şaua spatelui lui , pentru a putea continua masajul.

Atunci , îşi dădu seama că probabil mersese cam prea departe. Încet , ea se lăsă iar pe spatele lui şi alunecă uşor cu mâinile spre zone mai puţin primejdioase.

– Mă uimeşti , în continuare , Lorna Smith.

Vocea lui o surprinse uşor , pentru că nu mai scosese o vorbă de multă vreme. Mai ales tonul vocii o impresionase. Nu-l auzise niciodată astfel. Leneş , mulţumit... relaxat. Pe buzele lui apăru un zâmbet molatec. Oricât de amestecate

fuseseră motivele ei , până la urmă îi reuşi realizarea obiectivului. Sub apăsarea mâinilor ei tămăduitoare , Adam Gantry reuşise să se destindă un pic.

Îşi puse mâinile pe umerii lui şi coborî capul spre el.

– Te simţi mai bine , nu-i aşa ?

– Mult.

Aşa cum stătea aplecată deasupra lui , cu părul căzut peste faţa lui , respiraţia lui caldă îi răscolea firele de păr.

Fără să-şi analizeze acţiunile , simţea numai apropierea de el în acel moment , intimitatea cu el într-un fel în care nu mai fusese vreodată cu un bărbat. Îşi dădu capul pe spate suficient ca şuviţele părului ei să mângâie obrajii şi gâtul lui.

El mârâi încet şi ei i se păru că el îi pronunţase numele în timp ce ea continua să-l incite cu cascada aceea de bucle grele. Muşchii lui , pe care ea se muncise atât ca să-i facă mai relaxaţi, se încordară deodată sub greutatea ei. Dar aceasta era un soi de tensionare plăcută , o trezire minunată a dorinţei şi a necesităţii fizice.

Lorna uitase totul despre hotărârea ei de a nu se gândi la el ca la un bărbat. Se simţi deodată ca o flacără de sentimente feminine , dorind doar

să-şi potolească dorinţa de a se elibera de nevoia mistuitoare de bărbat.

Şi Adam Gantry era în mod evident omul potrivit. Acum , în noaptea aceasta , cu toată frumuseţea şi forţa lui bărbătească , el reprezenta tot ceea ce Lorna cea veche , inhibată, ar fi visat în visele ei cele mai ascunse. Iar pentru Lorna cea nouă , el reprezenta puterea şi stabilitatea şi promisiunea realizării sălbatice ascunse sub masca de oţel a stăpânirii de sine.

Atinse cu buzele locul unde mai înainte ajunsese părul ei. Pielea lui era netedă şi mirosea uşor a loţiune de masaj. Îl sărută , mai întâi cu buzele ei moi , simţindu-l , cunoscându-l. Apoi , deschise gura şi gustă , atingându-o cu limba , pielea lui elastică.

– Lorna. Îi repetă numele ca o rugăminte.

Ea continua să-l sărute.

– Lorna... Trupul lui tresălta sub coapsele ei.

Răspunzând instinctiv chemării cărnii , ea începu să se frece de el , într-un ritm vechi de când lumea.

Continuă să-l sărute , avansând cu buzele şi limba până găsi gâtul lui şi apoi gura care îi murmura într-una numele.

El îşi ridică puţin capul ca să poată veni în

întâmpinarea săruturilor ei nesăţioase şi atunci când buzele lor se întâlniră , trupul ei se alungise peste al lui , încât el se răsuci cu abilitate sub greutatea ei , apucând-o în momentul în care ea era pe punctul de a cădea , o sprijini bine deasupra lui , dar de data asta erau faţă în faţă.

Braţele lui puternice , având acum libertate de mişcare , o cuprinseră toată şi apoi urcară spre umeri , până când palmele lui îi luară faţa în mâini. Îşi ridică apoi capul , dorind-o la fel de mult pe cât îl dorea şi ea şi o sărută , profund şi agresiv , cu degetele încurcate în claia părului ei.

Fără să simtă vreo ruşine , Lorna îşi deschise gura. Limba lui delicată cunoscu orice secret , locurile umezite de dincolo de buzele ei doritoare.

Săruturile continuară la nesfârşit şi pe măsură ce limbile lor atingeau şi mângâiau şi aţâţau , Lorna deveni conştientă de locurile pe care i le atingea. În acel moment , atingerea lui i se părea lucrul cel mai important din viaţa ei.

Se aşeză peste el , cu genunchii de ambele părţi ale taliei , cu pântecul şi pieptul ei pe pieptul lui , având între ei doar tricoul ei. Între coapsele ei , care se legănau uşor , ea simţi tăria lui , faptul că era pregătit şi tot ce era femeie în

fiinţa ei răspundea cu o senzaţie de deschidere, de invitare înfocată.

Aruncă jos pătura , aşa încât mâinile ei aveau acum deplină libertate de acţiune pe toată întinderea spatelui lui şi atunci când simţi elasticul chilotului lui îşi dădu seama că nu mai avea nimic altceva pe el.

Observând că el îi muşca în joacă buza şi apoi i-o săruta , se hortărî să se apropie mai mult de el. Mai aproape decât să fie pe jumătate deasupra lui.

Simţi dorinţa de a se elibera din strânsoarea tricoului , să-şi simtă sânii moi şi plini apăsaţi de pieptul lui dur. Cu un ultim sărut cald care promitea multe , ea îşi puse palmele pe umerii lui şi se ridică ajungând în postura călare. El gemu de plăcere , când coapsele ei se lipiră complet de trupul lui.

Îi privi trupul frumos şi faţa pătrată şi ochii verzi care acum erau luminoşi doritori flămânzi.

Încet , ea îşi încrucişă mâinile şi apucă tivul tricoului. Îl trase în sus scoţându-l pe cap rupând câteva secunde contactul cu privirea lui scăpărătoare.

Simţi pe piele aerul rece în timp ce lăsa să

cadă pe cuvertura răscolită tricoul. Rămăsese aproape goală , având doar o bucăţică de mătase pe coapse. Ochii ei se fixară din nou asupra ochilor lui.

El întorcea capul într-o parte şi apoi în cealaltă. Luminiţa din ochi era mereu prezentă dar acum parcă se estompase un pic.

– U-uf , spuse el. Îi privea sânii goi şi ea observă cum i se aprind ochii , după care văzu cum se liniştesc stăpâniţi.

– Trebuie să ne oprim aici , acum.

Ea începu să perceapă mai clar ce se petrecea în jurul ei. Era goală , cât se poate de goală , călărindu-l pe fiul lui Astrid Gantry într-o cameră dintr-un hotel nenorocit din Winslow , Arizona.

Căută pe cuvertură şi găsi tricoul aruncat. Năucă încă , se trezi la realitate şi îşi duse la piept tricoul.

Cu o delicateţe uimitoare , el îi petrecu o şuviţă de păr de după ureche.

– Eşti frumoasă , spuse el cu severitate. Şi zău că n-aş dori nimic mai mult decât să las natura să-şi urmeze calea.

– Dar ?

– Nu cred că mă simt gata să devin încă o crestătură pe cureaua jartierei tale.

Simţi din nou nodul în gât.

– Da , am înţeles.

Încet , ea se dădu jos de pe el , alunecând pe covorul uzat de la capătul patului. Întorcându-se cu spatele la el , îşi puse tricoul şi îl simţi cum cade graţios peste coapsele ei acoperind goliciunea ei ruşinată de privirile lui.

Îi aruncă o privire peste umăr , pentru că el nu mai scosese nici un sunet în tot acest timp. Luată pe neaşteptate , privirea lui o sfredeli , fumegând de căldura dorinţei nesatisfăcute. După aceea el îi ocoli privirea.

– Lasă-mă un minut , te rog , mormăi el. Apoi se ridică din pat şi se duse la baie. Ea remarcă cum el luă cheile de la maşină mai înainte de a o lăsa singură.

Nu trebuia să se deranjeze , se gândi ea amuzată atât cât putea fi în acel moment de jenă stupefiantă. În clipa aceea era prea năucă de ceea ce făcuse şi de respingerea lui ca să se gândească să fugă. Stătu încremenită până când el se întoarse de la baie şi se furişă iar sub pătură.

– Lorna.

Ea refuză să-i răspundă , dar îşi dădu seama că n-o să poată sta aşa cu ochii la pereţi o

veşnicie. Se retrase pe lângă piciorul patului lui spre colţul ei. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de vidată şi de deprimată , atât de singură şi de nedorită. Nici măcar atunci când o părăsise Jeffrey nu se simţise atât de rău. Grozavă sirenă mai fusese.

– Lorna , vino îndărăt.

Ea merse hotărât spre patul ei. Aproape ajunsese. Chiar atunci , bărbatul de un metru optzeci, pe jumătate gol , o apucă de braţ şi o opri.

– Lasă-mă în pace.

– Dacă nu te uiţi la mine , nu te las. O trase de braţ.

Ea se lăsă moale pe pat lângă el. Mâna lui , ca de obicei , era plăcută - caldă , liniştită. Îi strânse mâna , începuse să-şi dea seama de comicul situaţiei , depăşind încet , încet vălul greu al încremenirii ei totale.

Apoi îşi întoarse uşor capul şi îndrăzni să-l privească în ochii lui ficşi. Stătea ca la început , proptit de tăblia patului , cu cuvertura înfăşurată în jurul mijlocului. Zâmbea şmechereşte şi ea simţi că şi buzele ei schiţară un zâmbet de răspuns.

– Asta a fost şedinţa de relaxare , spuse ea sec.

– Masajul a fost bun.

Părea absolut sincer.

– Acum , pot să mă duc în patul meu ? Mi-au îngheţat picioarele.

Îşi lăsă capul într-o parte şi se gândi , făcând-o să-şi amintească de Astrid. Apoi se dădu jos , dirijând-o de umeri , întinzând-o lângă el , cu cuvertura între ei.

– Îmi place când stai lângă mine , spuse simplu la ureche. Mă ajută să mă relaxez , dacă vei dormi aici.

– Vrei să spui că te ajută să te relaxezi dacă n-o să mă pot mişca fără să ştii.

– Îhî. Aşa ceva.

El o cuprinse cu braţul de talie şi o strânse la piept. Trupul său mare , solid o făcu să se simtă minunat aşa , învăluită de el.

– Dar picioarele sunt tot îngheţate , şopti ea, mai mofturoasă decât voise să pară , ca un copil căruia nu i s-a făcut pe plac şi care acum aştepta să fie răsfăţat ca să se simtă întrucâtva compensat.

Adam se întinse şi aprinse lumina mare , stingând simultan ambele lămpi de la noptiere. Apoi apucă cuvertura brodată , o trase de pe el şi o înveli , păstrând pentru el doar păturile şi

cearşaful. O înveli cu grijă şi apoi o trase spre el.

– E mai bine acum ?

– De fapt , da.

Ea îşi vârî picioarele la căldura de sub păturile lui şi se simţi minunat.

– Acuma , gata , culcarea , îi şopti el uşor la ureche.

Dar era mult mai uşor de spus decât de făcut.

Afară , un client mai întârziat trânti uşa de la maşină şi la puţin timp după aceea şi capacul de la portbagaj. Un camion diesel trecu pe stradă. De alături ea auzea picăturile care curgeau de la bateria băii. Picăturile îi păreau un semn de dezaprobare , un fel de ţâţâit. Se părea că este conştiinţa ei , care făcea aşa din gură ca protest la atâtea şi atâtea erori.

Şi el o dorise. Acum , după ce trecu prima senzaţie de umilire , acum vedea limpede acest lucru. Dar considerase că nu ar fi fost corect să facă dragoste , deoarece o cunoscuse ca o femeie de alt gen şi în acelaşi timp avuseseră prea puţin timp ca să se poată cunoaşte unul pe celălalt. Aşa încât el opri brusc povestea - mai târziu decât ar fi trebuit , dar totuşi mai înainte de a fi prea târziu.

Acum , la căldura corpului lui care o ferea de frigul de dinaintea zorilor , se simţea teribil de *apropiată* de el. Şi era o apropiere mult mai profundă decât căldura de care se bucurau corpurile lor. Se simţea la fel de aproape , deşi în cu totul alt fel, de parcă ar fi renunţat la orice urmă de înţelepciune şi ar fi făcut dragoste cu el.

Dar , indiferent cât de apropiată se simţea , peste câteva ore va fi solicitată să-l păcălească iar. Acest lucru o făcea să se creadă la fel de vinovată ca un copil neastâmpărat.

Dorea , cu toată fiinţa ei , să nu fie cazul s-o facă. Dar nu putea s-o părăsească pe Astrid , nu acum când şi-a dat cuvântul s-o întâlnească singură pe această femeie mai în vârstă.

Totuşi , o mustra conştiinţa , *mai este şi problema adevăratei tale identităţi. Nimic nu te împiedică să-i spui adevărul. Ai putea reuşi să-i explici fără să o trădezi pe Astrid , dacă te-ai strădui.*

Dar atunci el nu se va mai uita la mine ca la cea mai sălbatică şi minunată creatură din lume...

Adevărata intimitate începe întotdeauna prin onestitate , îi reaminti conştiinţa ei.

Lipită de pieptul lat al lui Adam , Lorna oftă. Şi apoi vorbi

– Adam ? Este ceva ce nu ţi-am spus. Ceva ce vreau să ştii...

Vocea ei se stinse şi aşteptă reacţia lui curioasă.

Dar nu se petrecu nimic.

– Adam ?

Pieptul lui se mişca liniştit , respirând regulat şi încet , lipit de spatele ei.

Lorna se mişcă scăpând de sub braţul lui , suficient ca să se răsucească cu faţa în sus , aşa încât să-l poată privi. El mârâi şi se lipi şi mai mult de ea , vârându-şi capul în căldura umărului ei.

Dormea buştean.

Lorna zâmbi şi îşi permise să-şi plimbe degetul de-a lungul nasului lui.

– Nu face nimic , şopti ea. Putem discuta asta şi altă dată.

Cu acelaşi zâmbet pe buze , se răsuci în partea ei şi se vârî comod în arcul corpului lui. Apoi închise ochii.

* * *

Lorna se trezi la piuitul insistent al ceasului ei deşteptător , de voiaj. Instinctiv urmă locul de

unde venea sunetul şi abia după aceea , buimacă de somn , îşi dădu seama că era tocmai la capătul celuilalt pat. Mormăind ea se degajă din braţele muşchiuloase care o cuprindeau şi se târî până la celălalt pat , reuşind până la urmă să oprească piuitul enervant.

În liniştea care se instală , ea se trânti pe patul gol , ţinând ceasul în mâini. Privi o vreme ceasul , apoi părăsi patul şi privi prin draperiile de la fereastră.

Încă era întuneric. Firma luminoasă a motelului continua să anunţe cu intermitenţă " camere libere ". Lorna lăsă marginea perdelei să cadă la loc şi se aşeză din nou în pat , după care puse ceasul pe noptieră.

După ce se trezi de-a binelea , privi peste umăr la bărbatul din celălalt pat. El sforăia foarte uşor.

– Adam ? îl testă ea.

El continuă să sforăie. Lorna se gândi că era un sunet plăcut, regulat şi încetişor , ca al unei pisici mari care torcea mulţumită. Dorea să se strecoare din nou în pat lângă el şi să-l audă sforăind la ureche până pe la prânz.

Dar trebuia să nu uite promisiunea care i-o făcuse lui Astrid. Dacă Adam era cu adevărat

așa de adormit precum părea , acum era cel mai potrivit moment să plece. O să găsească ceva de făcut până la șapte , deși ce anume nu știa.

Privi din nou pe fereastră. Pe lângă faptul că era întuneric , mai părea și cufundat totul într-o tăcere de mormânt. Nu se vedea nici țipenie de om. Mare noroc va trebui să aibă să găsească un loc unde să aștepte până se va deschide cafeneaua Boca Grande , puțin înainte de ora șapte, se gândi ea.

Lorna își îndreptă umerii și hotărî să treacă la acțiune. Străbătu camera , cât mai hoțește posibil punându-și o pereche de blugi și o cămașă albă , brodată , pe care le scosese din valiză, dând lucrurilor ei obișnuite culoare și elan asortându-le la cizmele ei noi și albe și la jacheta cu franjuri.

Apoi scrise un bilețel și îl puse sub cheile pe care le păzise el cu atâta grijă , chiar pe noptieră, acolo unde îl va vedea imediat ce se va trezi , dacă se va trezi înainte ca să apuce ea să se întoarcă. Adam sforăia fericit când ea se furișă afară pe ușă.

* * *

Când se închise uşa , Adam deschise ochii. Vrăjitoarea asta mică şi încântătoare îşi plănuise bine fuga , exact aşa cum dorise ea.

Dând la o parte păturile , el sări din pat şi începu să se îmbrace în viteză. Pe când îşi prindea butonii la manşete , citi repede biletul de pe noptieră.

Mi-era foame , iau nişte gogoşi. Vin imediat.

L.

– Gogoşi , da ! murmură el , pe când îşi punea pantofii şi îşi luă haina.

Faptul că nu luase cheile spunea foarte mult. Probabil că o va întâlni pe mama sa , şi că această întâlnire urma să aibă loc pe undeva pe aproape.

Tot ce trebuia să facă era doar s-o urmărească , numai aşa putea descurca toată zăpăceala asta. Se simţea întinerit , dormise mai mult de o oră , înghesuit de trupul adorabil al Lornei. A fost un somn profund , care i-a dat mari satisfacţii. Un fel de somn de care rareori avusese parte. Aşa că chiar dacă nu fusese ceva mai lung , reuşise să-l refacă. Era gata să rezolve

orice problemă chiar şi a mamei sale şi a surorii ei secrete , cu păr de culoarea bronzului şi foarte atrăgătoare.

Îşi băgă-în buzunar ambele seturi de chei de la maşină şi ieşi pe uşă. Trecu plin de importanţă pe lângă şirul de camere şi pe lângă recepţie până ieşi în stradă. Ajuns acolo , ezită, privind în ambele sensuri ale străzii.

Lorna Smith nu se vedea nicăieri. Cât timp pierdu cu îmbrăcarea , fu suficient ca ea să se facă pierdută pe o stradă laterală , scăpând de el chiar şi atunci când nici măcar nu ştia că este pe urmele ei.

Evadarea ei temporară nu-l îngrijora câtuşi de puţin. Nu putea ajunge , pe jos , prea departe. O să răscolească metodic toate străzile din împrejurimi , tot pe jos , până o să dea de ea şi apoi o să o urmărească de la distanţă , până va afla exact ce intenţii are.

Preocupat de urmărire , Adam nu avu timp să remarce că pe buzele lui acum flutura un zâmbet şi că pasul îi devenise mult mai uşor în drumul lui pe străzile oraşului Winslow care se pregătea de ivirea zorilor. Adam Gantry nu-şi permisese niciodată să se distreze încât acum nu era în stare să sesizeze starea lui de euforie.

* * *

Lorna parcurse iute cele câteva străzi până la cafenea şi află că se deschide la şapte. Mai avea de aşteptat încă o jumătate de oră şi mai bine.

Îşi petrecu vremea plimbându-se , privind , fără să fie atentă la ceva anume , străzile liniştite ale oraşului pustiu în timp ce soarele colora în roz pal tot cerul înspre răsărit. În fine se făcu ora şapte şi ea se reîntoarse la cafenea.

Chelneriţa singuratică îi turnă o cafea , după care se depărtă. Lorna privi o vreme la chelneriţă , pe când fata aceasta înaltă şi suplă flirta cu singurul client de la bar , un om care-şi ţinea ţigările în mâneca tricoului său alb şi care avea un tatuaj pe bicepsul lui umflat , pe care era scris: THELMA PE VECIE. Cu vecia era limpede , gândi Lorna acru , aducându-şi aminte că pe eticheta chelneriţei scria VONDA RAE.

Pe masa ei stătea un tonomat , vechi , aşa că Lorna se distră apăsându-i clapele. Îşi alese câteva cântece de dragoste pe care le puse pentru Vonda Rae şi noul ei iubit , fost al Thelmei. La jumătatea cântecului lui K.T. Oslin , Vonda Rae veni spre ea cu ibricul de cafea.

Chiar atunci telefonul public de pe perete

începu să sune. Vonda se repezi spre el.

– Da , Boca Grande. Imediat , o să văd.

Acoperi microfonul receptorului cu mâna şi făcu un semn către Lorna.

– Vă numiţi Lorna Smith ?

Lorna dădu din cap şi luă receptorul. Vonda Rae se întoarse la flirtul ei cu fostul iubit al Thelmei.

– Ai reuşit să scapi de Adam ? întrebă Astrid , fără nici un alt preambul.

– Doarme ca un bebeluş , în cameră la motel.

– Perfect.

– Astrid , ce se petrece ? Adam spune că ai fugit de la petrecerea dată cu ocazia logodnei tale. Spune că logodnicul tău s-a încuiat în camera lui şi că nu mai vrea să iasă afară.

Astrid scăpă un mormăit neîncrezător.

– Maxwell o să reziste. Nu m-aş fi îndrăgostit de el dacă n-ar fi fost capabil să supravieţuiască.

– Deci , *eşti* îndrăgostită de el ?

Astrid oftă.

– Mă tem că da , până peste cap.

– Atunci *de ce* fugi de el ?

Urmă o pauză după care Astrid spuse

– Căsătoria este un pas important pentru

mine. N-am fost niciodată căsătorită. Trebuie să fiu absolut sigură.

– Dar ce *faci* ?

Nu primi nici un răspuns. Astrid schimbă tonul și puse acum și ea o întrebare.

– Spune-mi , ce crezi despre fiul meu ?

Lorna mormăi.

– Este o cămașă împăiată insuportabilă , care vrea să domine pe oricine și orice din jurul lui.

– Este perfect pentru tine , declară Astrid încântată. Să știi că m-am gândit și am ajuns la concluzia că voi doi sunteți făcuți unul pentru altul.

Vocea Lornei deveni molcomă și răbdătoare.

– Astrid coafura și machiajul au fost grozave , dar acum mergi prea departe.

– Spune-mi că nu ești atrasă de Adam.

– Astrid ...

– Spune doar atât și eu renunț la întregul plan.

– Ce plan ?

– *Ești* atrasă.

Lorna nu vorbi o vreme. Imagini îi răsăreau în minte , imagini din noaptea trecută. Se vedea stând pe Adam Gantry , îi simțea mâinile în părul ei și buzele lui apăsându-le pe ale ei...

– Bine , Astrid. Recunosc , sunt atrasă de el.

– Aha. Am ştiut eu.

– Dar totul este o mare încurcătură. El crede că eu sunt un fel de capcană pentru bărbaţi sălbatică şi liberă , dezlănţuită şi care vrea să te împiedice să fii fericită alături de logodnicul tău şi , poate , să-ţi fure şi salonul tău de coafură. El crede că grupul nostru de într-ajutorare este un cult antimatrimonial.

– Sunt sigură că ai să te descurci. În acelaşi timp , nu te bucuri de vacanţa ta ?

– Astrid , nu vrei să mă asculţi.

– Dragă , mai am câţiva vechi prieteni pe care vreau să-i vizitez în următoarele două zile.

– Dar *de ce* ?

– Ţi-am spus doar , vreau să fiu sigură.

– Adam mi-a spus că l-ai sărutat pe un tip chiar în faţa soţiei lui , în prăvălia lor de iaurt îngheţat din Palm Springs.

– Acela era Artie.

Vocea lui Astrid deveni amuzată.

– Ce băiat dulce ! Şi să ştii că l-am iubit , odată. Dar când l-am sărutat n-am simţit altceva decât că îmi lipseşte... Maxwell.

– Vrei să spui că circuli prin toată ţara , ca să-ţi săruţi foştii iubiţi ?

– Cam aşa ceva. Trebuie să fiu sigură. Dacă mai arde flacăra când sunt cu vreunul din ei , atunci va trebui să-i spun lui Max că nu sunt făcută pentru măritiş.

– Şi unde te duci acum ?

– Acolo de unde am început. La Hot Springs, Arkansas acolo unde m-am născut şi am crescut. Ne vedem acolo , peste... să zicem , şase zile. Sâmbătă , pe douăzeci. Şi să nu-i spui lui Adam până atunci unde mă duc.

– Astrid , îmi ceri imposibilul.

Vocea aspră căpătă un ton de reproş.

– Bine , cred că vei face ceea ce trebuie să faci.

– Va trebui să-l mint în continuare.

– Nu neapărat să-l minţi. Numai să nu-i spui tot adevărul.

– Astrid , faci o greşeală.

– Tu ştii că el n-a avut niciodată o vacanţă, de când îl ştiu eu ? A fost un copil muncit şi este un om matur care munceşte mult. Când avea zece ani , a primit prima lui muncă. Lucra la o autoservire imediat ce a atins vârsta legală. Când a fost la UCLA avea două servicii în acelaşi timp. Ca o relaxare , avea un antrenor sportiv care venea acasă şi îl tortura cu exerciţii

dure până când , complet extenuat , nu putea dormi decât câteva ore pe noapte - ţi-am spus că are insomnie ?

– Nu mai este cazul. Am aflat asta singură.

– Dragă , totul se petrece exact cum trebuie.

– Astrid , mă enervezi când faci atâta caz de misticism.

– Recunoaşte. Atunci când ai ales numele meu ca să-ţi fiu soră secretă , te-ai gândit : Ce-oi avea eu în comun cu aşa o femeie ?

– Nu recunosc nimic. Amândouă ştim că aşa am gândit. Şi tu ai gândit la fel despre mine.

– Dar nici una nu am avut dreptate. Am fost destinate de soartă să fim surori , aşa că am putut să vin la Palm Springs şi să-mi dau seama în acelaşi timp că trebuie să mă gândesc bine la propria mea logodnă. Trebuia să fac ceea ce fac ca să ştiu că Max este omul potrivit pentru mine, iar tu l-ai pierdut pe Jeffrey pentru că destinul tău era să-ţi descoperi alte orizonturi. Totul se potriveşte pentru că Adam m-a urmărit , şi aşa cum şi tu ţi-ai descoperit alte faţete o să-l ajuţi şi pe fiul meu să înveţe că viaţa este mai mult decât munca şi auto-controlul sever. Nu-i aşa că este minunat ?

– Este o încurcătură , reluă Lorna.

– Aşa-i viaţa , declară Astrid. Este nebună şi minunată !

În acel moment , Lorna observă un bărbat blond care intra pe uşile de sticlă la celălalt capăt al cafenelei.

– U-hu , spuse ea.

Capitolul 7

– Ce este ? o întrebă Astrid.

– Adam. M-a descoperit.

– Atunci eu am plecat. Nu vedem la prânz , sâmbătă , în faţă la poşta centrală , aleea Reserve lângă Central , în oraşul Hot Springs. După aceasta , Astrid închise.

Cu o faţă acră şi resemnată , Adam înaintă până la ea. Îi luă receptorul din mână. Îl ţinu la ureche , constată că din partea cealaltă nu se mai aude nimic şi , cu grijă , îl puse la loc în furcă.

Apoi o luă de braţ.

– La ce masă stai ?

Părea foarte rezonabil.

Ea îi arătă ceaşca de cafea şi el o conduse la masa ei. El îi făcu un semn chelneriţei Vonda Rae , care se smulse de lângă băiatul ei atâta cât să-i ia comanda lui Adam. Lorna nu protestă

când el comandă ouă prăjite , şuncă şi pârjoale pentru amândoi.

– Mă simţeam de-a dreptul bine dispus , spuse el după ce Vonda Rae lăsă pe masă un suc mare de roşii şi plecă. Dar asta a durat doar până când am intrat aici şi te-am văzut la telefon.

Sorbi din suc.

– Era Astrid , nu-i aşa ?

Lorna dădu afirmativ din cap.

– Nu dormeai , spuse ea cu un ton acuzator.

– Nu după ce a sunat deşteptătorul. Dar mi-ai scăpat cât m-am îmbrăcat. Am mai trecut odată pe aici , dar era închis.

– M-am plimbat până a deschis.

El o privi aspru peste masă , sorbind în linişte , iar şi iar , din pahar. Lorna ştia că el căuta o nouă şmecherie , ceva ca să afle de la ea ce planuri are Astrid.

Vonda Rae apăru din nou , le puse micul dejun în faţă şi apoi dispăru iar.

Lorna simţi că îi este foame. Întinse gemul pe pâinea prăjită şi amestecă ouăle , după care începu să mănânce.

În timp ce mânca , îl urmărea pe Adam , tot aşa cum o urmărea şi el pe ea. El o urmărea ca

un duelgiu , care căuta un loc neparat unde să lovească. Ea , de partea cealaltă , îl studia.

Fusese atât de grăbit când pornise pe urmele ei , încât uitase cravata la hotel. Nasturele de la gât era desfăcut , gulerul îi flutura. Părul era încă deranjat după somn. Lorna aprecie că arăta minunat , puţin şifonat şi bătut de vânt. Comparându-l acum cu imaginea perfectă şi încordată pe care o avea de ieri dimineaţă pe coridorul hotelului , ea aprecie că îl prefera cum arăta aşa amuzat şi drăguţ.

Devenind nervos sub privirele ei constante , Adam îşi netezi părul cu degetele.

– La ce te uiţi ?

Ea înghiţi o bucăţică de pâine şi încercă să nu zâmbească.

– Ţi-ai uitat cravata.

– Mă grăbeam.

Era delicios aşa cum se străduia să se disculpe.

Lorna cea rea prelua comanda.

– Ar trebui să-ţi uiţi mai des cravata. Aşa arăţi ca un pat demolat. Eşti foarte atrăgător.

El îşi înghiţi bucăţica de ou pe care tocmai o mestecase şi o atenţionă cu furculiţa.

– Ar fi mai bine să te porţi civilizat.

Îl privi pe sub sprâncene.

– Chiar vrei asta , Adam ? Chiar ai vrea să mă port civilizat?

Scutură capul.

– Nu cred...

El o străfulgeră cu privirea. Ea înclină capul într-o parte , studiindu-l încă atent , după care se pomeni vorbind.

– Adam , situaţia... a fost reevaluată. S-a decis că este foarte binevenit să vii cu mine , dacă vrei.

– Reevaluată ? De către cine ?

– Nu are importanţă.

Lornei aproape că nu-i venea să creadă că ea este cea care vorbeşte. Dar , cu cât se gândea mai mult la Astrid şi la raţionamentele ei încâlcite , cu atât îi dădea mai multă dreptate. Adam Gantry avea nevoie de o lecţie dură care să-l trezească. Lorna Smith făcea progrese cu el. Peste şase zile era sigură că el va face minuni. Deja realizase câte ceva.

– Lorna , asta este o nebunie. Să vin cu tine, dar unde ? o întrebă el.

Ea făcu o pauză mai înainte să-i dea răspunsul.

– Pe traseul călătoriei mele de vacanţă desigur.

– Spune-mi adevărul.

– Tot ce pot să-ţi spun este că se va termina peste o săptămână.

– O săptămână ?

Pronunţă cuvântul cu un ton de parcă era vorba de o viaţă.

– Nu-mi pot permite o săptămână. Am clienţi a căror soartă depinde de mine răspunderi pe care nu le pot amâna.

Ea ştia că zâmbetul de pe faţa ei era răutăcios.

– Vrei să spui că Max , probabil , va trebui să înceteze să stea înbufnat în camera lui şi să se ducă la servici dacă tu n-o să te întorci acasă ?

– Maxwell Hollander nu stă îmbufnat. El este demolat.

– Ce spui ? Ar fi mai bine să muncească puţin ca să mai uite de problemele personale.

– Nu ai nici cea mai mică înţelegere pentru sentimentele lui Maxwell sau faţă de responsabilităţile mele. Lorna , m-aş bucura dacă nu le-ai mai lua aşa în râs.

Ea vârî ultima bucăţică de şunculiţă în gură, împinse deoparte farfuria şi zise ca prin vis :

– Bineînţeles că este la latitudinea ta. Eu nu am cum să te forţez ca să vii cu mine.

– Spune-mi doar , aici şi acum , unde o pot găsi pe Astrid ?

– Dar , Adam , nu am nici cea mai vagă idee.

Era adevărul adevărat. Cel puţin până sâmbătă.

El îşi trecu mâna prin părul lui delicios de răvăşit.

– Sunt obosit , Lorna , teribil de obosit.

– Ştiu , pentru că nu dormi niciodată.

Se uită la el pe sub sprâncene.

– Dar cu mine , ai dormit , nu-i aşa ? Dacă n-aş fi fost atât de neatentă şi n-aş fi pus ceasul deşteptător , şi acum mai dormeai.

– Nu la felul acela de oboseală mă refer insistă el.

– Dar ce alt fel de oboseală mai există ?

– Sunt o sută de alte feluri de oboseală.

Vocea lui , care de obicei era atât de potolită şi de stăpânită, acum devenise tot mai ridicată.

– Obosit să tot fiu târât prin toată ţara de două femei lunatice. Obosit să mai fiu obiect de distracţie. Obosit să tot fiu minţit. Obosit să mai fiu într-un întuneric total în ceea ce priveşte lucrurile care se petrec !

El se ridicase în picioare şi bătea cu pumnul în masă ; mai înainte ca să-şi dea seama.

– M-am săturat , Lorna ! Până aici !

De la tejghea , Vonda Rae se uita cu ochii mari la ei. Prietenul ei aplaudă.

– Aşa , aşa , spune-i băiete ! îl îmbărbăta omul.

– Earl , tu să taci , sâsâi Vonda Rae.

Adam privi peste umăr la Earl , care ridicase în aer un pumn, în semn de încurajare.

– Mulţumesc , spuse grav Adam.

Earl dădu din cap şi îşi aprinse o ţigară.

Adam se aşeză. Împinse micul dejun pe jumătate nemâncat.

– Nu mai pot mânca.

Lorna simţi un imbold să se aplece peste masă şi să-l atingă - o atingere de mângâiere. Dar se abţinu , pentru că ştia că ultimul lucru pe care îl dorea el în acel moment ar fi fost să-l mângâie.

După ce el privi lung ouăle care se răceau , timp de mai multe secunde , Lorna simţi că era necesară o anumită acţiune. Se ridică în picioare.

Imediat privirile lui se fixară asupra ei.

– Unde mergi ?

Ea aruncă nişte bani pe masă , inclusiv un

bacşiş generos pentru Vonda Rae.

– Îndărăt la motel.

Se abţinu să-l întrebe dacă vine şi el , putea pune pariu că el nu va renunţa la singurul lui fir privitor la fuga lui Astrid , indiferent cât ar fi fost de sâcâit de situaţie.

* * *

Adam o privi cum pleacă. Apoi , mai ceru chelneriţei nişte suc de roşii şi luă paharul cu el la telefonul cafenelei.

Îl găsi pe Manny McGill acasă , încă în pat. Manny şi Adam fuseseră colegi de şcoală. Adam făcuse apel la agenţia de detectivi a lui Manny de mai multe ori atunci când studia vreun caz dificil.

– Orice descoperi , cât de puţin , Manny , spuse el după ce îi comunică datele din cartea de vizită şi adresa de acasă a Lornei.

– Este o chestie personală şi am nevoie de informaţii foarte repede. Te mai sun eu. Mâine, sau când o să am timp.

– O să fac tot ce pot , promise Manny.

* * *

Lorna , luminată de lampa de pe masa cea mică şi rotundă , din colţ , studia harta , când auzi cheia lui Adam deschizând uşa. El închise uşa încet şi veni în spatele ei.

– Unde mergem acum ? întrebă el.

Nu părea prea vesel , dar vorbele erau exact cum le dorise ea.

Liniştea dar şi emoţia o cuprinseră în acelaşi timp. Ea nu se preocupa să se mai prefacă. Sări în sus şi-l cuprinse în braţe.

– O , Adam. O să ne simţim extraordinar. Aşteaptă şi o să vezi.

În mod automat şi braţele lui o înlănţuiră şi o legănară , dar numai o elipă. Apoi braţele lui coborâră pe talia ei , depărtând-o ca s-o poată studia mai bine.

– Te porţi de parcă , într-adevăr , asta n-ar fi altceva decât o mică vacanţă neprevăzută şi trăznită.

O privea cu ochi vizibil bănuitori.

– Dar exact aşa şi e , răspunse ea , cu o privire nevinovată.

El mârâi neîncrezător şi luă mâinile de pe talia ei. Apoi îşi luă cravata şi se duse la oglindă să şi-o aranjeze.

– Va trebui să merg să-mi cumpăr nişte lucruri.

O urmărea cum se uită la el prin oglindă , admirând cum îşi făcea nodul la cravată.

– Cămaşa asta este o mizerie şi costumul trebuie dus la curăţat. Şi aici la Super Duper Motel - motelul super-păcălelilor - nici măcar nu au auzit de servicii din acestea.

– Domnul Impecabil , se amuză ea melancolică.

– Ce ai spus ?

El se pieptăna cu un pieptene din trusa cu cele necesare pe care o luase din maşină.

– Ă , am spus... dă-mi un om capabil.

– Tot până la prânz trebuie să ajungem la New Mexico ?

Rapid , Lorna făcu un calcul. Distanţele marcate pe hartă însumau cam o mie de mile până la destinaţia lor de sâmbătă , dacă o luau pe Autostrada 40. Numai că ea plănuise şi nişte ocoliri. Ocoliri la ispiraţie. În locuri depărtate de calea cea bătătorită.

– Planul s-a schimbat. Va trebui să ajungem la Albuquerque până seara , inventă ea.

– Mereu se schimbă planurile , mormăi el sec. De parcă le-ai face pe măsură ce înaintăm.

– M-ai prins , îi răspunse ea zeflemitor.

Apoi se aplecă iar deasupra hărţii întinse pe toată masa. Până la Albuquerque erau două sute cincizeci de mile. Aveau tot timpul să ajungă până seara şi să admire liniştiţi peisajul pe drum.

După ce s-a aranjat cât mai impecabil , în condiţiile date , Adam spuse

– O să sun la birou din maşină. Hai să mergem.

* * *

Adam conduse în linişte cât timp ieşiră din Winslow. De câte ori ea încercă să pornească o conversaţie , el răspunse doar cu un mârâit sau răspunse aiurea. Lorna decise să nu-l lase să fie aşa tot timpul drumului. Misiunea ei , aşa cum o văzuseră clar atât ea cât şi Astrid , era să-l facă mai puţin preocupat. Aşa încât în curând începu să facă planuri cum să-şi realizeze obiectivul.

La Holbrook , după vreo jumătate de oră de drum , Lorna îl rugă să tragă lângă o gheretă cu răcoritoare. Adam refuză să meargă cu ea înăuntru , probabil pentru că se gândise că n-are cum să-l păcălească în mijlocul deşertului când ar fi putut să o facă mult mai uşor în Winslow.

Se întoarse cu două îngheţate " Fudgie Bars" - o combinaţie de îngheţată cu vanilie , sirop de fondante şi cremă cu nucă , toate astea pe un băţ şi cu un efect garantat de ridicare a cantităţii de zahăr în sânge şi a îngroşării taliei. Continuând să rămână veselă , cu încăpăţânare, ea se întoarse la maşină şi se aruncă în scaun oferindu-i una din îngheţate lui Adam , care deja băgase cheia în contact.

– Asta ce mai e ?

Privi la îngheţată de parcă ea intenţiona să-l otrăvească cu aşa ceva.

– Fudgie Bar.

Muşcă din ea , oftând cu voluptate.

– Nu , mulţumesc , spuse el , pe când ea continua să i-o ofere.

El băgă maşina în marşarier.

– Serveşte.

Ridică din umeri şi puse îngheţata lui , care era împachetată, sub bord , în suportul pentru cafea.

– O să se topească acolo , observă el.

– O iau de acolo într-un minut , spuse ea în timp ce se delecta cu îngheţata ei.

Lorna îşi dădu seama , scoţând un pufăit uşor de mulţumire, că el părea că uitase pentru

moment cât de tare se grăbea să revină pe şoseaua pe care putea alerga , chiar dacă nu ştia unde, într-o linişte odihnitoare. Dimpotrivă acum el o urmărea cu un soi de fascinaţie severă , cum se lupta cu crusta de ciocolată cu alune care ascundea stratul de îngheţată albă ca zăpada şi cu stratul gros de ciocolată de dedesubt.

– Nu-i încă ora nouă dimineaţa. Cuvintele păreau dojenitoare, dar tonul trăda un om vrăjit.

– Dar , este aşa de bună. Lingea crema de vanilie acolo unde apărea după ce muşca ciocolata.

– Pentru tine însă nu este bună.

Tonul lui arăta că el mai mult dorea să se convingă pe sine , decât pe ea.

Îl privea , fix , în timp ce continua să mănânce din îngheţata care se topea. Se gândea la cât de sexy pot fi ochii verzi şi la faptul că acum două zile fata care fusese nu şi-ar fi permis să cumpere ceva aşa de deşuchiat ca îngheţata Fudgie Bar.

– Adam. Ea îşi linse băţul pe care se prelingea o picătură de vanilie viaţa depinde de cumpătare.

El clipi des , apoi încercă să ia o atitudine

superioară , deşi vocea lui uscată îl cam trăda un pic.

– Ce ştii tu despre cumpătare ?

– Învăţ , pe zi ce trece.

Îi luă iar din mână îngheţata şi o flutură pe dinaintea lui în mod provocator.

– Ai mâncat vreodată îngheţată Fudgie Bar?

– Nu , şi nici nu am de gând.

Nu reuşi să pară convingător.

– Săracu' , de tine , vei rata o experinţă unică în viaţă.

Ea nu mai acordă atenţie băţului ei de îngheţată şi desfăcu delicat , cu dinţii , învelitoarea îngheţatei lui.

El scutură din cap , încet , ca un om hipnotizat de un şarpe care se legăna.

– N-o să mănânc aşa ceva.

Buzele ei se ţuguiară în sus şi ea se aplecă spre el.

– Spune-o ca şi cum ai crede-o cu adevărat.

El o privi , dar pofta din ochi nu avea nimic de-a face cu pofta de îngheţată.

– Şi nici n-am de gând să te sărut , spuse el , în timp ce cuvintele păreau să vină parcă fără voia lui.

– Hmm. De parcă nu aveai de gând să-mi

răspunzi la sărut în garajul parcării din Palm Springs.

– Vezi că se topeşte îngheţata.

– Atunci mănânc-o.

Asta şi făcu.

– Va trebui să începi să apreciezi consecinţele acţiunilor tale, spuse el îndată ce îngheţata nu mai reprezenta un pericol pentru pantalonii săi.

– O , să n-ai nici o grijă. Apreciez. Hai Adam , încă o gură.

El o ascultă , în timp ce ea lustruia băţul de la îngheţata ei.

– Mama ta mi-a spus că eşti obsedat de condiţia ta fizică , spuse ea pe când continua să-i dea să mănânce.

– Mama are dreptul să aibă părerile ei.

Motorul mergea , aşa că el căuta butonul de acţionare automată a geamului.

– Ce faci ? întrebă ea.

El îi luă băţul de îngheţată şi celelalte resturi şi le aruncă cu grijă pe fereastră într-un coş din dreptul portierei.

– Aşa , spuse el şi se întoarse către ea. Cu asta am terminat.

– Bine , cedă ea graţios şi se retrase la locul

ei , cel puţin te-am făcut să guşti măcar.

– Aşteaptă.

O ţinu de umăr.

– Ce ?

– Ai nişte ciocolată... el îşi luă batista din buzunar şi o şterse la colţul gurii ,... aici.

Doamne , dorea să se întindă şi să acopere distanţa care îl mai despărţea de buzele ei. Dar, în momentul în care şi el era pe cale să accepte, ea hotărî să nu-l mai agreseze pe săracul băiat. O să înceapă să o considere o nesătulă. Săptămâna aceasta vrăjită , ea va fi sălbatică şi-liberă. Dar se va feri să fie nestăvilită că Dumnezeu ştie ce se mai poate întâmpla.

Adam părea să fi uitat că nu mai trebuia să o ţină de braţ , acum după ce ştersese cu atâta grijă ciocolata de pe buzele ei.

– Mulţumesc , spuse ea şi îl scutură uşor ca să-i amintească că poate să-i dea drumul acum.

El o ţinea mai departe. Dacă ar fi vrut , ea ar fi putut să se elibereze din strânsoarea lui uşoară.

Dar nu voia.

– Adam...

– Nu am de gând să te sărut , spuse , fiecare cuvânt fiind pronunţat încet , uscat , cu hotărâre.

– Cred că mi-ai mai spus asta.

– O să fim împreună toată săptămâna.

– Aşa-i.

– Trebuie să stabilim nişte granițe. Să menținem nişte limite.

Ea schiță un zâmbet.

– E-n regulă. Fără Fudgie Bars , promit.

– Nu mă refeream la înghețată.

– Bine. Am înțeles. Acum lasă-mă de braț.

El continua s-o țină şi îi vorbi hotărât.

– Vreau să nu mă mai ațâți. Nu vreau să profit de tine.

Expresia feței lui se mai îndulci.

– Am senzația că s-a profitat mult de tine în trecut.

– Nu fi aşa de sigur , spuse ea , fără să se gândească.

– Spune mai departe.

Vocea lui deveni tandră.

– Tratează-ți durerile luându-le în joacă. Dar ştiu că ai fost lovită , Lorna. Şi destul de tare. Nici o femeie nu trăieşte aşa la întâmplare fără să existe un motiv anume.

– Bine , acum... spuse ea , n-o să te contrazic.

Cu mâna care era liberă îi îndepărtă cele câteva fire de păr răzlețite pe fața ei. Lorna simți cum i se opreşte respirația. Repeta gestul

din noaptea trecută când ea era călare peste el , goală până la talie.

– Atât de frumoasă şi atât de dezorientată , spuse el , cu o voce de îngheţată care se topeşte. Vreau să te ajut , Lorna. Dacă mă laşi s-o fac.

Lornei i-ar fi plăcut să fie ajutată de el. În special dacă va continua să o mângâie pe păr în felul acesta tandru şi minunat.

– Adam , cred...

Vocea ei se pierdu când îşi dădu seama că nu ştie ce are de gând să spună.

– Ai fost chinuită când erai copil ? interveni el.

Ea scutură din cap negativ şi îi spuse adevărul.

– Tatăl meu se ocupă cu asigurări şi mama este profesoară. Am două surori , una mai mare şi alta mai mică decât mine. Amândouă sunt mai drăguţe şi mai cunoscute decât am fost eu vreodată.

El clipi des , de parcă ar fi fost surprins.

– Două surori ? se amuză el. Chiar aşa ?

– Da. Locuiam în Long Beach , California.

– Da.

Tonul său o făcu să bănuie ceva , deşi nu îşi dădea seama ce anume. Părea că el compară

informaţiile , deşi cum ar fi putut face aşa ceva când el nu avea nici o informaţie în afara celor spuse de ea. Nu pricepea.

– Mai povesteşte-mi , o invită el.

Renunţând să-l mai bănuiască , ea continuă.

– Părinţii mei locuiesc încă acolo. Mi-am luat o licenţă în ştiinţe bibliografice la Cal State Long Beach. Şi acum am o librărie la Westwood.

Ochii lui luciră o clipă.

– O librărie. La Westwood.

– E adevărul gol-goluţ , spuse ea simţindu-se aristocrată.

– Sunt convins.

Cuvintele erau seci.

– Mai vrei să ştii ceva ? întrebă ea cu un ton dulce după o vreme.

Nu ratǎ ocazia asta.

– Spune-mi ce este *grupul de întrajutorare.*

– Ţi-am spus. Este un grup de femei care se întâlnesc în fiecare săptămână să-şi spună...

El o întrerupse.

– Cum ai ajuns în acest grup ?

– Am citit un anunţ. În *L.A. Weekly.* Simţeam că-mi lipseşte ceva , aveam nevoie de o legătură cu alte femei , o legătură pe care nu

am avut-o cu mama sau surorile mele. Nu eram deloc apropiate. Erau amândouă prea emancipate şi prea frumoase. Eu eram cea care buchisea cărţile - şoricelul.

– Şoricelul.

El repetă încet această poreclă.

Lorna oftă.

– Nu crezi nimic din toate acestea , nu-i aşa?

El o privea atent , măsurând-o din priviri , încetase s-o mai mângâie pe păr.

– Cred că s-ar potrivi mai bine cu ideea care ţi-ai făcut-o despre mine dacă ţi-aş fi spus că mama era proprietara unui bordel la New Orleans şi că şi eu am lucrat acolo de la o vârstră foarte fragedă... Sau dacă ţi-aş fi spus că am fugit de acasă , dintr-o familie bogată din Beverly Hills , că fiind răsfăţată şi deoarece mi s-a permis întotdeauna orice , nu am alt scop în viaţă decât să descopăr unde să mă distrez în momentul următor.

– Asta este mai aproape de adevăr ?

Ea se depărtă de el şi răspunse tăios :

– Ţi-am spus adevărul spuse privind pe fereastră la gardul din lemn roşu care separa autoservirea de staţia de benzină.

– Cred că nu mai ştiu ce să cred printre toate

minciunile aştea , concluzionă el.

Ea se întoarse spre el din scaunul unde se aşezase.

– Când totul se va termina , o să ştii totul , îţi promit.

– Ai vreo dovadă convingătoare cu care să garantezi că pot să cred în promisiunile tale ?

Lorna dădu din umeri.

– Poţi să mă crezi sau nu , deoarece vei veni cu mine oricum.

– Nu reuşesc să prind logica acestei afirmaţii.

– Tocmai pentru că nu este logică. Este pur şi simplu bun simţ. De ce să fii morocănos şi botos tot drumul nostru prin toată ţara , când ai putea fi relaxat şi te-ai putea distra ?

– Nu sunt botos. Ăsta-i drumul nostru , prin toată ţara ?

– Acum s-o luăm pe aici.

Îi indică pe unde s-o ia.

– Duce la parcul naţional cu pădurea pietrificată. Cel puţin stă scris pe placa indicatoare.

Fără nici un alt cuvânt , Adam intră în marşarier şi ieşi din parcajul autoservirii luând-o pe drumul indicat de ea. Lorna porni rodio-ul şi se jucă la selectorul de posturi , căutând un

program care să umple liniştea gravă care se aşternuse între ea şi Adam. Găsi o staţie de emisie locală care se auzea când tare , când mai slab , dar chiar şi aşa acest post era mai bun decât nimic , mai ales că din scaunul şoferului emana un sentiment de îndoială iritant.

Douăzeci de minute mai târziu ajunseră în parc. Lorna închise aparatul de radio şi se entuziasmă la vedcrea vestigiilor de o culoare strălucitoare a pădurii de conifere preistorice. Adam mormăia din când în când şi conduse maşina cu un fel de hotărâre câinească ce făcea să pălească şi cea mai slabă încercare din partea ei menită să încălzească atmosfera. O urmă în muzeul Rainbow Forest - "pădurea curcubeului" - cu mâinile vârâte în buzunare , fără să scotă nici măcar un cuvânt. Refuză să lase să-i scape vreun " o " sau măcar un " ah " când admirară Podul de Agat , un trunchi pietrificat , uriaş , care unea marginile unei prăpastii de doisprezece metri. Şi, deşi o însoţi până la Stânca Ziarului pe o potecă cu 120 de trepte săpate în peretele abrupt de stâncă , privi inscripţiile indiene care apărură în faţa lor ca pe alte deţinătoare de secrete indescifrabile.

După ce se întoarseră pe autostrada

principală, spre prânz, Lorna căută din nou postul de radio cu muzică " country " şi " western".

– Mergi drept spre Gallup , îl dirijă ea veselă pe Adam. Între ei se desfăşura un soi de concurs. El refuza să zâmbească , ea nu renunţa la buna dispoziţie orice ar fi fost.

– Ne putem opri să cumpărăm de aici lucrurile de care ai nevoie.

Îi aruncă un zâmbet larg , prietenos.

– Dacă vrei , bineînţeles.

– Perfect , răspunse el sec.

Lorna începu să bată cu palmele în ritmul muzicii şi să fredoneze şi ea. Privi pe fereastră la cerul deschis şi mare şi norii rari ca din vată şi la deşertul roşu care părea că nu se mai termină. Din loc în loc , apăreau dealuri cu arbuşti uscaţi şi " mesas " înalte celebrele platouri. Era fascinată de aceste mese " uriaşe care ţâşneau parcă din deşert , ale căror versante aproape roşii-purpurii era umbrite de lumina orbitoare a nămiezii.

Adam se opri ca să-şi umple rezervorul de benzină imediat cum trecură de graniţa cu statul New Mexico şi ajunseră la Gallup mai înainte de ora două. Serviră nişte turtiţe condimentate la care poftiră pe loc la o autoservire numită

Ranch Kitchen bucătăria fermei unde chelnerițele purtau fuste înfoiate , în culori vii. Lorna nu se putu abține să nu aprecieze frumusețea țesăturilor Navaho atârnate de pereți. Adam mâncă în tăcere , răspunzându-i cu cel mult o mișcare din cap sau vreun mormăit , din când în când.

Alese la întâmplare un raion din magazin de unde să-și cumpere lucruri , dar Lorna îl găsi îmbrăcat cu gust , atunci când ieși în fine din cabina de probă. Purta blugi decolorați , cizme și o cămașă în carouri și mai ducea în brațe mai multe cămăși și blugi de diferite culori.

– Nu te uita așa la mine , mormăi el , pe când mai adăugă și o jachetă de piele de oaie la grămada de haine cumpărate. Dacă ai de gând să mă cari printre stânci ca să văd picturi rupestre indiene , nu mai merge să port costume elegante.

– N-aş putea fi decât de acord cu tine , îl spuse , știind foarte bine că nu se putea abține să nu îl înțepe nițeluș. Chiar dacă acum el încă se mai încrunta , o să se simtă reconfortat în hainele astea comode - și reconfortat înseamnă minunat. Confortabilul este un pas pe calea înseninării lui.

Vânzătoarea puse pe umeraș și împachetă cu

grijă costumul mult încercat al lui Adam.

– În noaptea asta , îi spuse Adam după ce plăti toată garderoba asta nouă de vacanţă , o să dormim la un hotel unde o să pot să-mi curăţ şi să-mi calc costumul.

Grozavă aventură , se gândi Lorna acrită. Să mergi cu o maşină cu o " cămaşă împăiată " a cărei singură preocupare este unde să-şi dea la curăţat costumul.

Reveniseră la maşină după ce traversaseră tot magazinul , încărcaţi cu cumpărături , când ea observă nişte saci de dormit de vânzare la raionul cu echipament sportiv.

Se opri şi lăsă jos sacoşele pe care le ducea.

– Adam , văd ceva de care o să avem nevoie.

El privi în direcţia în care se uita ea.

– Nu , spuse. O , nu.

– O , Adam , toată viaţa mi-am dorit să dorm sub cerul liber.

– Dar ai spus că dormim la Albuquerque în noaptea asta , ripostă el întunecat. Sunt o mulţime de hoteluri civilizate în Albuquerque.

– Am spus *lângă* Albuquerque.

– Ei şi ? Nu văd diferenţa. Poţi merge unde vrei şi să faci ce vrei după care putem găsi o cazare decentă şi să dormim în paturi adevărate.

– Ştii că oricum n-o să poţi dormi , îl mustră ea. Aşa că ce contează dacă nu dormi într-o cameră plicticoasă de hotel sau în aer liber sub un cer plin de stele ?

– Ne găsim în ţara şerpilor cu clopoţei ameninţă el. Şi noaptea se lasă frigul în munţii din jurul oraşului. Şerpii sunt atraşi de locurile închise , călduroase , cum ar fi de exemplu un sac de dormit.

– De unde ştii ? întrebă ea neîntrezătoare.

– Astrid este mama mea , îţi mai aduci aminte ? Când eram copil , m-a adus şi în zona asta. Ea a traversat o perioadă de revenire în mijlocul naturii pe vremea când nu aveam încă zece ani. Am dormit sub o *pătură din stele* , sublinie el ironic , de un număr de ori suficient de mare pentru a ajunge pentru tot restul vieţii.

– Bine , admise Lorna. Atunci înseamnă că am de a face cu un expert. Deci n-o să fie nici o problemă.

– Lorna , de ce insişti mereu să îmi iei cuvintele şi să le suceşti aşa încât să corespundă planurilor tale uşuratice ?

– Va trebui să dormim în aer liber , Adam , îi spuse ea solemn.

– De ce ?

– Pentru că voi primi următorul set de instrucţiuni după câte se pare , în mijlocul nopţii.

– *Cum adică* undeva în mijlocul nopţii ? Unde anume mai precis ?

– Ştii că nu pot să-ţi spun , îi răspunse ea.

În mintea ei completă : pentru că , de fapt , n-am nici cea mai mică idee.. Acum , ai grijă de sacii aceştia , dacă eşti drăguţ.

– Lorna...

– Vin imediat.

Capitolul 8

– Buletinul meteorologic anunţă ploaie cu o probabilitate de patruzeci la sută.

– Adam , nu mai fi aşa de pesimist. Nu se vede nici un nor pe cer.

– Furtunile din deşert pot apărea fără să poată fi prevăzute.

– Nu mai suntem în zona deşertului sau n-ai observat încă ?

– În ciuda pinului " pinon " care creşte pe ici pe colo , încă suntem într-o zonă semi-aridă. Furtunile pot apărea şi dispărea din senin.

– Bine. Când va începe să plouă ne mutăm în maşină.

– Îţi dai seama cât am condus pe drum nepavat ca să ajungem aici ? O să fie nevoie să trecem printr-o mare de noroi dacă o să plouă. Maşina mea nu este nici pe departe o maşină

pentru orice fel de teren.

– Deci , ar fi riscant să ne întoarcem. Acum, nu vreau să mai aud vreun cuvânt despre vreme. Ai înţeles ?

– Să nu spui că nu ţi-am spus.

– În nici un caz. N-o s-o spun niciodată.

– Şi în afară de riscul de furtuni cu ploaie , toată escapada asta nu are nici un sens.

– Cum adică , Adam ?

– Doar nu vrei să te cred că cineva ţi-a dat întâlnire aici într-un asemenea loc ?

– Crede ce vrei. Eu aştept... un mesaj.

La aceasta el , care stătea culcat pe sacul de dormit de cealaltă parte a focului de tabără scoase un mormăit dezaprobator şi rămase , din fericire , tăcut o bună bucată de vreme.

Lorna aşezată pe sacul de dormit şi acoperită cu o pătură luată din maşină , oftă mulţumită de tăcerea lui şi-şi petrecu mâinile pe după cap. Privi la stelele care păreau nişte găuri de lumină în ţesătura neagră a cerului.

Făcuseră tabăra lângă o stâncă mare la baza muntelui acoperit cu arbuşti , la capătul unui drum fără nume undeva la nord-vest de Albuquerque. Focul aprins de ei arse în linişte între păturile lor şi Lorna simţi căldura

cărbunilor aprinşi cum îi mângâia plăcut faţa.

Focul , ca orice alt subiect ales la întâmplare , devenise o punte de mulţumire între ei.

– N-avem permis , se agită Adam.

– Dar nu-i nimeni în jur pe o distanţă de mai multe mile. Probabil că nici nu avem *nevoie* de un permis , îi răspunse Lorna.

– Acum suntem la sfârşitul secolului douăzeci , Lorna. Trebuie să ai un permis ca să faci focul în orice loc acum. Şi , în definitiv , de unde crezi că o să facem rost de lemne ?

– E un copac prăbuşit pe marginea drumului pe care am venit.

– Adică vrei să spui să mă întorc şi să-l bag peste toate lucrurile din portbagaj ?

Ea refuza să se dea bătută.

– Te ajut dacă trebuie.

Aşa că , cu tot raţionamentul temperat a lui Adam , aprinseră focul. Ea admiră cât de priceput se dovedise el atunci când aşeză lemnele pe care le culeseseră de la pinul doborât şi ramurile de la ciulinii dezrădăcinaţi în loc de găteje.

– Cel puţin lemnele astea nu sunt umede , mormăi el iarăşi, când reuşi să le facă să se aprindă şi focul începu să trozească.

Pe măsură ce se lăsă noaptea peste munţi şi

aerul subţire deveni muşcător şi apoi chiar rece, ei terminaseră de mâncat sandvişurile pe care le cumpăraseră mai înainte ca să părăsească şoseaua principală şi băură şi ceai fierbinte din termos.

– Ce fel de mesaj ? întrebă Adam din sacul lui de dormit , tăindu-i Lornei reveria despre cele petrecute în ultimele ceasuri.

Lorna se aşeză mai comod evitând câteva pietre care îi intrau în spate.

– Nu-i aşa că este frumos pe aici ?

– Te-am întrebat dacă aşteptăm pe cineva ? insistă Adam.

– Aşteptăm... ceva neaşteptat răspunse Lorna.

Adam , care se întinsese pe sacul lui de dormit , se ridică în capul oaselor şi-şi petrecu braţele în jurul genunchilor. Conştientă de aceste schimbări , Lorna se întoarse în partea cealaltă , sprijinindu-şi capul în palmă şi zâmbind spre el peste cărbunii aprinşi.

– Haide , spuse ea , nu-i aşa de rău , ce zici ?

El o surprinse cu totul când îi adresă acel zâmbet încântător care lipsise atât de constant mai toată ziua.

– Nu , nu-i chiar aşa de rău , mărturisi el , înclinând capul şi căzând pe gânduri.

– Ştii , parcă o văd pe Astrid când stai aşa cu capul.

Cuvintele îi scăpară mai înainte ca să se gândească dacă amintind de mama lui nu-l va face să recadă pe gânduri.

Dar el nu se supără.

– Când ce ?

– Când înclini aşa capul. Chiar dacă nu mi-ai fi spus niciodată cum te cheamă , tot mi-aş fi dat seama că este o legătură într-un fel , deoarece semeni cu ea când faci gestul respectiv.

– Dar ai ştiut cine sunt din momentul în care ţi-am spus cum mă cheamă.

– Da.

– Pentru că Astrid ţi-a spus totul despre mine , nu-i aşa ?

– Da.

– În cadrul şedinţelor *grupului de într-ajutorare* , bănuiesc.

– Da. În grupul *nostru de într-ajutorare.*

– Ce ţi-a spus ea ?

– Adam , nu pot să-ţi spun. Ceea ce se spune în cadrul grupului rămâne strict confidenţial , altfel nimeni nu şi-ar spune deschis păsul.

– Am înţeles.

Bineînţeles că nu a înţeles. Absolut nimic. Şi Lorna ştia că ea poartă vina pentru acest lucru. Privi în lături o clipă , spre sud-vest , la dunga slab luminată care ar putea fi produsă de luminile oraşului Albuquerque. Când se uită iar la el , văzu că privea fix la foc , cu un zâmbet uşor.

– Când eram de zece ani , Astrid m-a luat în prima excursie în care am dormit în aer liber.

– Unde anume ? întrebă ea încet , bucuroasă că a ieşit din pasa gânditoare.

– Lângă L.A. , în pădurea Los Padres. Tocmai atunci ieşise din faza ei de beatnik.

– Astrid a avut şi o experienţă ca beatnik ?

Lorna nu putea să şi-o închipuie pe Astrid cea isteaţă şi somptuoasă într-o ipostază de beatnik.

– Spune orice ipostază , spuse Adam şi Astrid precis a avut-o.

Pe moment , nu mai spuse nimic , aşa încât Lorna întrebă :

– Şi cum a fost prima ta excursie cu dormitul în aer liber ?

– Un coşmar.

– O , Adam. Nu cred că a fost chiar aşa de rău.

– Nu ?

El își ridică ochii de la foc așteptând până când privirile lor se încrucișară.

– Vrei cu adevărat să-ți spun cum a fost ?

Ea dădu din cap.

– Cu amănunte.

– De ce ?

– Zău , Adam. Îmi ești drag și mi-e dragă și mama ta. Sunt întotdeauna gata să aflu ceva despre oamenii care îmi sunt apropiați.

El îi mai aruncă o privire suspectă , dar apoi privi la jarul roșu și începu să vorbească.

– Îmi amintesc cum conduceam amândoi spre limita zonei sălbatice Dick Smith. Se apropia noaptea. Cerul era portocaliu cu purpuriu spre apus. În amurg , Astrid parcă mașina la marginea drumului și-mi dădu păturile mele în timp ce își luase sub braț pătura ei.

Adam chicoti sec.

– Păturile alea erau chiar de pe paturile noastre de acasă , explică el. Eu , cel puțin , purtam tenisi și blugi. Mama avea o minijupă neagră , pantofi cu tocuri și ciorapi negri. Vezi , era decisă să urmeze drumul care i se năzărea , așa cum le făcea pe toate atunci.

Unul din buștenii care arsese parțial căzu

peste jar , aruncând scântei în spaţiul dintre ei. O bucată fumegândă de lemn se rostogoli dincolo de cercul de pietre care înconjura focul. Adam luă un băţ pe care îl folosise la aţâţatul focului şi împinse lemnul la loc pe jarul care mocnea.

– Şi , cum îţi spuneam , se făcuse aproape întuneric până când am terminat cu parcarea maşinii. Şi ea intră direct în lăstărişul de pe marginea unui râu secat. Eu , după ea. Merse cam o oră , cu tocuri înalte , cu rochia şi cu ciorapii rupţi în toate crengile , dar ei nu-i păsa. Cânta tot drumul. Cântece de Bob Dylan Vânare de vânt " şi " O dimineaţă în plus Când a obosit cu adevărat încât nu mai putea merge mai departe , s-a oprit şi a lăsat jos pătura pe pământul plin de pietre. Eu m-am oprit lângă ea. Eram teribil de *supărat* pe ea.

– Pentru că te târâse aşa în necunoscut ? întrebă Lorna.

El mormăi.

– Da , pentru asta. Şi pentru o mie de alte lucruri. Pentru că era diferită de mamele celorlalţi copii , pentru că nu servea masa la ore regulate , pentru că se îndrăgostea de alt om în fiecare zi, pentru că crea o aură de agitaţie în jurul ei în care eu nu puteam să fiu liniştit măcar

un minut , pentru că mă întrebam permanent , *ce-o să mai facă după asta* ? Unde o să mă mai ducă , ce o să mai spună în fața prietenilor mei încât să mă facă să mă simt jenat ? - nu că aş fi avut mulți prieteni , dar aşa , ca idee. Eram mereu în mişcare , mereu mergeam într-un loc mai bun , despre care ne lămuream că nu era mai bun decât cel dinainte...

Se opri brusc şi ochii lui , care fuseseră până atunci concentrați asupra trecutului , reveniră asupra Lornei privind-o peste jarul focului.

– În orice caz , când ea se oprea şi punea păturile pe pământ eu eram turbat.

– Şi după aceea ?

– Mă privea. Şi ştia că sunt furios. Ridica puţin din umeri şi spunea : Adam , aş fi vrut să fiu pentru tine mama pe care ți-o doreşti. Dar singura mamă pe care o ai este aşa şi nu pot face nimic s-o schimb. Mă străduiesc , fiule. Dar caut ceva. Şi până când n-o să găsesc , lucrurile vor sta puţin în aer în familia Gantry.

– Deci , până la urmă ai înţeles-o ? întrebă Lorna liniştit.

– Câtuşi de puţin , spuse Adam. Încă eram furios. Dar , cu trecerea anilor , am înţeles că ea a făcut întotdeauna tot ce a putut face mai bine

pentru mine. Nu era uşor , mai ales în vremea aceea , ca femeie să-şi crească singură copilul. Dar ea a considerat că nu se va abate de la responsabilitatea care o are faţă de mine.

Râse din nou , sec.

– Ea m-a luat cu ea , indiferent dacă o încurcam sau nu , până când am ajuns suficient de mare ca să am grijă singur de mine. Şi, totuşi, ea nu a încercat niciodată să se agaţe de mine. Am fost lăsat să stau singur acasă încă de la şaisprezece ani. Şi , imediat ce am împlinit optsprezece , m-am mutat separat , cu aprobarea ei.

– Înţeleg , deci , că , chiar dacă Astrid nu a fost mama care să corespundă gustului tău , în general ea a fost o mamă excelentă.

– Ideea este , completă Adam cu o privire superioară , enervantă , că n-am uitat niciodată ce mi-a spus cu ocazia excursiei aceleia. Acum o lună , când mi-a spus că o să se mărite cu Maxwell , mi-a arătat inelul şi mi-a zâmbit aşa cum zâmbeşte ea de obicei - misterios - cred că înţelegi ce vreau să spun ?

– Da , ştiu , spuse Lorna.

– Ea mi-a spus : "Băiete , cred că am găsit în fine omul căutat." Şi crede-mă că ştia ce spune

Lorna , zău aşa. După ani în şir de căutări , a găsit pe cineva cu care ar putea fi fericită pentru restul zilelor ei.

O privi fix pe Lorna , provocator , peste cărbunii care mocneau în foc , după care încheie.

– Şi acum , renunţă la tot.

Lorna îi răspunse la privire , simţind în interiorul ei acea durere izvorâtă din tandreţe. Tandreţe amestecată cu dorinţa permanentă de a-i spune tot adevărul. Nu ar mai avea grijă din cauza lui Astrid , dacă ar şti că ea nu doreşte decât să fie foarte sigură de un lucru : căsătoria cu Maxwell este o idee bună. Şi , dacă el ar şti adevărul despre Lorna , ar abandona-o în Albuquerque în zori şi s-ar reîntoarce la viaţa lui exemplar de ordonată.

– Mă gândesc... Ea se ridică şi se înfăşură în pătură ca să facă faţă aerului tot mai rece ,... că toată povestea aceasta cu mine îţi aduce aminte în mod neplăcut de vremea când erai un băieţel. Când erai cărat din loc în loc fără să ştii exact de ce.

– Şi eu m-am gândit la unele asemănări , răspunse Adam.

– Ce vârstă ai , Adam ?

– Treizeci şi şase.

El făcu ochii mici.

– De ce ?

– Deci primii şaisprezece ani din viaţa ta , ai fost sâcâit de căutarea de sine a lui Astrid.

– Da , cam aşa ceva. Unde vrei să ajungi ?

– Deci mai rămân douăzeci de ani când ai făcut exact ce ai vrut şi când ai vrut. Când nu ai avut de a face decât cu ordinea şi previzibilitatea.

– N-aş merge chiar atât de departe , interveni el repede. Viaţa nu este niciodată total previzibilă.

– Dar , în măsura în care ai reuşit s-o orientezi astfel , *a fost* previzibilă în ceea ce te priveşte , nu ?

– Nu-mi place încotro se îndreaptă această conversaţie.

– Pentru că ştii deja concluziile la care o să ajung.

– Atunci ce rost mai are să continuăm ?

Îi aruncă acea privire de culoarea jadului , dură şi de nepătruns precum o stâncă.

– Echilibrul , Adam , continuă ea amabil , confirmându-se încă o dată că avusese dreptate să nu-i spună tot adevărul , cel puţin pentru o vreme. Viaţa înseamnă mai înainte de toate echilibru. Şi tu ai fost cam prea mult timp calculat.

Adam găsi rolul de tenor care i se acorda în această conversaţie tot mai neplăcut.

– Nimeni nu poate controla prea mult propria sa viaţă.

Îi era silă de tonul său plângăreţ-justificativ.

– Poate , dacă îşi dă seama că viaţa îi devine uscată precum praful din palme.

Lorna vorbea referindu-se la viaţa ei , nu numai la cea a lui Adam.

Dar Adam nu ştia acest lucru şi acum , în urma acestei remarci , observă că atinsese ceva în interiorul lui ascuns şi că acel ceva parcă se strângea la această atingere.

– Viaţa mea nu este uscată asemeni prafului, îşi spuse sieşi cu hotărâre. Viaţa mea este ordonată. Viaţa mea este echilibrată.

Dar , din motive greu de definit , îi veni mereu în minte debaraua lui de acasă cu rândurile de pantofi lustruiţi , aranjaţi după culoare şi după cât de des sunt folosiţi , plasaţi pe un suport de lemn - pantofii pentru servici şi ocazii mai în faţă , încălţămintea de zi cu zi mai în spate. Văzu rânduri de umeraşe cu costume , fiecare umeraş agăţat ordonat. Cămăşile lui erau împăturite cu grijă , ca şi puloverele lui de altfel.

Eşti atât de perfect , Adam îi spusese cu un an în urmă o femeie cu care se întâlnea mai des. *Prea perfect. Şi complet auto-centrat. Eşti un amant minunat , aşa că trebuie să recunosc că voi regreta o parte din relaţia noastră. Dar , rămâne o altă parte din tine pe care ai ascuns-o mereu. Dacă cineva o să depăşească această reţinere a ta , nu sunt eu aceea , deoarece eu ar fi trebuit să fi reuşit până acum...*

Adam goni din minte amintirea cuvintelor pe care i le spusese fosta lui dragoste şi reveni în prezent observând că se uita fix la faţa înroşită de foc a aceleia care era sora secretă a mamei lui.

Lorna se înfăşurase în pătura din maşină , cu mâinile prinse pe genunchi , aşa că el nu putea vedea altceva decât faţa ei care zâmbea prosteşte , vârfurile pantofilor ei albi şi părul acela teribil. Se gândi cum simţise părul acela , strecurându-se ca un lichid mătăsos printre degete. Se gândi la sânii ei albi ca laptele în noaptea trecută , când îşi scosese tricoul peste cap şi aproape că îl înnebunise cu dorinţa ei de a părăsi orice urmă de reţinere pe care o avusese până atunci. Dorise să vină în interiorul ei , să-l conducă prin locul acela al abandonului

total pe care îl tot promisese fiecare privire a ei, încă de la început.

Afurisită eşti , Lorna Smith , gândi el privind-o cum răspundea la zâmbet. De ce oare, din toate femeile bine care sunt pe lume , s-a găsit o uşurică seducătoare ca tine să mă facă să-mi pierd controlul ?

Lorna îl privi şi ea , întrebându-se la ce oare se gândea el. Privirea lui era dură şi arzătoare , trimiţându-i mesaje contradictorii de furie şi de dorinţă în acelaşi timp. Nervii ei vibrau în ceva ce putea fi avertisment sau aşteptare. Zâmbetul îi pieri pe când se înfăşură mai strâns în pătură, simţindu-se dintr-odată nesigură pe sine şi vulnerabilă. Imagini din noaptea trecută îi treceau prin minte - mâinile lui Adam prin părul ei , buzele lui pe buzele ei , trupul lui frumos şi puternic pe care ea stătea călare.

O dorise nespus de mult. Nu profitase de ea tocmai datorită acestui extraordinar auto-control. Altfel ar fi putut s-o aibă oricând , recunoscu Lorna în timp ce-l privea cum o fixează. Şi dacă el ar decide să facă cu adevărat dragoste cu ea , *atunci ce se va face ea* ?

Lorna cea din imaginaţie putea gândi asemenea poveşti intime , dar Lorna cea adevărată în

nici un caz. Lorna cea adevărată se simţea ataşată de el şi avea o senzaţie care o făcea să înţeleagă că acest ataşament devenise incomparabil mai greu de desfăcut comparativ cu cel faţă de Jeoffrey , dezertorul.

O străbătu un fior şi Lorna se strânse mai tare în pătură. Poate , gândi ea , că ar trebui să-i fie recunoscătoare lui Adam Gantry pentru faptul că se autocontrola atât de diabolic.

În acel moment , Adam se eliberă de vraja privirii ei şi începu să-şi scoată cizmele şi jacheta din piele de oaie pe care o cumpărase în după-amiaza asta.

– Cred că am terminat cu discuţiile , spuse Lorna , căutând să pară liniştită , deşi se simţea o anumită strângere de inimă în vocea ei.

– Eu mă culc , spuse şi Adam. Poate că o să ai noroc şi o să adorm cu adevărat. Mai târziu , când o să primeşti vreun *mesaj*, nu va trebui să te chinui ca să n-ajung la el.

Lorna hotărî că cel mai înţelept lucru pe care îl avea de făcut era să nu mai comenteze şi să-l lase în pace. Îşi scoase şi ea cizmele şi jacheta şi se vârî în sacul de dormit. După câteva minute de vânzoleală , reuşi să se aranjeze într-o poziţie mai comodă printre pietricele şi pietre care o tot

incomodau. Undeva departe , ea auzi un urlet - un câine sălbatic sau un coyot care urla la luna argintie. După care , somnul îi veni greu ca o cortină a nopţii.

* * *

Undeva departe , cineva bătea într-o tobă. Bătaia era rară , fără un ritm anume. În visul ei, Lorna vedea un luptător apaş , dominând regiunea , superb , pictat cu vopsele de război şi cu pene , bătând în ritm de tam-tam cu o măciucă imensă.

Cineva o scutură şi strigă : Lorna , haide , trezeşte-te. Trebuie să fugim de aici.

Lorna mormăi şi se strânse mai tare sub pătură , căutând o poziţie comodă pe pietrele de pe sol.

– Lorna , haide. Începe ploaia.

Întărind aceste cuvinte apaşul din visul ei bătea toba cât putea de tare.

Lorna mormăi şi se întoarse pe partea cealaltă şi deschise un ochi.

– Ce-i asta ?

Adam o privea de sus.

– Un tunet.

Lorna se ridică în picioare. Încă era noapte. Deasupra capului stelele fuseseră înghiţite de norii de furtună care acoperiseră tot cerul. Veneau ca nişte valuri , urlând , ca un tren în plină viteză, acoperind felia subţire de lună , încât de abia se mai vedea. Fulgere scurte trozneau spre nord-vest , urmate de bubuiturile asurzitoare ale tunetelor pe care Lorna le auzise în vis. O clipă , cât îi trebui să se trezească , Lorna privi fix spre cer. Apoi , îşi dădu braţele în lături , de parcă ar fi vrut să îmbrăţişeze măreţia naturii cu mâinile ei fragile.

– O , Adam , strigă ea , nu-i aşa că este minunat ?

– Grăbeşte-te , ordonă Adam. Îşi strânsese deja sacul de dormit şi se îndreptă cu el spre maşină.

– Mai avem cinci minute după care o să înceapă să toarne cu găleata , îi spusese el peste umăr , pe când fugea spre maşină.

Lorna începu să-şi pună cizmele , dar se pare că nu reuşea să se mişte atât de repede cum voia Adam. După ce el îşi pusese sacul de dormit în maşină , reveni lângă ea.

– Haide.

Făcu aşa cum îi spusese el , sărind într-un

picior ca să ajungă la cealaltă cizmă. El , cu o viteză de necrezut , strânse sacul ei de dormit şi alergă iar la maşină în timp ce ea se lupta cu mânecile jachetei cu franjuri.

– Adam , puţină ploaie n-o să ne omoare , strigă ea veselă , scoţându-şi părul peste gulerul jachetei şi întorcându-şi faţa spre cerul sălbatic şi dezlănţuit.

În acel moment , cerul trozni şi o rafală de ploaie rece îi veni pe faţă. Şi se porni ploaia. Lornei nu-i venea să creadă. Era de parcă pompierii puseseră un furtun pe ea. Era aşa de uimită de iuţeala şi forţa dezlănţuită a ploii că, timp de câteva secunde, ea rămase ţintuită locului , fiind udată până la piele.

Apoi Adam o apucă de mână.

– Haide odată.

El începu să alerge spre maşină şi , pentru că o ţinea strâns de cot , ea era împinsă mereu înainte. Apoi el ocoli maşina şi se aşeză prin uşa din stânga.

Lorna stătea într-o baltă formată de părul ei, leoarcă , ca şi hainele ei , de altfel şi privea pe fereastră la peretele de apă care era luminat din când în când de săgeţile fulgerelor. Adam porni motorul şi dădu drumul la aerul cald.

Apoi începu să se dezbrace.

Își scoase o cizmă și apoi cealaltă și le aruncă pe scaunul din spate. Apoi blugii lui decolorați , Levis și apoi și cămașa lui în carouri. Rămase cu ciorapii , pentru că cizmele zdravene pe care le cumpărase îi feriseră de udătură. Lorna rămase cu gura căscată, uimită întrucâtva de abilitatea cu care se dezbrăcase în spațiul restrâns al mașinii și uimită , din nou , și de perfecțiunea masculină a trupului lui.

– Scoate-ți hainele , ordonă el. Ești udă până la piele.

Se pare că apucase să ia câteva lucruri din portbagaj , pentru că se întinse până la bancheta din spate și scoase o pereche uscată de blugi și o cămașă. Apoi se vârî în pantaloni , întorcându-se cu fața spre ea și-i prezentă un picior frumos format , păros și dur ca piatra și apoi celălalt. Îi trase pe el și-și închise fermoarul. Apoi își vârî mâinile pe mânecile cămășii , fără să-i mai încheie nasturii. Își lăsă o mână pe spătarul scaunului și se întoarse cu fața spre ea.

Lorna , care se lipise de ușă ca să-i permită să se îmbrace , se pomeni că se uită fix la pieptul lui lat și atletic scos parcă în relief de cămașa descheiată. În același timp , sesiză și faptul că

păcănitul acela care se auzea era propriul ei clănţănit din dinţi.

– Am spus , scoate-ţi lucrurile de pe tine.

El se ridică şi-i vorbi peste umăr căutând ceva pe bancheta din spate.

– Am luat o valiză din portbagaj. Sper să fie şi ceva călduros de îmbrăcat în ea , spuse el.

Continuând încă să clănţăne din dinţi , Lorna se uită iute la bancheta din spate unde văzu că iese la iveală o grămadă de lucruri din mătase şi satin. Alesese valiza cu lenjeria ei pentru luna de miere.

– Ce-i asta ? întrebă Adam , şocat. O valiză plină cu dresuuri?

– Cămăşi de noapte , îl corectă Lorna printre dinţi. Observă că dacă strânge din dinţi nu mai clănţăne.

– Mă abţin de la orice comentariu , spuse el, dând din cap.

– Chiar te rog , ripostă ea. Ar trebui să fie măcar un tricou sau două mai la fundul valizei.

Căută acolo şi scoase unul la suprafaţă.

– Foloseşte şi o pătură.

Pe când luă pătura în care fusese înfăşurată mai înainte , ea se simţi recunoscătoare pentru spiritul lui de prevedere. Nu uitase să o arunce în

maşină când adusese sacii de dormit în portbagaj.

Cu pătura şi tricoul în mâini , Adam se lăsă din nou în scaunul din faţă.

– Tot mai eşti îmbrăcată , o acuză el când o privi iar. Tremuri ca o frunză. Jos , totul , acum.

Lorna începu să-şi scoată jacheta udă şi apoi cămaşa albă , la fel de udă. Ajunsese la sutien , când Adam spuse mormăind :

– Nu te jena de sutien. Nici nu e prea mare aşa că nu-ţi mai face probleme.

Îi aruncă tricoul şi îl trase peste cap.

– Acum dă încoace picioarele , ordonă el. Pe rând , câte unul.

Încă năucă , îi întinse automat un picior. El scoase cizmele albe şi ude şi le aruncă în spate lângă ale lui. La fel procedă şi cu ciorapii ei subţiri.

– Picioarele-ţi sunt ghiaţă , mormăi el. Dar ne ocupăm acuşi de ele. Mai întâi însă pantalonii.

Ea îşi scoase pantalonii , cu mai puţină eleganţă decât o făcuse el , aşa i se păru ei , cel puţin. Odată scăpată de hainele ude şi cu radiatorul maşinii care încălzea interiorul observă că nu mai era nevoie să ţină dinţi

strânşi ca să nu clănţăne.

Râse încet , când el se apropie de ea acoperind-o în pătura mare şi călduroasă trăgându-i-o pe cap să-i usuce părul.

– Găseşti că este amuzanat , nu ? mormăi el, uscându-i părul.

– Tocmai mă gândeam că te pricepi mai bine decât mine să te dezbraci într-un spaţiu îngust.

– Şi ce-i amuzant în asta ?

Sprâncenele lui aurii se încruntară. Erau încă ude , ca şi părul de altfel. El emana un miros plăcut , aprecie ea. Un miros de fum, şi de ploaie , şi de bărbat.

Lorna se întinse din pătura care o acoperea.

– Ţi s-au zbârlit sprâncenele.

Cu degetele ei , uşor , îi netezi sprâncenele.

El îşi ţinu respiraţia , şi ea coborî degetele pe faţa lui , netedă de parcă ar fi fost dăltuită în piatră , spre gât şi apoi spre părul umed şi aspru de pe piept. Pielea lui era atât de caldă şi elastică pe sub cârlionţii de pe piept , încât îşi aduse aminte de seara precedentă.

– Şi aici eşti puţin ud.

Degetele ei se prinseră în părul lui creţ. Vocea ei căpătă un ton răsfăţat. Nu îşi dădu

seama cum de ajunsese la acest ton , pentru că nu o făcea special.

Adam o apucă de mână. O ţinu strâns în mâinile lui şi o privi intens. Foarte stăpân pe sine. Apoi îi dădu drumul şi se lăsă pe scaunul lui.

Lorna îşi dădu seama în acelaşi timp cu el că nici unul din ei nu mai respira. Pe fundalul zgomotului făcut de ploaia care cădea pe capota maşinii , se auzi sunetul aerului inspirat de amândoi în acelaşi timp.

– Dă-mi piciorul , spuse el.

– Adam , eu... se pomeni ea vorbind. Şi apoi nu mai putu să continue. Avea prea multe de spus. *Adam , te doresc. Nu sunt ceea ce crezi tu că sunt. Adam , eu cea adevărată sunt speriată. Adam , vrei să... Adam , m-ai mai dori dacă ai şti...*

El întrerupse aceste cuvinte pe care ea nu avusese curajul să le pronunţe.

– Lasă-mă să-ţi frec picioarele. Trebuie să te încălzeşti , Lorna , îi spuse el cu o înţelepciune calmă. Nu putem pleca de aici până în zori. Chiar dacă ploaia ar înceta mai devreme , drumurile astea înnoroiate s-ar dovedi ceva dezastros. Pe zi, voi putea măcar să văd cu ce am de-a face. Şi nu

pot să ţin motorul pornit toată noaptea consumăm benzina.

Ezitând , ea se răsuci în scaun şi îşi ridică picioarele goale , plasându-le în poala lui. Coapsele tari emanau căldura prin stofa blugilor, o căldură de pâine coaptă.

– Eşti cald. Ea spusese asta cu simplitate , fără vreo urmă de cochetărie.

Un zâmbet apăru în colţul buzelor lui , un zâmbet binevenit pentru că ea ştia că venise de la sine.

– Cum reuşeşti s-o faci ? spuse el amuzat , după care începu să-i maseze picioarele cu mâinile lui mari şi puternice , făcând să circule din nou sângele prin vine.

– Ce să reuşesc ?

Ea se gândea cât de plăcut este când el îi masa laba piciorului şi apoi fiecare degeţel , cât de îndreptăţit era s-o facă. Doar noaptea trecută ea îl masase. Acum era rândul lui să facă acelaşi lucru.

– Uneori , îmi pari o cu totul altă persoană , explică el.

Lorna înghiţi în sec şi aproape că îşi trase piciorul îndărăt. Dar el îl ţinu bine şi continuă să-l maseze atât de plăcut.

– Altă persoană ? îndrăzni ea să întrebe.

– Da , cineva timid. Cineva foarte puţin sigură de ea ca femeie.

Lorna îl privi intens. Înlăuntrul ei se ducea o luptă cumplită.

Spune-i acum , îi spunea o voce din mintea ei.

Totul va fi pierdut , dacă o faci acum , se auzea o altă voce în spatele ei.

Mâna lui o făcea să se simtă minunat , aşa cum îi mângâia piciorul. Timpul petrecut împreună fusese atât de scurt. Şi anumite momente fuseseră absolut minunate. Încă vreo câteva zile măcar , un timp al lor. Să fie şi ea femeia care nu a putut niciodată fi în viaţa reală. Preţul plătit pentru aceasta era însă continuarea minciunilor. Dacă i-ar fi spus adevărul , mai mult ca sigur că peste câteva zile totul s-ar termina mai înainte chiar ca să înceapă.

Lorna îşi întoarse repede privirea spre fereastră.

– Uite , ai dreptate , ploaia a stat.

El îi masă călcâiul şi ea ştia că o privea în acelaşi timp întrebător. Nu-i mai spuse nimic , dar continuă să privească pe fereastră.

Adam înţelese tăcerea ei ca o recunoaştere că a ghicit corect.

– Lorna , vreau să-mi spui ceva , spuse el după un moment ,

Ea se întoarse spre el.

– Adam , nu pot...

El ridică o mână.

– Lasă-mă să termin.

Acum era rândul lui să privească într-o parte.

– Uite , m-am gândit la ce mi-ai spus în noaptea asta. Şi poate că ai dreptate. Poate că este ceva în viaţa mea care-mi lipseşte. Şi poate că nu ar fi rău dacă m-aş lăsa condus de cineva câteva zile.

Lorna stătea încremenită , fără să aibă măcar curajul să creadă ceea ce auzea.

– Totuşi sunt trei probleme pe care aş vrea să le lămuresc , continuă el , întorcându-se în fine cu faţa spre ea.

– Care ?

Acest cuvinţel pe care ea se străduise să-l pronunţe cât mai liniştit se auzi plin de speranţe ascunse şi de emoţie. Încă cinci zile , se gândea ea , eu şi Adam şi un ţinut întreg de explorat !

– Întâi , spuse el sec. Trebuie să ştiu.

O fixă cu privirea , sfredelind-o cu ochii , căutând adevărul curat.

– Este ceva necurat cu grupul acesta în care eşti amestecată tu şi mama mea ? Vreo activitate ciudată , *orice* evaziune fiscală, fraudă... comerţ cu droguri. Orice. Vreau să ştiu adevărul, Lorna. Şi dacă mă minţi , poate că n-o să ştiu ce-mi ascunzi , dar voi putea să-mi dau seama că nu eşti cinstită.

Măcar de data asta ea putu să-l privească în ochi şi nu se temu că o să afle că nu-i spune adevărul.

– Nimic , Adam. Nimic ilegal. Îţi jur.

El oftă şi ea sesiză că era un oftat de uşurare.

– Văd limpede că crezi ceea ce mi-ai spus. Atunci orice activităţi negative s-ar putea petrece , tu cel puţin nu eşti implicată în mod conştient.

Lorna făcu un efort fantastic să îşi stăpânească exasperarea.

– Adam , nu *cred* , *ci ştiu precis.*

El dădu din mână.

– Bine. Ne învârtim în cerc pe această temă de două zile , aşa că mai bine s-o lăsăm baltă o vreme. Nu o să mai pun problema până când această vacanţă , cum insişti tu s-o numim , nu se va termina. De acord ?

– Absolut de acord.

În mintea ei , ea vedea săptămâna minunată care îi aştepta.

– Problema numărul doi , spuse el.

Lorna se aşeză mai bine în scaun.

– Te ascult.

– Vom călători împreună , explică el. O să-mi spui unde mergem şi am să te duc acolo fără să comentez. Voi căuta chiar să fiu vesel.

– Perfect , nu se mai putu ea abţine.

– Dar , spuse el.

– Ascult.

– Punctul numărul trei este că nu vom fi îndrăgostiţi.

Lorna simţi că îi ia faţa foc la modul brutal în care pusese problema. Se bucura că întunericul nopţii ascunsese reacţia ei de vederea lui.

– Vrei să spui că trebuie să încetez să te mai seduc , asta e ?

– Sunt prea multe secrete faţă de mine , Lorna. Nu m-aş simţi bine dacă aş face dragoste cu o femeie pe care nu o cunosc. Şi nici faţă de tine nu ar fi bine. Sper că poţi înţelege asta.

– Bine.

Lorna îşi drese glasul. O parte a ei era încântată , pentru că ştia că intimitatea fizică

dintre ei ar putea fi teribil de periculoasă pentru ea. Totuşi , Lorna cea rea se întreba cât va rezista el în condiţiile în care va fi cu ea clipă de clipă timp de mai multe zile în continuare.

– Da , bine , spuse ea în cele din urmă. Înţeleg.

– Pe scurt , repetă el , vreau să spun fără relaţii sexuale.

– Am auzit , fără relaţii sexuale , spuse ea calm. Dar vreau să te odihneşti bine dacă vei avea atâta de condus.

– Nu-ţi face griji , mă descurc eu.

– Nu este suficient să te descurci. Va trebui să dormi.

– Unde vrei să ajungi ? o privi el îngrijorat.

– Porneşte motorul şi lasă spetezele scaunelor pe spate.

Ea aruncă pătura şi trecu în scaunul din spate , sărind peste spătar. Apoi începu să arunce toate hainele ude pe scaunul din faţă.

– Lorna , te-am rugat...

Ea apucă valiza cu lenjerie şi o plasă în scaunul gol de lângă ea.

– Pune scaunele cum ţi-am spus , îi ordonă ea , şi vino încoace.

El se întoarse şi o privi mustrător.

– Lorna , parcă ne-am înţeles...

– Of , termină odată. Nu te voi corupe , pentru numele lui Dumnezeu. Vreau numai să fiu sigură că o să dormi.

– Cum ?

– Vom dormi împreună.

– Ce soluţie mai e şi asta ?

El o privi de parcă ea nu mai era în toate minţile.

Exasperată ea îşi puse mâinile pe coapse şi stătea sfâşiată între cele două scaune culcate.

– Adam , ai adormit cu mine alături noaptea trecută. Pun pariu că vei putea să o faci şi acum. Cred că îţi place să dormi cu mine.

El scutură din cap , cu o privire acuzatoare.

– Of , Adam. De ce nu poţi să renunţi la gândul că orice lucru care nu are o logică trebuie neapărat să genereze o suspiciune ? Deci , îţi place să dorm cu tine , şi ce-i cu asta ? Nu mai analiza atâta situaţia. Fii fericit că măcar în noaptea asta vei putea să te odihneşti.

El întoarse capul într-o parte şi ea era acum sigură că îl convinsese.

– Aranjează scaunele , Adam. Şi vino aici lângă mine.

Făcu aşa cum îi spusese fără să mai scoată un

cuvânt. Cincisprezece minute mai târziu , stătea cu capul pe pieptul lui ascultând bătăile inimii lui şi ritmul blând al respiraţiei. Nu era însă în stare să nu se mai gândească la promisiunea pe care i-o făcuse că nu vor face dragoste în zilele următoare.

În definitiv , este mai bine aşa , se linişti Lorna cea adevărată.

Dar Lorna cea rea nu părea resemnată.

O să fii al meu în următoarele douăzeci şi patru de ore , îşi promitea hotărâtă seducătoarea, punând posesiv mâna deasupra inimii lui.

* * *

Lorna şi Adam ajunseră la Albuquerque la puţin timp după prânz în ziua următoare. Lorna nu a ridicat nici cea mai măruntă obiecţie când Adam a luat o cameră la un hotel de lux. Luară împreună un apartament cu două dormitoare şi o sufragerie.

El o lăsă să se desfete în baia cu săruri de căpşuni şi se duse să găsească un garaj , ca să vadă ce-i cu fisura ciudată care apăruse pe şasiul maşinii , după ce se izbiseră de ceva tare într-o groapă plină de noroi pe drumul de întoarcere

spre civilizaţie. În timp ce se ocupau de maşină, Adam îi telefonă lui Manny Mc Gill.

– Îmi pare rău , Adam , dar n-am găsit nimic murdar , îi comunică Manny. Tot ce am putut afla este că e o duduie drăguţă , corectă , care îşi achită notele de plată chiar mai devreme. Există într-adevăr o librărie şi Lorna Smith este proprietara ei. Are două surori , trei nepoţei şi o nepoţică. Părinţii ei sunt Domnul şi Doamna America de Provincie. Face parte dintr-un grup de într-ajutorare alături de mama ta , dar atât, este un grup de femei care chibiţează problemele reciproce. Singura informaţie mai călduţă pe care am putut-o afla este că Lorna asta tocmai a fost părăsită de către logodnicul ei. Cu toate acestea , ea a plecat în călătoria de nuntă , la Palm Springs. Angajaţii ei speră să se întoarcă peste o săptămână sau două.

– Manny , îi spuse Adam , această femeie nu este tipul de femeie care să se mărite oricum. Şi dacă ar fi aşa , fac pariu cu tine că ea ar fi cea care ar părăsi partenerul.

Dar , în acelaşi moment , începu să i se clarifice toate aspectele. Îşi aduse aminte de valiza Lornei plină cu lenjerie exact de genul lună de miere , de faţa ei spălăcită de pe permisul de

circulaţie şi de cum se autodenumise chiar ea , când stăteau în faţa autoservirii din Arizona şoricel.

– Deci , concluziona Manny , poate că ai de-a face cu o impostoare.

– Nu , spuse Adam , gândindu-se la arta lui Astrid de a coafa şi de a usca părul. Cred că este într-adevăr ea. La ce trebuie să mă gândeasc acum este însă ce am eu de făcut.

* * *

Când Adam se întoarse mai înainte de ora cinci , Lorna era gata îmbrăcată pentru a ieşi seara în oraş. Îi spuse că arăta minunat , că maşina era în ordine , ca nouă , după care dispăru cam o jumătate de oră în baia lui.

Ieşi de acolo îmbăiat şi ras şi , mai ales , zâmbind. Pe când o întrebă ; " Şi acum unde mergem ? " , Lorna îşi dădu seama că el avea de gând să-şi respecte promisiunile. Va merge unde vrea ea şi fără să crâcnească.

Hotărî deci să viziteze Oraşul Vechi , partea spaniolă a modernului oraş Albuquerque , care pulsa de viaţă. Adam era grozav de amabil , aşa încât vizitară biserica San Felipe de Neri şi

galeriile din Plaza Oraşului Vechi. Când începu să se întunece, gustară nişte *arroz con pollo* într-un restaurant mexican foarte plăcut.

– Ai obosit ? întrebă ea , când ieşiră din restaurant.

El îi zâmbi.

– Nu , de ce ?

– Nu ştiu. Pari cumva dus pe gânduri.

– Mă gândeam.

O luă de mână , fără să mai manifeste acea prudenţă pe care o arăta de obicei când o atingea. Încântată de plăcerea pe care o simţea de fiecare dată când el o atingea , ea îşi prinse degetele în degetele lui.

– Presupun că vrei să dansezi , spuse el.

Dar ea nu voia să danseze. Voia doar dă fie singură cu el , deşi ştia că o asemenea dorinţă însemna să-şi încerce norocul încă o dată.

Îi răspunse :

– Nu cred. Nu dansez. Nu în seara aceasta.

– Atunci , mergem la hotel ?

Ea dădu din cap. Pe drum spre maşină el îi ţinu în continuare mâna. Porniră în linişte pe străzile puternic luminate, schimbând câteva cuvinte doar în timp ce Adam parca maşina , sau în lift, sau chiar şi după ce intrară în apartament.

Barul cu băuturi din sufragerie , bine asortat, avea şi o sticlă de şampanie bună , într-o frapieră de lângă tejgheaua acoperită cu marmură.

Adam îi oferi un pahar. Ea acceptă şi privi cât de elegant scoase el dopul şi turnă lichidul spumos în cele două pahare de cristal cu picior înalt.. Când el îi întinse paharul , ea se gândi deodată la Astrid , care exact cu trei nopţi mai înainte îi propusese să bea pentru " Lorna Smith cea nouă ".

Adam ridică paharul.

– Închin pentru tine , Lorna Smith , spuse ca un ecou al cuvintelor lui Astrid. Indiferent cine eşti cu adevărat.

Zâmbea cald, Nu era nici o nuanţă de ironie în urarea lui. Şi cu toate acestea Lornei îi venea să plângă.

Sorbi înghiţitura obligatorie după care puse jos paharul.

– Cred că o să mă culc.

El ridică din sprâncene.

– Singură ?

Lorna îşi drese glasul.

– Da , vreau să spun...

Ea ispiră adânc şi-şi porunci să nu se mai bâlbâie ca o şcolăriţă.

– Tu ai cerut două dormitoare , îţi aduci aminte ?

El dădu din mână de parcă ar fi fost un moment neinspirat.

– Ştii că nu pot dormi fără tine. Şi îmi închipui că mâine o să mă alergi cu maşina prin toată ţara. Trebuie să mă odihnesc ca lumea. Măcar pentru siguranţa circulaţiei pe autostradă.

Făcu un pas spre ea. Ea se uita fix la gulerul deschis al cămăşii lui şi la pielea gâtului lui puternic. Se gândea cât de catifelată era această piele. Şi cât de minunat este să o atingi.

– O să te ajut la condus , se pomeni ea spunând.

– Dar mie îmi face plăcere să conduc.

Gura lui senzuală , frumoasă se mişca încet, zeflemitor.

Lorna îşi dădu seama că se sprijinea de el. Îşi reveni şi se dădu înapoi.

– Mă duc la culcare , Adam , spuse ea hotărâtă.

El zâmbi.

– Somn uşor , Lorna.

Dar somnul nu venea. În schimb , Lorna stătea în patul ei şi se gândea ce naiba se întâmplase.

După ce se dusese să repare maşina după prânz , Adam se comporta ciudat. Fusese atât de drăguţ , delicat şi incredibil de amabil , mergea cu plăcere oriunde cu ea. Şi culmea , mai părea şi încântat. N-ar spune că se prefăcea că se simte bine.

Lorna simţi un fior , deşi în cameră nu era răcoare.

Era ceva care , fără să poată spune cu precizie unde şi cum, schimbase raporturile dintre ei. Se întâmplase ceva , şi acum , chiar dacă ea stabilea unde merg şi ce fac , de fapt nu mai dirija nimic.

Se petrecuse ceva cu Adam din după-amiaza asta. Ceva deosebit. Dispăruse senzaţia de frustare. Era ca şi cum el hotărâse cu adevărat să se relaxeze - ceea ce era exact dorinţa Lornei - dar nu-şi dădea seama de ce ea devenise acum nervoasă.

Stătea în pat , sprijinindu-se de tăblia patului.

Nervoasă , fără să-şi dea seama exact de ce, ea îşi aranjă bluza de mătase a pijamalei , care se răsucise în jurul taliei. Materialul fin alunecă mângâietor pe piele şi o făcu să se simtă şi mai nervoasă.

Lorna aprinse lampa. Camera luminată arăta

superb. Pereţii de un galben pal cu dungi erau tapetaţi. Mobila era din lemn de mahon scump. Cuverturile de pat de aceeaşi culoare ca şi tapetul o acopereau în bumbacul cel mai moale şi mai plăcut mirositor. Pe masa lustruită din faţa uşilor care dădeau într-un balconaş , se afla o vază de cristal cu flori proaspăt culese. Lorna lăsase uşa de sticlă întredeschisă şi o briză uşoară adia printre perdele.

Era o cameră făcută parcă să îţi liniştească simţurile. Şi totuşi Lorna era în continuare nervoasă. Stinse lumina , hotărând că preferă mai degrabă luminile delicate ale oraşului ce străbăteau prin perdele , decât lumina tare a lămpii.

Stătu o vreme în semiîntuneric şi apoi se trezi dând cuvertura la o parte şi punând un picior jos.

Nu mai trebui să se gândească ce să facă , deoarece uşa de la sufragerie se deschisese.

Lorna înghiţi în sec.

– Adam ?

– Mi-am schimbat părerea , răspunse el , cu faţa încă în umbră , în timp ce braţele şi umerii lui puternici erau conturaţi de lumina gălbuie din spatele uşii deschise. El purta pantalonii unei pijamale în dungi , pe care şi-o

cumpărase în ziua precedentă.

– Referitor la ce ?

Vocea ei era ştearsă , profundă de parcă ar fi venit de undeva din afara ei.

– Înţelegerea noastră.

El părăsi pragul uşii şi se apropie , se auzea zgomotul tălpilor picioarelor lui de covorul pufos şi alb ca laptele.

– O , murmură ea fără rost. Apoi nemaiştiind ce să facă , îşi vârî picioarele sub cuvertură şi îi făcu loc să se poată aşeza pe marginea patului. Se aştepta ca el să înceapă să-i pună iar întrebări , să vrea să ştie cine era ea de fapt şi unde a fost Astrid şi ce se întâmplă în general.

Lorna îşi lăsă capul pe spate pe tăblia curbată a patului somptuos. Privi la tavanul pe care se proiectau atâtea umbre. Hotărî să-i spună totul. Să clarifice toate problemele , imediat ce el o va întreba.

Dar el nu spunea nimic. Şi apoi întinse o mână şi ea simţi mângâierea dulce a degetelor lui care coborau de-a lungul gâtului ei delicat.

Lorna oftă , încet şi îşi ridică puţin capul ca să-l poată privi. El îi răspunse cu o privire fixă , în timp ce degetele lui îi desfăceau cu pricepere nasturii de la bluza pijamalei.

Abia atunci înţelese ea exact la ce parte a înţelegerii lor se referise el.

Înţelese de asemenea că nu va întreprinde nimic ca să rupă vraja acestui moment. Mai tîrziu, o să afle şi adevărul. Dar nu acum , nu în seara asta...

– Adam , ai de gând să faci dragoste cu mine ? se auzi ea întrebând în timp ce nasturii continuau să alunece din butoniere.

– Da.

Capitolul 9

Adam dădu la o parte bluza de mătase şi Lorna simţi aerul nopţii mângâindu-i pielea sânilor.

– Ai idee cât eşti de frumoasă ? întrebă el.

– Chiar sunt ?

Privi spre sâni. Luceau ca alabastrul în lumina pală , în timp ce sfârcurile se întăreau pe măsură ce îi creştea dorinţa.

El chicoti.

– Eşti.

Ea privi spre el şi-i întâlni din nou ochii. Privirea lui era somnolentă , plină de promisiuni şi dulci pasiuni.

El plecă uşor capul lui auriu spre ea şi o sărută pe unul din sânii plini. Inima ei , care până atunci bătea foarte iute , îşi reduse pulsul de parcă i s-ar fi îngroşat sângele , care acum circula

prin vene cu viteza dulce a mierei.

Îi luă capul în mâini , conducându-l , încântată de senzaţia de mătase pe care i-o dădea părul lui în palme şi prin degete. Gura lui se deplasa încet tot mai jos până ajunse la sfârc.

Mierea din vinele ei se topi parcă şi ea gemu când el o sărută , la început mai delicat , apoi tot mai insistent , până când se simţi întoarsă pe dos de pasiunea dogoritoare şi exigentă a gurii lui.

Apoi , deodată , buzele lui încetară tortura aceasta minunată. Ea îl apucă mai strâns de capul său auriu , nedorind să-i dea drumul. Ca răspuns la dorinţa ei de senzaţie , gura lui se lipi de celălalt sân şi îi acordă aceeaşi atenţie erotică înnebunitoare ca şi la primul.

Simţurile ei se învârteau ca într-un dans de delicii tot mai extraordinare. Lorna gemea tare. Adam îşi ridică acum gura de pe sân. Mângâindu-l pe cap , Lorna îl privi în ochi. Buzele lui erau umede şi pline de dorinţa de a face plăcere.

– Îţi place ? întrebă el , cu o voce aspră şi catifelată în acelaşi timp.

– Îmi place.

Murmura încântată exprimând exact ceea ce gândea , mâinile ei coborându-se să-i mângâie

umerii. Nicicând în viaţă nu se simţise atât de liberă , capabilă să răspundă aşa cum îi dicta corpul şi inima. Şi toate astea pentru că devenise o cu totul altă persoană. O altă personalitate minunată care îşi controla uimitor simţurile , o femeie care ştia cum să dea şi să primească fără ezitări sau senzaţii de vinovăţie.

Oftând , sub efectul sensibilităţii crescute a fiecărui nerv datorită plăcerii voluptoase , Lorna îşi lăsă mâinile să simtă braţele musculoase alunecând până la cuvertura cea galbenă. Apoi se lăsă cu faţa în jos pe perne , arcuindu-şi spatele ca o pisică când cere să fie mângâiată.

– Mai sărută-mă o dată acolo , Adam , spuse ea.

El zâmbi.

– Eşti lacomă.

– Da , sunt lacomă în ceea ce te priveşte.

El se aşeză lângă ea , ridicâdu-se puţin cât să poată da la o parte grămada de cearşafuri şi pături. Privindu-l cu curaj drept în ochi , Lorna se juca cu părul care se răsfirase în toate părţile pe pernele din jurul capului.

– Te rog , mai sărută-mă acolo , Adam insistă ea.

– O să te sărut. Imediat.

– Promiţi ?

– Jur. Dar , mai întâi...

Felul tărăgănat în care pronunţase cuvintele era foarte insinuant.

Lorna adora asemenea insinuări.

– Da. Spune , Adam. Orice vrei.

Privirea lui o studie din cap până în picioare, de la părul ei proaspăt spălat până la degetele de la picioare.

– Pijamaua asta este foarte drăguţă.

– Dar ?

– Dar partea de sus îţi acoperă braţele şi umerii...

– Şi ?

– Partea de jos îţi acoperă picioarele.

Fără să se mai ruşineze ea îşi ridică picioarele de pe pat.

– Atunci scoate totul.

Dinţii lui străluciră atunci când puse mâna pe elasticul pijamalei ei de mătase. Lorna oftă scurt când simţi căldura şi tăria palmelor lui pe pielea ei dezvelită.

Degetele lui mari se strecurară pe sub elastic şi apoi ajunseră sub ea. Se ridică puţin ca să-i uşureze munca în timp ce mătasea fâşâia pe măsură ce îi scotea pijamaua de-a lungul

picioarelor până la degetele mici.

– E mai bine acum ? întrebă ea.

– Mult.

El îi privea picioarele , mângâindu-le cu privirea de parcă ar fi pipăit-o.

– Acum partea de sus , spuse el.

Ascultătoare , ea se ridică din nou. El apucă gulerul pijamalei şi începu s-o tragă de pe umeri. Dar ca să facă acest lucru trebuia să vină mai aproape de ea , cu suflarea lui caldă la ceafa ei.

Dându-şi părul la o parte , Lorna întoarse privirea spre el. Ceea ce a urmat după aceea a uimit-o prin frumuseţea scenei.

Un sărut. O atingere a buzelor , dar această atingere era atât de dureros de dulce încât Lorna se întreba dacă va mai avea vreodată ceva asemănător.

El îi şopti numele aproape de buzele ei şi ea inspiră cuvintele lui. El continua să o sărute cu uşoare muşcături , respira împreună cu ea acelaşi aer , în timp ce îi scotea pijamaua de pe braţe , după care o lăsă să cadă pe jos.

Apoi o lipi de el , sărutând-o şi mai profund şi frecându-se de ea într-un fel care-i făcea o plăcere enormă , aşa încât perii aspri de pe

pieptul lui îi acopereau sânii moi torturându-i în mod plăcut.

Îşi dădu capul pe spate , desprinzându-se din sărutul dulce , dar nu pierdu mult deoarece imediat simţi cum gura lui îi descoperă ceafa , locul minunat dintre clavicule şi , în cele din urmă , sânii ei plini. Oftă şi gemu oferindu-se pradă buzelor lui, zbuciumându-se de plăcere în strânsoarea braţelor ce o cuprindeau.

Curând mâinile ei agitate descoperiră elasticul care îi ţinea pantalonii de la pijama. Cu încurajări nerostite , dornică să fie răscolită şi în alte zone , chiar dacă pierdea senzaţiile date de gura lui pe sâni , îl împingea în jos , forţându-l să stea pe genunchi pe patul de lângă ea.

În camera întunecoasă se auzea râsul repezit al bărbatului şi al femeii , în timp ce ea îi dădea jos pijamaua , peste coapsele lui tari şi o lăsă să cadă pe podea , alături de pijamaua ei. Nu mai avea nimic pe el.

Lorna îl privi , gândindu-se că fiecare părticică din el era aproape perfectă.

El chicoti iar.

– Poftim ?

Ea îl privi în ochii pe jumătate închişi.

– Totul. Eşti perfect.

Îl atinse. Era un gest foarte natural.

– Tot.

Mâna ei îl cuprinse.

Adam gemu şi-şi dădu capul pe spate mormăind ceva ca o înjurătură scurtă.

Lorna continua să-l încerce.

– Îţi place aşa ? îl întrebă.

El nu răspunse. Nici nu mai era necesar. Felul în care răspundea la atingerea ei îi spunea exact că era la mâna ei.

– Adam ?

El mormăi ceva în loc de răspuns.

– Îţi aduci aminte de camera de motel din Winslow ?

El mârâi iar.

– Îţi aduci aminte cum stăteam deasupra ? Crezi că am mai putea face la fel ?

Un moment ea încetă să-l mai atingă ca să poată să-l privească în ochi. El profită de ocazie ca s-o salte deasupra lui , cu spatele , dându-i în felul acesta un răspuns fără cuvinte. Şi apoi începu să tragă în jos triunghiul minuscul de mătase de pe coapse, peste fund până jos pe podea.

Ea se întoarse spre el , dar el o opri. Ochii lui aveau acea privire profundă , absolut calmă pe

care ea şi-o amintea atât de bine din noaptea trecută , în munţi , când el o luase în braţe în maşina bătută de ploaie şi când o oprise să-l mai atingă.

Acum însă , era cu totul altă situaţie. *El* nu-i mai dădea voie să-l atingă deoarece el voia s-o mângâie.

Ceea ce şi făcu. Privind-o fix , o mângâia în timp ce ea stătea deasupra lui , făcând aceleaşi mişcări pe care le făcuse şi ea mai înainte. Ea se contorsiona şi se zbuciuma , aşa tare , pierdută în magnificienţa de senzaţii generate de mângâierea lui , încât , până la urmă îşi dădu capul pe spate lăsându-se complet în voia vrăjii senzaţiilor primare.

Dincolo de perdelele transparente , oraşul Albuquerque strălucea ca o casetă cu bijuterii în mâinile unui desperado. Dar în camera întunecată , nu erau decât un bărbat şi o femeie.

Când în cele din urmă el simţi că este gata să-l primească , o aşeză deasupră-i. Ea se lăsă peste el , primindu-l cu totul şi oftatul lui în momentul unirii lor nu fu decât ecoul celui scăpat în acelaşi timp de ea.

Ea se ridică sub impulsul mişcărilor lui sălbatice şi intră în ritmul dat de el. El îi spunea

multe - trăznăi - la ureche , lângă gura ei care cerea o sărutare , în părul ei care cădea în cascade necontrolate pe pieptul său care se umfla.

Era o nebunie. Pentru amândoi. O eliberare pe care fiecare din ei o dorise din totdeauna. Şi acum , uniţi în cel mai vechi dans din lume , ei se apropiau de eliberare. Dansul avea mii de ritmuri diferite , se topea şi se schimba fără preludii aşa că nici unul din ei nu mai ştia cine dirijează şi cine este condus.

În timp ce la început ea era deasupra , veni şi momentul când el vei sus , iute şi cu forţă. Şi ea se bucură de fiecare părticică din el , cerând grăbită şi mai mult , ţinându-l strâns lângă ea , în timp ce inima lui bătea nebună şi nestăvilită la pieptul ei.

Momentul culminant veni însă pe încetul când se priviră ochi în ochi. Atunci ritmul se stabili de la sine , ca o furtună care se apropie , coborând din munţii cei înalţi peste valea însetată care o aşteaptă.

Lorna nu se putu abţine să nu îi strige numele , de mai multe ori , când simţi marea eliberare. Se agăţă de el , strâns , întrebându-se mirată cum ar fi putut supravieţui fără braţele

lui Adam Gantry ca s-o susţină şi fără atingerea lui eliberatoare.

În cele din urmă , stăteau lipiţi unul de celălalt , inimă lângă inimă. Şi Lorna zâmbi în întuneric. Respiraţia lui Adam era înceată şi regulată. Adormise buştean.

* * *

Din acel moment , nu şi-au mai făcut probleme cu aşa zisele camere separate. Agăţau semnul " Do Not Disturb " pe uşă indiferent în ce cameră stăteau şi treceau imediat la eliberarea reciprocă. Apoi , mai târziu , când mai slăbiră pasiunile , Lorna dormea în braţele lui.

Mai mult de o dată , puţin înaintea ivirii zorilor , ea se trezea încălzită de căldura trupului lui.

Asta era , gândea ea , adevărata fericire. Aceasta era dragostea şi slavă Domnului că o găsise în fine.

Şi apoi , îşi amintea de zecile de ocazii când a trebuit să-l păcălească şi nu mai dorea altceva decât să-i poată spune odată tot adevărul.

– Adam ? şopti ea , ezitând , dar în acelaşi timp hotărâtă.

– Dormi mai departe.

Şi el se aşeză mai comod lângă inima ei apăsându-şi buzele în părul ei bogat.

Laşo , o mustra conştiinţa ei. Dar braţele lui îi dădeau o asemenea senzaţie de protejare şi nimic nu i se părea mai minunat decât suflul respiraţiei lui când trecea prin părul ei. Aşa încât cedă impulsului de moment , lipindu-se mai strâns de el , închizând ochii în timp ce afară mijeau zorile.

Şi apoi , nici nu îşi dădu seama cum , când se lumină de ziuă, aventura îi cuprinse iar în mrejele ei folosind atracţia panglicii lungi şi albe a marcajului şoselei. Luară un mic dejun în fugă şi porniră la drum.

Marţi , chiar la ieşirea din Amarillo , ea îl făcu pe Adam să oprească maşina pe marginea şoselei şi îl trase printr-un lan imens de grâu. Mai încolo câteva vaci îl priveau cu acea căutătură tipic bovină.

Adam susţinu tot timpul că probabil intraseră pe un teritoriu privat , dar rămase uimit când ajunseră la destinaţie zece Cadillacuri răsturnate , pe jumătate îngropate în pământul gras şi arat.

După aceea aflară că maşinile astea

răsturnate reprezentau omagiul milionarului Stanley Marsh III adus anilor cincizeci , prin intermediul artei pop. Dar în primul moment , imaginea stranie şi absurdă a acestor maşini , care arătau de parcă erau scufundate, o încântă la culme pe Lorna.

Nu-şi dădea exact seama de ce. Se pare că în parte datorită celor douăzeci de roţi care se conturau pe cer , de parcă toate aceste maşini de lux se aruncaseră din înaltul cerului , toate deodată , cu botul drept în noroi. Priveliştea o făcea să se gândească cel mai mult la Astrid , care o lansase în această aventură absolută şi al cărei Cadillac zăcea în praful drumului în deşertul dintre Palm Springs şi Prescott.

– O , Adam , nu este minunat ? Lorna respiră încântată.

Adam dădu din cap.

– Numai în America poţi vedea aşa ceva , spuse el. După care o cuprinse în braţe spunându-i că este nebună şi o sărută chiar acolo în văzul vacilor.

– Ce este , Adam ? întrebă ea cu un oftat după ce el se potoli. Ce s-a întâmplat cu tine ?

El o privi trist.

– Un lucru minunat, spuse el. Ceva extraordinar.

Noaptea rămaseră în Amarillo. A doua zi dimineață Lorna dădu încet unul din telefoanele ei misterioase și apoi îi comunică lui Adam că se vor abate prin Texas.

Miercuri și joi străbătură întinderi nesfârșite și se plimbară pe străzile lui Lubbock și Abilene, trecând prin centrul statului până la Dallas și Fort Worth , după care se întoarseră trecând pe lângă cascada Wichita. Noaptea de joi o petrecură acolo..

Abia când stătea lipită de Adam în ceasurile târzii ale nopții, când trecea prin crizele acelea supărătoare de vinovăție , înțelese un lucru șocant șase zile trec repede. Deși ar zice că abia începuseră , sejurul lor comun se apropia de sfârșit.

După un mic dejun prelungit , a doua zi trecură râul Red și intrară în statul Oklahoma , ajungând în oraș vineri după-amiaza, pe înserat.

– Hai să mergem mai departe , sugeră Lorna, cu o voce care părea ușoară , aproape fragilă , cel puțin așa i se păru ei. Din noaptea trecută , când recunoscuse în fine , că se apropia momentul adevărului , trebuia să se concentreze în mod deosebit ca să nu izbucnească în lacrimi de fiecare dată când se uita pe hartă și vedea cât

de aproape erau de Hot Springs , Arkansas.

Adam îi aruncă o privire scurtă şi un zâmbet cald

– Încotro ?

Fereastra era coborâtă , părul lui auriu închis era uşor bătut de vânt. Arăta brozat şi relaxat. Pregătit la orice , dar fără a mai fi tensionat. Dacă ea se străduise să nu mai fie preocupat , atunci se putea felicita pentru că reuşise.

Pentru un motiv sau altul , ea nu era dispusă să bată din palme pentru acest succes.

– Lorna ?

Privirea lui Adam era atinsă de o umbră uşoară de început de îngrijorare.

– Ceva nu este în ordine ?

– Nu , nimic.

Ea privi în jos fără să se uite la harta de pe genunchi , forţându-se să citească traseul.

– Henryetta , spuse.

– Cine ?

– Oklahoma. Localitatea Henryetta din statul Oklahoma. Acolo trebuie să ajungem până în seara asta.

– Am învăţat să nu mai întreb de ce.

Adam îi zâmbi din nou , cu un zâmbet deschis , plin de voie bună , acel zâmbet pe care

i-l oferea începând cu noaptea minunată de la Albuquerque. Acel zâmbet pe care n-o să-l mai vadă după ce se vor întâlni cu Astrid şi se va afla întregul adevăr.

Ultima noastră noapte , se gândi ea. Această noapte.

Deodată , fiecare moment , începând cu acest moment din orele prea puţine care le mai rămăseseră la dispoziţie , deveni extem de preţios. Lorna voia să păstreze în memorie fiecare secundă , să fixeze fiecare bătaie a inimii în simţirea ei pentru toţi anii care vor mai urma.

Se întoarse şi privi pe fereastra ei deschisă. Tarlalele din Oklahoma treceau pe lângă ei , câmpii pline cu grâu de abia răsărit şi de orz verde. Vântul care-i răscolea părul şi-i mângâia faţa avea acea umezeală a solului străbătut de nenumărate ape, atât de deosebit de aerul subţire şi uscat din deşerturile din sud-vest pe care le lăsaseră în urmă când pătrunseseră în statul Texas cu trei zile în urmă.

– Nu-i aşa că este frumos ? întrebă Adam , simţind admiraţia ei.

– Aş vrea să nu se mai termine niciodată , spuse ea.

Adam nu mai zise nimic. Lorna îi aruncă o

privire piezişă , dar din privire nu putu să îşi dea seama de nimic. Conducea cu o concentrare lejeră , cu un cot pe fereastra deschisă.

– Dar se va termina totuşi , adăugă ea , deşi ştia că era mai bine să nu fi făcut această observaţie.

El o privi şi apoi se concentră din nou asupra drumului.

– Te-ai gândit că s-ar putea să nu se termine?

– Nu am avut timp să mă gândesc la asta.

– Ştiu.

O enerva , deşi ştia că el nu are nici o vină.

– Ce-i cu tine ? se trezi ea întrebând înţepat. Este evident că iei totul în derâdere.

– Nu asta doreai şi tu ?

Tonul lui era blând dar trăda că este înfuriat.

– Ai fi putut măcar să pretinzi că o să te gândeşti la mine după ce totul se va fi terminat, spuse ea , cu tonul unui copil care se lamentează.

Îi era silă de acest ton.

– Nu fi copilă , Lorna. Şi nu mai încerca să te certi cu mine.

– Nu mă...

El o privi din nou şi asta a fost tot. Ea recunoscu că se purtase *într-adevăr* ca o

puştoaică şi se cufundă tăcută în scaunul ei.

După o vreme întrebă :

– Ieşim undeva în seara asta , Adam ?

El chicoti.

– Ca să petrecem de groază în oraşul Henryetta , Oklahoma?

– Exact. Am să primesc un mesaj important în localul de noapte cel mai animat din Henryetta.

– Am înţeles.

Vocea lui păru foarte resemnată. Şi de ce n-ar fi aşa ? Aşteptase aproape o săptămână şi acum adevărul pe care îl tot căutase urma să i se dezvăluie. Mai putea aştepta un pic în linişte şi cu eleganţă.

Deodată se simţi teribil de neliniştită.

– Va fi ultima noastră noapte împreună , Adam.

– Ce spui ?

– Da. Şi mă voi strădui să fac tot ce pot ca să nu mă mai poţi uita.

* * *

Localul de noapte pe care îl alesese Lorna era doar la câteva mile de motel. Îl descoperise

întrebând-o pe chelneriţa de la Ken's Pizza despre viaţa de noapte , atunci când Adam plecase la toaletă.

– Vrei să spui un club ? o întrebă chelneriţa cu tonul acela moale şi amical al localnicilor din Oklahoma.

Când Lorna o asigură că exact asta voia , un club , chelneriţa îi explică cum să ajungă acolo.

Clubul "The Clubhouse "cum se putea citi pe firmă era înconjurat de o parcare plină cu maşini. Clădirea în sine nu era mai mult decât un hambar gri uriaş , acoperit cu un acoperiş rotund şi cu pereţi din şindrilă.

– Nu arată rău deloc , murmură Adam după ce plăti intrarea şi o conduse la una din mesele de lângă perete. Lorna nu răspunse , dar sesiză ironia. Cum o ştia el că este repezită se aşteptase la o chestie aşa mai deocheată.

El privi aprobator la cei doi paznici în uniforme groteşti , care stăteau la uşă. Lorna ştia la ce se gândea el : dacă în noaptea aceasta vor fi ceva scandaluri în Henryetta , Oklahoma , acestea nu vor avea loc la clubul " The Clubhouse

O chelneriţă cu cocteiluri trecu pe lângă ei şi Adam privi spre Lorna. Ea ridică din umeri.

– O bere.

Ceru şi el una. Sticlele reci şi cu gât lung sosiră şi Lorna şi Adam băură puţin , ascultând cântăreţul din vioară din orchestra plasată la capătul ringului de dans. Lorna studie locul , gândindu-se fără prea mult entuziasm la cum o să scape de el ca să-şi primească ultimul şi cel din urmă " mesaj ".

Camera era mare şi aranjată în formă de potcoavă cu barul la un capăt , ringul de dans la mijloc şi orchestra în celălalt capăt. Ea şi Adam stăteau într-o parte a " potcoavei ". Vizavi erau mese de biliard.

Deşi încerca să privească în jur , privirea Lornei revenea constant la Adam. El purta hainele sale din vestul sălbatic , pe care îl făcuse ea să le cumpere când îl târâse prin magazinul lui Luskey , Western Store din Fort Worth. Cămaşa lui în acelaşi stil avea nasturi de sidef. Pălăria lui de Cowboy din o pâslă moale avea o turnură a la Mansfield Cutter. Ea simţi un nod în gât atunci când se gândi la ei doi , alegând dintre pălării , certându-se în privinţa modelelor şi culorilor. Până la urmă el cumpărase pălăria care îi plăcuse ei cel mai mult.

El o surprinse că se uită la el.

— Îmi place pălăria asta , spuse ea tare , ca să

acopere gălăgia făcută de orchestră.

El o scoase şi i-o puse ei pe cap , făcându-i cu ochiul de câte ori ea trebuia să dea puţin capul pe spate ca să-l poată privi.

Făcutul din ochi aproape că o termina. A trebuit să-şi adune toată puterea ca să nu izbucnească în lacrimi. Îşi dădu seama că trebuie să scape de el câteva minute , să se calmeze puţin.

Se ridică din scaun , punându-i pălăria pe masă.

– Mă întorc imediat.

– Lorna ? întrebă el , cu un ton de îngrijorare în voce. Dar ea merse mai departe , părăsind zona scaunelor înalte şi pierzându-se printre perechile de dansatori de pe ringul de dans.

Fără să mai privească înapoi , ea trecu printre dansatori , murmurând " scuzaţi " la dreapta şi la stânga ei.

Lorna trecu de ringul de dans şi făcu câţiva paşi de cealaltă parte a camerei , cu ochii plini de lacrimi pe care nu le dorea. Lacrimile din păcate îi perturbară vederea. De aceea ea intră drept într-un jucător de biliard tocmai când acesta se aplecase să dea lovitura finală.

Fără să-şi dea seama ce făcuse , Lorna spuse

un " mă scuzaţi" repede şi încercă să meargă mai departe. Dar jucătorul de biliard o apucă de braţ.

– O secundă , domnişoară , spuse el.

Lorna clipea furioasă ca să-şi şteargă lacrimile şi privea în perechea de ochi albaştri şi reci ca gheaţa.

– Îmi... pare rău , se bâlbâi ea. N-am fost atentă.

– M-ai făcut să ratez tot jocul.

Respiraţia omului era grea. Lorna simţi că vorba lui apăsată şi ucigător de clară nu era a unui om treaz. El arătă către masa de biliard.

– Vedeţi bila aceea , domnişoară ?

– Mingea de opt ?

– Exact.

El îşi alegea cuvintele cu grijă , de parcă ar fi vorbit unui om cu inteligenţa redusă.

– Tocmai trebuia să lovesc bila aceea şi acum îl vedeţi pe omul acela de acolo ?

El arătă spre un om care stătea în partea cealaltă a mesei , care se sprijinea în tac şi zâmbea.

Lorna dădu din cap în semn că da.

– Ăsta-i Lester. Şi acum este rândul lui Lester. Lester nu este atât de bun ca mine , dar

e un jucător suficient de bun.

– Vă rog să mă credeţi că îmi pare rău...

– Las-o în pace.

Vocea calmă şi liniştită a lui Adam , venind de undeva din spate , tăie asemenea unui cuţit atmosfera încărcată.

Marele jucător de biliard căută să privească peste capul ei.

– E a ta ? întrebă el , de parcă Lorna era vreun obiect care căzuse din buzunarul lui Adam. E drăguţă aşa în general , dar merită o lecţie ca să ştie cum să treacă pe lângă oameni.

– Am spus las-o în pace.

Lorna întoarse repede capul şi-l văzu pe Adam că se apropia. Faţa lui avea acum o expresie fioroasă. Înnebunită ea privi prin toată sala după paznici. Unul era tocmai în partea cealaltă a sălii, lângă uşă şi privea în altă parte. Celălalt nu se vedea nicăieri.

Adam ajunse lângă ea. Ea stătea acum între ei doi. Orchestra cânta în continuare şi dansatorii îşi vedeau de ale lor , numai cei din imediata lor apropiere păreau că asistă cu răsuflarea întretăiată.

Jucătorul de biliard şi Adam se studiau reciproc. Lorna privea de la unul la celălalt , de

la o faţă dură la cealaltă.

– Uitaţi , spuse ea , eu sunt de vină. Nu putem să rezolvăm problema asta în mod amical?

Jucătorul de biliard îi aruncă o privire de sus în jos. Apoi se întoarse cu privirea la Adam. După care pe faţa lui apăru un zâmbet larg , provocator.

– Sigur că da , spuse. Hai să dansăm.

– Termină , spuse Adam. Ia mâna de pe braţul ei.

– Nu , interveni iute Lorna. Adam , nu-i nici o problemă.

Se degajă din strânsoarea jucătorului de biliard care îi dădu drumul văzând că acceptă propunerea sa.

Împăciuitoare , ea îşi puse mâna pe pieptul lui Adam.

– Este mai bine aşa.

Ea privi fix faţa lui pe care nu se citea nimic, cerându-i s-o lase să rezolve singură situaţia.

După o clipă , el cedă. Ea simţi respiraţia de uşurare a celor care îi priveau şi înţeleseseră că bătaia nu va mai avea loc.

– Bine , spuse ea jucătorului de biliard. Hai să dansăm.

Porni înainte spre ringul de dans , gândindu-

se că n-ar fi rău să se ţină la distanţă de el şi să se bâţâie şi ea în ritm de dans , ca toată lumea.

Din nefericire , însă , începu un dans lent imediat ce ajunseră pe ringul de dans. Lorna se pomeni strânsă imediat la piept de nişte braţe cărnoase.

– Apropo , numele eu este Del Dearborn.

Ea îşi întinse gâtul ca să-l privească în faţa lui colţuroasă gestul era menit să-i permită realizarea unei distanţe între corpul ei şi al lui.

– Vrei să spui Del de la Delbert ? întrebă ea dulce.

Sprâncenele lui stufoase se încruntară.

– Te iert de data aceasta , drăguţo. Dar te avertizez acum. Nimeni - absolut *nimeni* nu-i spune lui băiatu' Delbert.

O trase iar spre el şi-i repetă ameninţarea la ureche. Îşi reaminti şi cu această ocazie că era cam băut.

– Ce face o fată aşa frumoasă ca tine cu cowboy-ul ăsta de sfârşit de săptămână ?

Lorna simţi un impuls să-şi înfigă degetele în ochii lui mici şi să-i smulgă sprâncenele. Dar atunci când vorbi , murmură dulce.

– Nu e ceea ce crezi. De fapt sunt prizoniera lui.

– *Ce* eşti ?

Delbert se depărtă puţin de ea , în fine , şi o privi încruntat şi neîncrezător.

– Sunt prizoniera lui. El vrea să-l prindă pe Astrid Gantry. Şi eu sunt singurul lui indiciu.

– Cine-i Astrid Gantry ?

Lorna se miră.

– Nu ştii cine este Astrid Gantry ?

– De auzit am auzit , mormăi Delbert dând înapoi , am şi eu un TV acasă.

O strânse iar pe Lorna la pieptul său.

– Dar nu cred nici o iotă din ce mi-ai spus , domnişoară. Vrei să te distrezi puţin pe spinarea bătrânului , văd bine.

Mâna lui mare frământa cămaşa ei subţire , frecându-i uşor spatele. Lorna hotărî să-i îngăduie asta. Dar când mâinile lui alunecară spre buzunarele blugilor ei negri şi strânşi pe corp ea îl avertiză.

– Încă un centimetru mai jos şi vei deveni un jucător de biliard cu o singură mână , Del.

Din fericire mâna lui reveni la poziţia iniţială.

– Ce-ai zice dacă tu şi cu mine am scăpa de gagiul cu care ai venit şi ne-am distra puţin ? şopti el cu insistenţă la ureche.

Dansul se termină.

– Nu , mulţumesc , îi răspunse. Se răsuci pe călcâie , eliberându-se din braţele lui şi se pomeni în braţele lui Adam care aştepta la marginea ringului de dans.

Dansară fără să scoată un singur cuvânt , o vreme , după care Lorna se lipi de el simţind tensiunea din trupul său. Nu era încântat de situaţie , era clar. Mirosul lui de om curat şi braţele lui care o ţineau ferm o mai liniştiră puţin.

O dată sau de două ori ea îşi lăsă capul într-o parte , privindu-l rugător , cel puţin aşa credea ea. Dar la umbra pălăriei lui el rămânea de piatră. Tocmai se gândea să-i propună să plece de la The Clubhouse şi să se reîntoarcă la hotel când o mână cărnoasă îl bătu pe Adam pe umăr.

Del Dearborn nu avea de gând să termine.

– Te superi dacă intervin ? spuse el cu o politeţe zeflemitoare şi agresivă.

– Da , fu tot ce spuse Adam , după care continuă să danseze netulburat.

– Te-am rugat politicos.

Mâna lui Del începu să-i strângă umărul lui Adam.

– Te-aş ruga să-ţi iei mâna de pe mine spuse Adam.

Se opri din dans şi odată cu el mai multe cupluri din jur încetară şi ele.

– De unde eşti de fel ? îl provocă jucătorul de biliard. Din Yale ? Şi de unde ai pălăria asta dată naibii ?

Şi smulse pălăria atât de îndrăgită de Lorna de pe capul blond al lui Adam.

– Delbert ! strigă Lorna , nemaireuşind să se abţină. Dă-i înapoi pălăria.

– Cum mi-ai spus ? Delbert se întoarse către Lorna.

– Lorna , nu te băga , îi porunci Adam.

– Nu mă bag. El te provoacă. Şi n-o să ţi-o ia !

– Te-am avertizat să nu-mi mai spui aşa , domnişoară.

Muzica se auzea în continuare , dar cei mai mulţi dintre dansatori nu mai dansau.

Lorna îşi puse mâinile în şold.

– Delbert , îi spuse ea. Dă-i chiar acum înapoi pălăria !

– Hai , dă-i-o Del , se auzi glasul unuia dintre dansatorii care priveau. Femeia n-o mai ia ca glumă.

Delbert trânti pălăria pe podea şi o călcă în picioare.

Lorna văzu roşu înaintea ochilor. Urlând ca muşcată de şarpe se repezi la marele jucător de biliard. Nu reuşi , deoarece Adam îi bară drumul şi-l trimise la podea pe uriaş cu un croşeu în falcă.

Ceea ce urmă fu o zăpăceală generală. Când Delbert căzu peste dansatori , nu căzu singur. Căderea lui amintea de căderea unui copac uriaş , care trage tot ce întâlneşte în drum după sine. Şi deodată fiecare se pomeni că are de dat un pumn altuia. Toţi băieţii simţiră că trebuie să le protejeze pe fete şi fiecare din ei se gândea că individul de lângă el voia să-l lovească.

Pur şi simplu se porni o bătaie generală. Fiecare făcea ce voia şi în acest vacarm cei doi paznici nu puteau interveni mai eficent decât Noe când venise potopul. În timp ce pumnii se împărţeau în toate părţile şi trupurile bătăuşilor se răsuceau în jurul ei , Lorna nu urmărea decât un singur lucru : pălăria pe care o aleseseră împreună. Acea pălărie preţioasă pe care el o cumpărase ca să-i facă plăcere. Adam nu o să rămână fără pălăria lui !

O urmări tot timpul prin vâltoarea de

trupuri , în timp ce cizme şi pantofi o tot aruncau fără milă de colo-colo dirijând-o încet spre marginea ringului de dans.

Adam o apucă de mână.

– Fir-ar să fie , Lorna , hai să plecăm de aici...

El încercă s-o tragă în cealaltă direcţie opusă.

Ea se eliberă din mâna lui şi se avântă după pălărie. Mâna ei tocmai apucase marginea pălăriei când Adam o apucă iar şi o trase deoparte exact în momentul când o cizmă din piele de aligator se abătu spre mâna ei. După aceea , Adam o trase afară din învălmăşeală.

Ferindu-se de scaune care zburau prin aer şi evitând lovituri care îi erau destinate , el o trase spre podiumul de lângă bar intrând în holul unde se vedea inscripţia " Toaletă ". Ea mai aruncă o ultimă privire spre sală înainte de a pleca. Delbert Dearborn , cu un nas plin de sânge şi cu un ochi umflat pe cale să se învineţească , era ţinut bine de cei doi paznici solizi. Din fericire el dădea impresia că încasase suficient pentru noaptea aceea.

Adam o dirijă dincolo de toaletă , spre capătul coridorului până la ieşirea de incendiu.

Smulse bara roşie , înjurând în bărbie când se declanşă alarma.

Împreună ieşiră în aerul rece şi umed alergând printre rândurile de maşini parcate până la Chryslerul lor. Adam deschise uşa şi o împinse înăuntru , după care sări peste capotă spre uşa lui.

Ea reuşi să-i deschidă uşa mai înainte ca el să ajungă în dreptul ei. El porni maşina şi ieşi din parcare.

În mod miraculos Adam scăpă din parcare fără să mai aibă vreun incident. Lorna îşi ţinuse respiraţia tot timpul , pentru că ceilalţi şoferi care scăpaseră şi ei din zăpăceală , ieşeau zigzagând din parcare , fără să mai fie atenţi la celelalte maşini. Pentru Lorna , timp de câteva minute în care i se tăiase respiraţia , acest vacarm din parcare i se păru ca un joc de maşinuţe care se izbesc , de la parcul de distracţii , numai că în loc de maşinuţe aici erau maşini adevărate.

Când ajunseră la refugiul de pe marginea autostrăzii care îi ducea înapoi la motel şi puţin după aceea , Chryslerul pătrundea liniştit în parcarea de lângă camera lor.

După ce Adam opri motorul , se aşternu o

liniște desăvârșită în tot locul.

– Mare noroc am avut că nu ne-am trezit cu o invitație să ne petrecem noaptea la închisoarea locală , spuse Adam după o clipă.

– Știu.

Lorna privi la pălăria de cowboy , pe care încă o mai ținea strâns cu mâna. Era turtită și acoperită cu urme murdare de pantofi. Lacrimi nedorite îi stăteau în gât așteptând parcă să li se dea drumul să curgă.

– Cred că o să-mi spui că ai primit ultimele instrucțiuni în mijlocul acestei vânzoleli îi sugeră Adam rece.

Ea se forță să aibă curajul să-l privescă , cu ochii plini de lacrimile pe care nu le dorea , mai ales că atunci când vor începe să alunece pe obraz îi vor urâți fața de tot.

– Nu , Adam. N-o să-ți spun așa ceva.

– Dar ai avut de dat un telefon ?

– Nu.

Un moment el o privi , pur și simplu. Apoi o întrebă.

– Vrei totuși să-mi spui și mie ce se întâmplă ?

Lorna se ținea demnă cu bărbia sus.

– Da. Nu aveam de luat nici o instrucțiune.

Urmă o altă tăcere , una dureorasă.

Apoi el întrebă cu grijă :

– Ce vrei să spui cu asta ?

Lorna inspiră profund şi îi spuse adevărul.

– Le-am inventat. Pe toate. Încă de când am primit telefonul lui Astrid la cafeneaua Boca Grande din Winslow , duminica trecută , în zori.

Capitolul 10

Fără să spună un cuvânt Adam ieşi din maşină şi o conduse până la camera lor. Lorna se aşeză într-un scaun la picioarele patului şi începu să-i povestească totul , începând cu umilinţa la care o supusese Jeffrey când o părăsise apoi transformarea ei cu ajutorul mâinilor pricepute ale lui Astrid , până la situaţia falsă când sărutase un om pe coridor şi toate celelalte. Eşecurile , aşa cum le prezenta ea , formau un şir interminabil.

În tot acest timp , Adam stătu jos , fără să vorbească , în scaunul de lângă măsuţa cea mică. Lorna nu avu curajul să se uite la el în timp ce-i povestea eşecurile vieţii ei. Privise tot timpul la o acuarelă de deasupra patului. Era un peisaj de iarnă cu copaci desfrunziţi , scheletici care se întindeau spre un cer de plumb. Lângă un pârâu

îngheţat de dincolo de copaci , un porumbel alb încerca să bea apă.

Cu toată stângăcia ei , acuarela era plăcută , se gândi Lorna. Nu era rea pentru o cameră modestă de motel din Henryetta Oklahoma. Dar , deşi nu-şi putea lua ochii de la această acuarelă, Lorna simţi că nu-i plăcea. Porumbelul părea aşa de rece şi de pierdut în lumea aceasta de iarnă , îngheţată. Aşa cum era şi inima ei , a Lornei , care se bucurase o vreme în primăvara cea caldă , ca să se trezească apoi că iarna adevărului rece sosise deja.

Când termină , Lorna îndrăzni să se uite la Adam.

– Asta-i tot ? întrebă el.

Lorna dădu din cap.

Lampa de pe masă era aprinsă , răspândind o aureolă de lumină asupra părului lui Adam , dar îi ascundea ochii încât ea nu putu să-şi dea seama de părerea lui. Lorna observă că mototolise complet în mâini faţa de masă şi o aranjă la loc pe măsuţa de alături , de lângă valiza ei deschisă.

– Atunci mergem mâine s-o întâmpinăm pe mama ?

– Da la prânz. În faţa poştei. La Hot Springs...

– E-n regulă. Am reţinut.

– Este purul adevăr.

Îl privi drept în ochi , cu toată seriozitatea , apoi privirea îi alunecă spre propriile mâini.

– Da , cred că n-am reuşit să te fac să crezi tot ce ţi-am spus.

– Dimpotrivă , te cred , spuse el.

– Serios ?

Ştia că acum poate răsufla uşurată , dar tot ce gândi în acel moment era că n-o va ierta niciodată acum când aflase cât de mult îl păcălise.

El dădea din cap.

– Se potrivesc toate când le pui cap la cap.

– O , spuse ea cu o voce pierdută , uimită într-un fel pentru că el nu reacţionase aşa cum se aşteptese ea. De exemplu , el nu părea deloc furios. Şi nu se dovedi refractar la ideea că sălbatica Lorna Smith era în realitate un şoricel abandonat care îşi câştiga existenţa vânzând cărţi.

– Cum adică , când le pui cap la cap ? *Ce* anume ? întrebă ea, după ce îl privi îngrijorată o vreme.

El se uită într-o parte şi îşi drese vocea.

– Bine , spuse. Nu numai tu trebuie să faci mărturisiri. Adevărul este că am umblat în poşeta ta când eram la Winslow. Şi am mai sunat şi un detectiv pe care îl cunoşteam şi l-am rugat să afle câte ceva despre tine. Când am fost să repar maşina la Albuquerque , l-am sunat şi mi-a spus totul despre tine.

Fără să vrea , prin faţa ochilor îi reveni o imagine impresionantă. Se văzu zbuciumându-se pe aşternuturile din bumbac moale în camera lor de hotel de la Albuquerque , implorându-l pe Adam să-i sărute sânii încă o dată. Se simţise atunci ca şi îl alte nopţi asemănătoare , ca în toate nopţile de atunci încolo , de fapt , ca un fel de vrăjitoare erotică.

– Ştiai ?

Vocea era mai mult ca o şoaptă. Visul ei magic , despre ea însăşi , în rolul de sirenă senzuală se evapora în lumina aspră a adevărului.

– Ştiai încă de la Albuquerque cine eram eu de fapt ? Şi ai continuat să mă laşi să cred că nu puteai să îmi rezişti ?

– Lorna...

Ochii lui, era clar, arătau delicateţe. Căldură.

Nu era în nici un caz supărat pe ea. O compătimea. Probabil că o compătimise tot timpul.

– Te-ai amuzat copios. Şi de îndată ce am devenit sigur că nu era nimic sinistru în spatele grupei voastre de într-ajutorare , nu am văzut nimic rău să particip la jocul tău.

– Chiar mergând până la a face dragoste cu mine pornind de la declaraţii false ?

Lorna abia dacă avu tăria să pronunţe cuvintele.

– Declaraţiile mele nu au fost mai false decât ale tale , îi sublinie el cu delicateţe.

Trebui să recunoască că avea dreptate. El , cel puţin , nu declarase că este altcineva decât era în realitate. Şi mai era şi faptul că ea se aruncase fără nici o precauţie în braţele lui. Odată ce observase ceva care strălucea ca aurul prin blăniţa ei de şoricel , el considerase că este cât se poate de elegant să se comporte în situaţia dată mergând mai departe şi acceptând toate fanteziile ei.

– Lorna , tu *ai vrut* să faci dragoste cu mine, spuse el ca un ecou al propriilor ei gânduri. Şi , când mi-am dat seama ce fel de fiinţă eşti cu adevărat , nu am văzut nici un motiv ca să te dezamăgesc.

Lorna se ridică în picioare. Se duse lângă fereastră, şi privi prin ministoruri la bazinul luminat în noapte.

– Înţeleg. A fost un fel de amabilitate , spuse ea , stând cu spatele la el. O amabilitate faţă de o femeie care simţea nevoia să fie dorită.

– Nu este adevărat , spuse el. Ea îl auzi că vine în spatele ei.

Se întoarse brusc şi îl îndepărtă cu palmele. El se opri din mers şi-i arătă palmele deschise.

– Bine , spuse. N-am să te ating. Dar nu pot permite ca să crezi că am făcut dragoste cu tine din orice alt motiv decât că am dorit-o. Foarte mult.

Lorna se gândi la multele lor momente de dragoste. La toate nebuniile pe care i le şoptise la ureche în nopţile minunate ale săptămânii lor de vis. Desigur că el acum spune adevărul. Nici un om nu ar putea să se prefacă că este pasionat în felul în care se manifestase el în intimitatea lor.

Dar ce ştia în definitiv Lorna despre bărbaţi şi despre modul cum pot ei să se prefacă ? Nu prea fuseseră mulţi în viaţa ei şi întotdeauna declarase că nici pe aceştia nu-i înţelegea nici măcar un pic.

Jeffrey , de exemplu. Fusese atât de sigură că reprezenta bărbatul ideal pentru ea. Şi el păruse că simte la fel - dar numai până în mometul când o părăsi dintr-o dată. Şi dacă nu fusese în stare să ţină lângă ea un contabil , cam timid şi modest, cum de a putut să se gândească că va putea reuşi cu un om ca Adam Gantry ?

Adam era atât de frumos. Atât de inteligent. Atât de perfect. Mult peste ceea ce o femeie de genul ei ar putea visa vreodată să aibă alături. Lorna cea ireală poate că l-a dorit şi l-a încântat şi şi l-a adjudecat. Dar visul se destrămase acum trebuia privită în faţă realitatea.

Lorna hotărî că nu merită să discute mai departe. Ea l-a păcălit , el a trişat. Timpul lor petrecut împreună se va încheia mâine la prânz şi cu asta basta.

– Sunt obosită Adam , spuse şi mâine trebuie să plecăm devreme.

El o privi înţelegător.

– Înţeleg. Mai putem discuta despre asta şi mai târziu , după ce o vom întâlni pe Astrid şi vom încheia toată aiureala.

– Într-adevăr , nu mai avem ce să ne spunem, îi spuse Lorna.

– O să mai vorbim altă dată , insistă el calm.

Îmi dau seama că am forţat secretele tale atunci când m-am uitat în poşetă. Şi îţi cer scuze.

– Amândoi am greşit , spuse ea repede. Hai să terminăm cu asta , da ?

– Bine , dar numai pentru azi.

Urmă o nouă tăcere prelungită când el o privi cu atât de multă înţelegere încât ei îi venea să urle.

În cele din urmă ea spuse ezitând :

– Cred că o să mă duc să mă spăl pe dinţi.

– Bună idee , răspunse el şi ei i se păru că el se bucura că discuţia aceasta jenantă urma să se încheie.

– Trebuie să încercăm să şi dormim puţin.

Dar apoi el rămase pe loc , barându-i drumul spre camera ei, privind-o de parcă aştepta ca ea să mai spună ceva.

– Scuză-mă , murmură ea.

– O , da , scuză-mă , spuse şi el ca unui străin care din întâmplare îi barase trecerea undeva pe o stradă.

El se dădu din calea ei. Ea se strecură pe lângă el şi se îndreptă spre uşa băii.

Acolo Lorna îşi frecă dinţii şi-şi curăţă faţa cât mai repede posibil. Era aşa de neplăcut, în definitiv , că trebuia să privească în oglindă

fața ei obișnuită. Se tot gândea , nefericită, că era totul exact ca în basme. A venit miezul nopții și Cenușăreasa devenea din nou ființa fără însemnătate de odinioară.

Când ieși , Adam intră la rândul lui în baie. Lorna se băgă într-unul din cele două paturi. Se întoarse cu spatele și-și acoperi capul cu pătura atunci când îl auzi pe el că iese din baie , rugându-se lui Dumnezeu ca să se bage în patul lui și să nu mai considere că ar mai fi ceva de discutat referitor la schimbările petrecute în ocuparea paturilor.

Dar el nu făcu nimic ca să-i aline suferința. Îl auzi cum vine spre patul ei.

– Cred că vrei să-mi spui ceva , așa cum te-ai înfășurat în pătura asta ca într-o armură.

Vocea lui era fără nici o inflexiune deosebită.

Ea încercă să continue să se prefacă că doarme buștean , dar nu avea nici un rost. Această prefăcătorie era doar o agonie a sentimentelor , pentru că el stătea în continuare în picioare lângă patul ei și aștepta ca ea să prindă puteri și să-i răspundă la alte întrebări.

Ea dădu pătura la o parte de pe față și întoarse capul spre el.

– Zău că sunt foarte obosită.

– Vrei să spui că preferi să dormi singură ?

– Da.

Nu-şi putea închipui că o singură silabă poate să pleznească în două , dar de data asta auzi.

Un moment ea se gândi că el va replica şi atunci în inima ei se aprinse o flacără mică , mică. Dar apoi el ridică din umeri şi flacăra mică se stinse.

– Bine , spuse el cu aceeaşi voce ştearsă. Apoi se întoarse şi ea îl auzi cum trage cuvertura de pe patul celălalt.

* * *

A doua zi , la şapte dimineaţa ei porniseră deja la drum. Drumul de cinci ore până la Hot Springs părea că nu se mai termină. Siliţi să stea împreună într-un spaţiu foarte restrâns şi având între ei o prăpastie sentimentală , atât Lorna cât şi Adam se retrase fiecare în spatele unei amabilităţi reciproce penibile.

Terenurile verzi şi plăcute ale fermelor din Oklahoma fură pe nesimţite înlocuite de pădurile dese din Arkansas. Lorna comentă frumuseţea dealurilor acoperite de falnicii sumac. Adam fu de acord , peisajul devenise încântător.

Părăsiră autostrada principală în dreptul localității Russellville , intrând pe o șosea cu două culoare care se strecura prin pădurea compactă până ajunseră la Hot Springs un orășel de vacanță care se desfășura în jurul parcului național cu același nume. Autostrada pe care merseră mai departe se numea Park Avenue și trecură pe lângă celebrul muzeu de figuri în ceară Tussaud. După autostrada Park Avenue trecură pe autostrada Central.

Sosiră la Barthouse Row , unde de mai bine de un secol turiștii veneau să se tămăduiască la izvoarele cu ape minerale care țâșneau din adâncuri.

– Astrid mi-a spus că bunica a lucrat ca maseuză la Fordyce, spuse Adam pe când trecură pe lângă baia cu acest nume.

– Da ? răspunse Lorna , puțin prea impresionată. Ce interesant.

Peste câteva clipe ajunseră la Reserve Avenue. Adam o luă la stânga și deodată apăru impresionanta clădire din cărămidă a Poștei. Lorna o zări imediat pe Astrid. Stătea lângă Mercedesul strălucitor al Lornei îmbrăcată într-o rochie de bumbac verde smarald : părul ei blond strălucea în soarele puternic al amiezii.

Ea văzuse maşina lui Adam şi le făcea semn agitată , cu o mână. Cealaltă mână era cuprinsă în mâna unui domn înalt şi cu o figură distinsă , care stătea alături de ea.

– Este cine speram eu ? întrebă Lorna.

– Da , spuse Adam , este Maxwell Hollander.

Zâmbi apoi puţin pe gânduri.

– Se pare că a reuşit să-şi aranjeze treburile fără să mai fie nevoie de ajutorul meu.

Aruncă apoi o privire amară.

– Exact aşa cum spuneai tu.

Lorna îi răspunse la privire cu toată dragostea şi dorinţa care se citea clar pe faţa ei curăţică. Apoi îşi aminti cum ar trebui să se uite la el , acum când a fost deschisă şi a recunoscut cine este de fapt. Îşi adunase părul la spate şi-l prinsese cu un elastic şi nici măcar nu s-a mai obosit să se dea cu ruj pe buze.

– Lorna , spuse el încet.

Ea ştiu că va începe iar să fie amabil. Se smulse din vraja privirii lui şi a feţei lui dragi şi arătă pe fereastră.

– Uite , aici este loc pentru a parca. Chiar aici , spuse ea.

Imediat ce opriră maşina , Lorna ieşi. Astrid alergă spre ea, râzând , trăgându-l pe Maxwell

Hollander după ea. Când Lorna şi Astrid ajunseră în cele din urmă faţă în faţă , Astrid rămase ţeapănă un moment , ca o pasăre frumoasă şi exotică care scrutează locul. Privirea ei strălucitoare , de smarald , trecu de la fiul ei la Lorna şi îndărăt.

– Ei , bine , spuse ea cu accentul ei tipic din Arkansas mai evident ca oricând. În fine , am ajuns aici cu toţii.

Se întoarse spre Maxwell şi zâmbi un zâmbet al dragostei şi al statorniciei.

– Cu toţii , spuse ea , exact aşa cum trebuia să fie.

Maxwell Hollander o privi de parcă ar fi vrut s-o ia pe sus şi s-o ducă undeva unde să-i arate mai exact cât de bine este împreună. Astrid zâmbi şi mai tare.

Apoi Astrid o privi iar pe Lorna şi-i întinse braţele. Lorna se aruncă în braţele ei strângând-o pe Astrid şi inspirând parfumul ei exotic şi pătrunzător.

– Ce-i cu tine ? îi şopti vocea aspră la ureche. Haine din pânză de sac şi cenuşă în cap ?

Lorna clipi şi se trase înapoi.

– Poftim ? replică ea , făcându-se că nu

ştia la ce se referă Astrid. Dar ştia. Se gândi înciudată. Cum de îşi permite să insinueze că mă pedepsesc pe mine însămi ?

– Nu-i nimic.

Vocea lui Astrid era blândă. Puse cheile Mercedesului în palma Lornei. Apoi se întoarse spre fiul ei şi-l luă în braţe ca şi pe Lorna.

– Puiule , arăţi grozav , spuse ea când îi dădu drumul. Odihnit şi bronzat.

– Mulţumesc , mamă , răspunse voios Adam.

– Cred că este timpul să ţinem o scurtă conferinţă în familie.

Astrid îl luă pe Adam de braţ.

– O să ne plimbăm puţin. Maxwell , îi ţii tu puţin companie Lornei ?

Maxwell îi aruncă Lornei o ocheadă prietenească.

– O să mă străduiesc.

Astrid şi Adam se plimbară spre Central Avenue. Lorna se strădui să facă conversaţie politicoasă cu logodnicul lui Astrid , până când trebuia ca cei doi să se întoarcă. Dar cu coada ochiului se uita mereu la maşina ei gândindu-se la un singur lucru : să fugă.

Trebuia să fugă , să rămână o vreme singură.

Dar ştia că nu poate face aşa ceva fără să-i spună lui Adam că pleacă. Aşa ar fi corect , după toate câte s-au petrecut între ei , indiferent dacă au fost lucruri reale sau iluzii , ca acum la sfârşit să-şi ia rămas bun de la el. Altfel ar însemna că ea dezertează. Şi Lorna Smith era genul corect de persoană care niciodată nu lovea ca apoi să fugă.

Dar *exact asta faci acum* , auzi o voce asemeni conştiinţei ei, care-i şoptea bănuitoare, *dacă pleci fără să-i spui ceea ce simţi cu adevărat pentru el. Dacă fugi din viaţa lui fără ca măcar să-i spui că îl iubeşti.*

Să-i spună că-l iubeşte , cu voce tare ? Lorna căzu pe gânduri. Nu se făcuse deja de râs că s-a dat drept o persoană care nu era şi nici nu va fi vreodată ca ea ? Va fi încă un moment de jenă dacă se va arunca de gâtul lui de data asta pretinzând că îl iubeşte cu adevărat.

– Vă simţiţi bine ? o întrebă Maxwell Hollander. Arătaţi cam palidă.

Lorna schiţă un zâmbet.

– Ne-am trezit foarte devreme azi dimineaţă, se scuză ea stângaci. Şi n-am prea dormit.

Astrid şi Adam se întorceau.

– N-a durat mult , remarcă Maxwell.

Adam îşi arboră o mutră spăşită.

– Nici n-a fost mult de discutat , doar atât Mamă , îmi pare rău şi promit ca de-acum încolo să te las să-ţi aranjezi viaţa cum vrei.

– O mamă putea să aibă ghinion şi să nu aibă un fiu care să ţină atât de mult la ea , le atrase atenţia Maxwell.

– Exact asta am spus şi eu , se bucură Astrid. Acum ce ziceţi să luăm masa undeva ? Este un restaurant mic dar grozav numit " La tata " lângă hotelul unde stăm noi.

Lorna nu mai putu suporta. Trebuia să *fugă*. Vorbi repezit , fără să se mai oprească pentru a cântări cât de stângaci va fi ceea ce avea de comunicat.

– Eu... hmmm... trebuie să plec.

Adam întrebă mirat :

– Cum ?

– Mă întorc la L.A.

Vocea Lornei era ridicol de pierdută , chiar şi pentru urechile ei.

– Am mult de mers.

Adam o privi cu nişte ochi verzi de gheaţă.

– Pleci ? Aşa de-odată ?

Astrid interveni cu tact.

– Vă lăsăm şi pe voi singuri câteva minute.

– Nu, spuse Adam. Dacă Lorna vrea să plece, eu nu voi încerca s-o opresc. Am învăţat acum ce înseamnă să te amesteci în viaţa altor oameni.

Capitolul 11

Odată aşezată la volan , Lorna conduse hotărâtă să nu se gândească la nimic. Se strădui să-şi păstreze liniştea , concentrându-se numai asupra traseului şi la ceea ce se vedea în oglinzile laterale. Încercă să-şi alunge orice emoţie , să fie asemeni unui robot care nu ştia decât un singur lucru : cum să conducă maşina. Era absolut necesar să se detaşeze de orice emoţii , pentru că ştia că imediat ce va deschide porţile sentimentelor , primul lucru pe care îl va simţi va fi durerea.

Dar în ciuda tuturor eforturilor , nu reuşea să-şi alunge imaginile care-i treceau pe dinaintea ochilor. Răsăreau înnebunitor undeva între ea şi banda neagră a şoselei. Vedea faţa crispată , ca o stâncă , a lui Adam când îi pusese valizele în portbagajul ei şi cum trântise capacul. Auzea vocea lui. *Asta-i tot. Ţi-am pus toate lucrurile.*

Toate , dar ai uitat inima mea , se gândi şi

simţi cum i se pune un nod în gât. Apoi înghiţi în sec şi clipi şi-şi comandă iar gândul care o trădase să se concentreze asupra a ceea ce avea acum de făcut : să conducă maşina.

Dealurile din Arkansas cedară iar locul fermelor din Oklahoma şi apoi lanurilor de orz şi grâu şi câmpiilor cu iarbă verde şi bogată din " coşuleţul " texan. Lorna de abia observă cum se schimba peisajul acum la întoarcere.

Conduse până spre miezul nopţii. Atunci observă că ochii îi ardeau şi că mâinile erau ţepene din cauza volanului. Să meargă mai departe ar fi însemnat să pună în pericol nu numai viaţa ei ci şi a altor călători.

Amarillo se arătă imediat şi ea se opri , luând o cameră în primul motel pe care l-a întâlnit în cale. Se culcă imediat.

După ce timp de o oră îşi tot aranjă perna şi privi la pata din tavan , îşi dădu seama că patul era pentru ea cel mai rău lucru posibil. Nu ştia nici ea cum , într-o singură săptămână , devenise ca o femeie măritată de cincizeci de ani , care n-a dormit o noapte fără soţul ei.

Nu se putea odihni fără Adam alături. Îi lipsea căldura spatelui lui , respiraţia uşoară prin părul ei. Îşi dădu seama , ca o primă dovadă a reapariţiei umorului în mintea ei după destăinuirea totală , că Adam Gantry îi răpise

inima şi i-a dat în schimb insomnia lui.

Puţin înainte de mijirea zorilor , Lorna renunţă la nevoia de somn. Se ridică şi porni din nou la drum. Dar nu ajunse prea departe. La vest de oraş , cum mergea cu soarele în spate , apărură cele zece Cadillacuri înfipte în pământ în mijlocul câmpului.

Şi deodată , fără să vrea , se văzu cum alerga peste brazdele negre şi proaspete de pe câmp. Se auzea cum râdea fericită când îl trăgea pe Adam după ea , până ajunsese la maşinile pe jumătate îngropate.

Simţi din nou braţele lui care o înlănţuiau şi buzele care îi acopereau gura tăindu-i suflarea.

Vai , Adam , îl întrebase , *ce s-a întâmplat cu tine ?*

Ceva minunat , îi răspunsese , *ceva absolut nemaipomenit...*

Acum , stând singură la volan , ochii ei se umplură de lacrimi. Nu mai putu să se abţină. Abia dacă mai vedea drumul. Cedând dintr-o dată emoţiilor care o frământau , Lorna trase pe dreapta şi izbucni în lacrimi.

Stătu acolo , sughiţând , până când o patrulă de circulaţie se opri în spatele ei.

Îşi şterse ochii şi îşi suflă nasul în timp ce poliţista , pentru că era o poliţistă , ieşi din

maşină şi veni lângă geamul ei. Când auzi bătaia discretă în geam , ea îl deschise imediat.

— Permisul de conducere şi actele , vă rog , spuse poliţista de la circulaţie.

Lorna i le dădu , femeia le studie şi i le înapoie. Apoi îşi scoase ochelarii ei militari , fumurii şi apărură doi ochi albaştri ca cerul din Texas.

— Aveţi vreo problemă ?

— Doar o mică supărare personală , doamnă ofiţer , reuşi Lorna să îngâime acrită.

Un moment , ochii albaştri o studiară atent. Apoi ea spuse :

— Deci nu aveţi probleme , da ?

— O să-mi treacă , spuse Lorna căutând să zâmbească.

— Trebuie să mergeţi mai departe. Nu se admite oprirea maşinii pe dreapta decât în caz de avarie.

— Am să plec imediat după ce plecaţi dumneavoastră , spuse Lorna , privind încă o dată la şirul de maşini semi-îngropate.

— Regulamentul spune să plecaţi mai întâi dumneavoastră , o lămuri poliţista.

— Da , bine.

Femeia observă privirea Lornei şi râse.

— Este şocantă , nu-i aşa ? Trec pe lângă ele poate şi de zece ori pe zi uneori şi tot mă fac să zâmbesc când le văd.

– Numai în America poţi vedea aşa ceva , spuse Lorna gândindu-se cu inima strânsă la Adam.

– În Texas , ca să fim mai exacte , sublinie poliţista. Şi acum înscrie pe şosea frumuseţea asta de maşină străină , aşa cum îi stă ei bine.

Lorna o ascultă şi pe când rula către Los Angeles simţi că în maşină era prea multă linişte. Deschise radioul şi apăsă butoanele până când dădu de un post cu muzică " country " şi " western ". Fredonă şi ea melodiile şi schimbă posturile când semnalul emisiei slăbea , tot drumul până la Albu , unde ajunse în prima parte a amiezii.

Trase în faţa unei staţii de benzină , care era la est de oraş, ca să se realimenteze şi să caute un loc de odihnă.

O-o , spuse ea figurii obosite din oglinda de metal de deasupra chiuvetei. Şi atunci decise să stea la noapte în Albu.

Desigur , nu-i fu greu să aleagă un motel. Şi nici un anume apartament.

– Este un apartament cu două dormitoare , îi atrase atenţia recepţionerul.

– Ştiu , răspunse Lorna. Dar îl prefer pe acesta.

După care îi aruncă un zâmbet înţepat.

– Bine, atunci, spuse el. Cum doriţi, doamnă.

– Mai corect spus cum vă pofteşte inima , făcu Lorna observaţia , luându-şi cheia.

Mai întâi merse la bazin , ca să tragă un înot reconfortant. Apoi o să folosească şi sauna şi camera cu aburi. O să facă şi un masaj , deoarece dorise atâta un masaj executat de un expert.

Apoi făcu un duş , se coafă şi se machie. În cele din urmă îşi puse o rochie de plajă roz-bombon şi o jachetă-bolero asortată.

O ultimă tură în faţa oglinzii din cameră o convinse de ceea ce simţie deja înainte de a ajunge la Amarillo , că femeia frumoasă care îi zâmbea prosteşte din oglindă era tot atât de mult ea însăşi pe cât era şi şoricelul gri şi serios care studiase ştiinţe bibliofile la facultate ·i care era proprietara librăriei " The Nook Book ".

În fiecare din noi zace o mică sirenă , îi spusese Astrid. *Se pune numai problema cum o scoţi la iveală.*

– Şi odată scoasă la iveală să o faci să creadă că există cu adevărat , adăugă Lorna privindu-se în oglindă.

Nu se pusese niciodată problema , cum îşi dăduse Lorna seama , ca ea să creadă în Astrid. Problema fusese şi încă mai este ca ea să creadă în ea însăşi şi în tot ce ar putea fi.

Atâtea gânduri profunde o făcură pe Lorna

să-şi dea seama că de fapt îi este foame tare. Se gândi să comande ceva la cameră şi apoi se hotărî că ar fi mai plăcut să audă şi alţi oameni vorbind şi râzând în jurul mesei ei.

Coborî la restaurant şi comandă un cocteil mai înainte ca să se hotărască ce să ia. Băutura comandată se numea " Tripla încântare ". Spumoasă şi de o culoare gălbuie , avea şi două sombrero din hârtie prinse de două scobitori ataşate , precum şi un pai roz cu bucăţele de maraschino şi ananas.

Lorna se delectă cu băutura , făcând cu ochiul tipului de la masa alăturată care lăsă imediat furculiţa jos. Tocmai se gândea că ar fi mai înţelept să mai comande încă o băutură când îl zări pe tânărul înalt şi blond care venea spre ea.

Lorna mai apucă să bea ultimele picături din pahar , în speranţa că alcoolul îi va linişti bătăile inimii , care se părea că avea de gând să se agite zdravăn sub bluza ei. Şi astfel , în timp ce Adam înainta hotărât către ea , ea decise că ziua începută bine la Albu avea să devină minunată.

Pentru că el arăta nemaipomenit. Cravata lui era puţin într-o parte şi cămaşa lui un pic şifonată. Ochii îi erau un pic roşii. E normal , doar nu dormise de două nopţi. Dar arăta mai bine decât îngheţata Fudgie Bar şi mai atrăgător decât " Tripla încântare ".

– Mama mi-a spus că sunt un fraier , declară el când ajunse lângă ea. Privirea lui o mânca din ochi şi Lorna simţi cum i se face pielea de găină. Îşi amintea cât de plăcut era să fie mâncată de Adam Gantry.

– Astrid e prea laconică , răspunse Lorna. Apoi adăugă cred că şi la adresa mea a avut ceva de spus.

Adam fornăi.

– O vorbă - două. Dar am să o rog să ţi le spună personal când o să te întâlneşti cu ea la grupul de într-ajutorare din L.A.

Lorna luă o pălărioară din pahar şi o învârti între degete.

– Cum de ai ştiut unde sunt ?

– N-am ştiut. A fost o bănuială. Tot aşa a găsit-o şi Maxwell pe mama.

Lorna se opri din învârtitul pălăriuţei.

– Vrei să spui că el a venit la Hot Springs doar pe baza unei bănuieli ?

Adam dădu din cap.

– El ştia că ea se născuse acolo şi că încă mai are casa mamei ei de lângă lacul Ouachita. Acolo a şi găsit-o.

– La casa mamei ei ?

– Da.

– Ce minunat , spuse Lorna , învârtind iar pălăriuţa şi gândindu-se la misterele dragostei.

Apoi întrebă : Şi tu spui că ai venit doar bănuind că aş putea fi aici ?

– Da.

Adam privi în jur şi observă că chelnerul stătea în preajmă , vrând să afle dacă Adam urma să facă o comandă sau nu.

– Hai să mergem în cameră.

Lorna se gândi puţin.

– Dacă merg cu tine...

– Nu se pune problema să nu mergi.

– Parcă spuneai că ai învăţat să nu te mai bagi în viaţa altora.

– Aşa este. Numai că nu este valabil în cazul tău. O să mă implic în viaţa ta până când...

– Da ?

– Până când o să fie cum trebuie. Cum adică " dacă merg cu tine " ?

Privind peste pălăriuţa care se învârtea , ea îşi fixă în minte chipul său frumos.

– Nu-i nimic. Am uitat.

Şi chiar uitase. Pentru că tot ce mai putea gândi acum era că Adam era din nou , aici la Albu , lângă ea şi că deci totul era în cea mai perfectă ordine.

Se priviră în ochi la nesfârşit. Apoi chelnerul spuse cu un accent tipic pentru coasta de est :

– Hai , du-te cu el acum. De mâncat poţi să mănânci şi mai târziu.

În ciuda faptului că nu servise decât un singur " Triplă încântare " Lorna îi lăsă chelnerului un bacşiş gras.

* * *

Departe , dincolo de balcon , soarele încă mai întârzia pe cer, fierbinte şi portocaliu , dominând râul Rio Grande. Uşa de sticlă fusese larg deschisă , încât perdelele fine se mişcau în bătaia vântului de seară.

– Trebuie să stăm de vorbă , spuse Adam.

– Da , Adam. Lorna îşi scoase boleroul subţire şi-l aruncă pe unul din fotolii.

O clipă Adam nu mai ştiu despre ce voia să vorbească deoarece privea pielea strălucitoare a umerilor Lornei. Apoi îşi reveni.

– Sunt o mie de lucruri pe care trebuie să le stabilim între noi. Nu o să mai fugim unul de altul până când nu vom lămuri totul.

– Ai mare dreptate răspunse Lorna scoţându-şi unul din pantofii ei cu toc înalt.

– Problema este că nu m-am aşteptat să te afecteze atât de tare faptul că am ştiut cine erai cu adevărat , spuse Adam. Când mă uit mai atent în urmă , aproape că văd limpede ce s-a întâmplat. Deoarece nu mai erai sigură pe tine după cele păţite cu fostul tău logodnic ai

început să crezi că nimeni nu ar mai putea să te dorească dacă ar şti cine eşti tu de fapt.

– E adevărat , spuse Lorna.

– Dar nu aveai deloc dreptate , îi spuse Adam. Te-am dorit şi mai mult după ce am aflat şi celelalte amănunte despre tine.

– Zău ?

– Da. Femeia pe care am cunoscut-o mai întâi era frumoasă şi încântătoare şi era interesant să o ai în preajmă. Dar mai degrabă partea din tine pe care tu ai numit-o " de şoricel" îţi conferă profuzime şi delicateţe şi acele secrete teribile care se citesc în privirile tale. Am făcut dragoste cu tine pentru că , odată ce am ştiut totul despre tine, nu am mai putut să mă stăpânesc.

– Vrei să spui c-ai dat gata celebrul tău autocontrol ?

El dădu din cap , părea trist.

– Dat gata şi călcat în picioare şi pus pe sfoară la uscat. Şi apoi , când ai mărturisit totul la Pjlahoma , mi-am dat seama că şi eu trebuie să-ţi mărturisesc totul. Şi din momentul în care am făcut-o , mi-am dat seama de greşeala făcută că nu ţi-am spus-o mai devreme. Te-ai depărtat de mine cu totul. Mi-am spus că vei avea nevoie de câtva timp ca să te gândeşti în linişte. Apoi la Hot Springs , aşa dintr-odată , ne-ai spus că pleci. Nu mi-am dat seama dacă trebuie să te sugrum

sau să te rog să stai , aşa că te-am lăsat să pleci.

– Sărmanul Adam , spuse ea încet.

– Sărmanul Adam ? repetă el. Asta-i tot ce ai de spus ?

Drept răspuns ea se apropie de el , ţopăind aşa numai în ciorapii de nylon şi-i prezentă spatele , dând uşor deoparte părul ei bogat. Îi făcea plăcere să simtă cum i se tăiase respiraţia.

– Mă ajuţi să-mi trag fermoarul ?

Întrebarea rămase o secundă fără răspuns. Apoi fermoarul începu să coboare. Simţi adierea vântului de seară pe ceafă şi acum fu rândul ei să ofteze atunci când degetul lui se plimbă pe pielea descoperită , începând de la ceafă şi mergând cu mângâierile până jos pe şira spinării.

– Ne depărtăm de la subiect , mormăi el repede.

– Nu sunt de acord , şopti ea torcând ca o pisică. Mi se pare că abia acum începem să comunicăm cu adevărat.

Degetul lui se plimbă iar în sus să se joace cu firele delicate de păr de la ceafă , după aceea coborî iar provocând delicii şi iar coborî.

– Îmi place să-mi faci aşa , spuse ea.

El o prinse de talie şi o lipi de el. Îi şopti la ureche

– *Eşti o rea.*

– Hmmm.

Ea îl apucă de mâini și îl ajută să o dezbrace până la talie. Și apoi îi așeză palmele pe formele pline de sub sutienul de dantelă.

– Dar numai cu tine.

– Exact , spuse el , vocea lui deveni aspră , aspră și groasă , cu o sonoritate care îi excita fiecare nerv.

– Asta mă înnebunește.

Ea se răsuci și dansă în jurul lui , râzând de încântare. Apoi își desfăcu bucățica de dantelă și lăsă să cadă pe jos sutienul.

– Vrei să spui că îți pierzi controlul ? întrebă ea.

– Vreau să spun că devin turbat de tot , spuse el apropiindu-se de ea. Mâinile sale o descoperiră , trăgând rochia peste coapse și scăpând-o și de bikini tot așa.

Și imediat ce o dezvălui complet privirilor sale , ea începu să-i desfacă cravata. Încet , senzual , ea i-o scoase de pe gât și o aruncă prin cameră. Apoi desfăcu și cămașa ușor șifonată și i-o trase de pe umeri. Iar după asta , cu mișcări foarte lente apucă bumbacul moale al maieului lui , îl scoase din pantaloni și ghidându-l peste toracele lui mușchiulos îl scoase peste cap.

– Ești frumos, Adam, spuse ea cu un oftat pe când se dăduse puțin înapoi ca să-i poată admira perfecțiunea sculpturală a torsului și a brațelor.

– Cred că merită de admirat efectul disciplinei în definitiv.

Privirea lui admirativă o mângâie peste tot , arătându-i aprecierea frumuseţii mai bine decât orice vorbe.

– Vino încoace , spuse el.

Ea oftă , deschizându-şi braţele atunci când el o lipi la pieptul lui , inimă lângă inimă. Când gura lui se abătu asupra ei, ea deschise uşor buzele fără nici o ezitare la pătrunderea limbii lui , venindu-i în întâmpinare , bucurându-se de erotismul declanşat de mângâierea limbii lui , şi de răspunsul ei.

Sărutările durară la nesfârşit şi ea îi desfăcu cureaua de piele de cordoba şi o trase din bride, îi desfăcu pantalonii şi-i deschise fermoarul.

În câteva secunde se treziră amândoi goi , unul în faţa celuilalt , în lumina plină de umbre a înserării.

– Gata cu secretele , Lorna ? întrebă el respirând profund în timp ce o privea din cap până la picioare , de la şuviţele rebele de păr ondulat până la degetele de la picioare care păreau a fi nişte floricele de cercelus.

Ea îl privi demnă ; maiestoasă în nuditatea ei şi eliberată de griji după ce percepu dorinţa din ochii lui.

– Gata , Adam. Acum ştii totul.

O trase din nou spre el. Ea oftă atunci când alunecară uşor din pat pe covorul gros şi moale.

O sărută peste tot. Şi ea , înnebunită şi fără să mai aibă vreun sentiment de pudoare , îi răspunse sărutându-l tot aşa. Nebunia culmină atunci când în camera întunecată nu se mai auzeau decât ţipete uşoare de plăcere şi şoapte grăbite încurajatoare. Totul era dominat de plăcerea atingerii intime şi oftatul ca un răspuns de confirmare a delectării.

Lorna se ridică , în fine , deasupra lui , lucru pe care îl dorise atâta şi se lăsă cu toată greutatea ca să fie pătrunsă. El însă o opri , fixând-o cu privirea lui de culoarea jadului şi ţinând-o în braţele lui puternice.

– Spune mai întâi că mă iubeşti , îi spuse , vocea lui vibrând de o dorinţă profundă.

Îl dorea , întregul ei corp se încordase , dar el încă o ţinea departe de el.

– Spune-o Lorna. Spune-mi. Acum. Când ne contopim. S-o spunem împreună , aşa cum ar fi trebuit s-o spunem atunci.

Ea zâmbi plăcut impresionată şi puţin mirată. Încet corpul ei îl implora şi în acelaşi moment ea spuse :

– Te iubesc , Adam.

Şi el răspunse :

– Te iubesc , Lorna.

Şi o spuseră amândoi în acelaşi timp cu contopirea trupurilor lor. Mereu şi mereu o repetau aşa cum au făcut întotdeauna îndrăgostiţii. Era o capitulare reciprocă în faţa a ceva mai măreţ decât ar fi putut realiza oricare din ei în parte.

Şi apoi cuvintele nu mai avură rost , odată ce îşi descoperiră libertatea , încleştaţi în unirea lor tandră realizată de îmbrăţişarea lor.

– Vrei să te căsătoreşti cu mine ? o întrebă el simplu , atunci când îşi recăpătară glasul.

– Hmm , da , cred că o s-o fac.

După care oftă amuzându-se cu perii lui aspri de pe pieptul lat.

– Crezi ?

El ridică puţin capul şi încercă să o privească drept în ochi.

Ea se lăsă pe pieptul lui şi-l sărută pe bărbie.

– Sunt sigură , dragule. Mă mărit cu tine. Da.

– Aşa e mai bine.

El se destinse acum.

Ea se sprijinea cu capul ei ciufulit pe pieptul lui şi asculta cu plăcere bătăile inimii lui.

– Acum că Maxwell a venit aici , în Arkansas, va trebui să te întorci tu la firma aia a voastră nemaipomenită şi super-juridică.

– Măcar o săptămână-două , recunoscu el. Dar după aceea Max mi-a promis că se întoarce şi că e rândul meu să-mi iau o mică vacanţă.

Leneş , el trase pătura gălbuie de pe pat şi o întinse peste amândoi. O pernă căzu pe covor odată cu cuvertura şi Lorna şi-o trase sub cap.

– Ce-ai zice de Palm Springs ? întrebă el , când amândoi se încălziseră şi se odihneau sub pătură în cuibuşorul lor de pe covor. Am putea profita şi petrece luna de miere rezervată deja.

Ea dădu dezaprobator din cap.

– Aici am fost.

– Bun , atunci unde ?

– Mi-ar plăcea să vedem Marile Lacuri. Să vedem un eschimos. Să ne luptăm cu un aligator în insulele Floridei. Şi mai este şi Europa şi China şi Australia şi...

– Uau , spuse el râzând. Pe rând , începem cu câte o ţară.

– Ai dreptate.

Ea îi plasă un sărut uşor , ca o boare de rouă pe ceafă.

– Şi nici nu are importanţă unde vom merge cu adevărat. Important este că suntem împreună.

Continuă în acelaşi loc cu sărutul şi simţi cum începe să se agite ceva pe sub pătură.

– Ei, Adam, murmură ea, ce se petrece acolo?

– Ceva nemaipomenit , îi răspunse el. Ceva absolut nemaipomenit.

S F Â R Ş I T